

Yıldızlar Geçidi
Cilt1
V.C. ANDREWS

CINNAMON

Çeviri: Zeynep EREKLİ

GİRİŞ

"Cinamon Carlson."

Bayan Hamilton ismimi söylediğinde ben de diğer herkes kadar şaşırdım. Kat görevlisi ve herkesin bu yılki Bayan güzel ayakkabı favorisi Edith Boot, İngiliz edebiyatı dersimizi bölmüştü.

Kapıyı açtı, tahta döşemelerin üstünden küçük, mükemmel adımlarını tıkırdatarak kusursuz bir yürüyüşle içeri daldı. Omuzları kendinden emin bir şekilde dikti ve sanki, donuk kahverengi saçlarının üzerinde görünmez bir kitap vardı. Herkes bu boyun hizasında ve gözlerinin etrafında biçimsizce dağılan saçlarını annesinin kestiğini biliyordu.

Sınıfa girer girmez bana baktı ve Bayan Hamilton'a müdürün odasından gelen notu, felâket haberi edasıyla verdi. Suratındaki o kendini beğenmiş, küstah ifadeye yumruk atmak isterdim.

Bayan Hamilton'ın yüzü, dersimizin sert bir şekilde bölünmesiyle birden asılmıştı. Çünkü Bayan Hamilton tam o sırada. Othello'nun yastıkla boğma girişimine acınacak bir savunmayla karşılık veren Desdemona'yı canlandırıyor. Sınıftaki en ilgisiz öğrenciler, örneğin Clarence Baron ve ben bile, bu sahneye takılıp kalmıştık. Ne bekliyordunuz ki? Bu bazılarının gördüğü ilk canlı tiyatro oyunu sayılırdı.

9

V.C. ANDREWS

Bayan Hamilton zamanında oyuncu olabilmek için faydasız bir çaba sarf etmiş, sonunda öğretmenlik mesleğine geri dönmüştü. Tıpkı usta bir kayakçı olmayı istemesine rağmen bu sporda vasatın üzerine çıkamamış; ve genç yetişkin yıllarını yanından hızla ve görkemle geçen kayakçılara özenerek geçirmişti. Şimdi ise okulun tiyatro çalıştırıcısı olarak gelecek kuşağın Meryl Streep'lerinin ve Jodie Foster'larının esin kaynağı rolünü üstlenmiş durumdaydı. Bu aralar gözü üstüm-deydi, okulun oyununda bir rol almam için ısrar ediyordu. Çatıda yaşadığımız zamanlar, oynadığımız oyunlardaki yeteneğimi unutmayan annem de rol yapmada başarılı olduğumu düşünürdü ve "Bu işte çok iyisin Cinamon," derdi bana. "Bir gün, muhteşem bir aktris olacaksınız."

Aslında bana sorarsanız, sadece ve sadece yaşadığımız dünyada hayatta kalabilmek için iyi bir oyuncu olmalısınız. Bunu yaparken de yüzünüzü, sesinizi, duruşunuzu kontrol etmeniz gerekir. Her şeyden önemlisi ise gerçekçi sebepler ve bahaneler uydurup, bunlarla kendinizi savunma becerisine sahip olmalısınız. Özellikle son zamanlarda bana öyle geliyor ki bu hayatta dürüst olmak, çırılçıplak sokağa çıkmakla aynı şey.

Kapının açıldığını ve Bayan Hamilton'ın ara verdiğini duyunca başımı kaldırdım. O, aşırı duygusal bir şekilde Desdemona'yı canlandırırken ben gözlerimi sıramın üzerine dikmişim. Çünkü bunu izlemek çok sıkıcıydı ayrıca Ot-hello'yu gerçekten çok seviyordum. Bunu izlemek birinin creme brulee tarifini berbat edişini izlemeye zorlanmak gibi bir şeydi. Daha önce creme brulee yememiş olan birisi, yanlış bir tarifile yapılmış bu tatlıyı böyle lezzetsiz sanır. Ve bu tatlıyı bir daha asla yemek istemez.

10

CINNAMON

İçimden bir ses, oyunun burasında Desdemona'nın, Ot-hello'nun kendisini öldürebileceğine hâlâ inanmaması gerektiğini söylüyordu. Çılgılığı, bu inanç, masumiyet, sadakat ve aşkla çınlamalıydı.

Neden!.. Bayan Hamilton bunun böyle olduğunu bilmiyor ya da biliyorsa neden bunu ifade edemiyordu?

Kimbilir, kemikleri sızlayan Shakespeare o an mezarında nasıl dönüp duruyordu?

Bayan Hamilton'ı diğer hocalarımın hepsinden fazla seviyordum, ama hiçbir zaman hatalara karşı hoşgörülü olamam. Her zaman, insanların iyi taraflarını göz ardı ederek kötü noktaların üzerinde dururum.

"Büyükkannen Bay Kaplan'ın odasında seni bekliyor" dedi.

Clarence Baron'a baktım. Bugünlerde benim yaşımda olan ve arkadaşlık ettiğim tek kişi. Ona tam olarak sevgilim diyemeyeceğim. O sınırı henüz aşmadık ve aşıp aşamayacağımızdan da pek emin değilim. Çekici

olmadığını düşündüğümünden değil, tersine ilginç bir yüzü, duyarlılığını ve zekâsını dışa vuran koyu renk gözleri var. Kahverengi saçları hep dağınık ve uzundur, bunun kendisini Ludwig Van Beethoven'a benzettiğini düşünüyor, biliyorum. Ama besteci olmak istediğinden değil, sadece klasik müzikten tanıdığım diğer insanların hepsinden daha çok hoşlanıyor. Upuzun boyuna göre oldukça zayıf. Ama köşeli çenesi, kusursuz denebilecek kadar güzel burnu ve kuvvetli ağızıyla hoşuma giden bir yüzü var. Kızların onun hakkındaki yorumlarını duyuyordum, hep şu tip şeyler söylüyorlardı;

11

V.C. ANDREWS

"Garip olması ne kötü, oysa çok seksi."

Onu neden garip sandıklarını biliyordum. Hiçbir şey Onu alışkanlıklarını gerçekleştirmekten alıkoyamaz. Örneğin, Clarence ilk sıra bölümünün son sırasında oturur. Bütün derslerde aynı sırada oturmak Onun için çok önemlidir. Sanırım bu gerçek bir takıntı. Başka bir takıntısı ise, bir binadan asla tek sayılı adımda çıkmamaktır. Çıkış kapısına kadar olan yolu adımlarını sayarak geçer ve binayı mutlaka çift sayılı bir adımla terk eder. Onu birkaç kere, emin olabilmek için geri dönüp tekrar sayarken bile gördüm. Ayrıca yemek tabağındaki her şeyi, ne olursa olsun, soldan sağa doğru yer. Ona bu tuhaf şeyleri neden yaptığını sormuyorum. Sorsam bile vereceği cevap "Böyle iyi oluyor," veya omzunu silkerek "Bilmiyorum Cinnamon, sadece yapıyorum," olur.

Clarence koyu kahverengi kaşlarını soru sorarcasına kaldırdı ve ben de derin bir nefes alıp, başımı salladım. Büyükanne'nin neden okula gelip beni aldığına dair hiçbir fikrim yoktu. Ama bu şaşkınlığının altında bazı korkular vardı.

İki gün önce, annem ikinci düşüğünü yaptığı için acı çekiyordu. Sekiz yıl önceki ilk düşükten sonra, O ve babam bir çocuk daha yapmaktan vazgeçmiş görünüyorlardı. Hattâ sevişmeyi bile bıraktıklarını düşünüyordum. Birbirlerine karşı sevgi ve tutku gösterdiklerini çok nadir gördüm.

Özellikle büyükanne Beverly yanımıza taşındığından beri, şahit olduğum yakınlaşmalar sadece yanağa kuru bir öpücük, hızlı bir kucaklaşma veya el sıkışmasıydı. Onları gözetlediğim falan yoktu.

12

CINNAMON

Bu sadece onların ve benim hayatıma yerleşen ve günlerimizin üstüne kasvetli bir yağmur bulutu gibi çöken bir şeyin gözlemiydi.

Bu yüzden altı aydan biraz daha fazla bir süre önce annemin yemek sırasında verdiği haber, büyükanne'mi de beni de çok şaşırtmıştı.

Bir parça ekmeği yuttuktan sonra derin bir nefes aldı ve "Yine hamileyim." dedi.

Büyükbaba Carlson'ın ölümünden çok kısa süre sonra bize taşınmış olan büyükanne Beverly, bunun üzerine birden çatalını elinden düşürdü, neredeyse tabağı kırılacaktı. Döndü ve babama aralarındaki bir anlaşmayı bozarak güvenini sarsmış gibi baktı. "Bu yaşında mı?" diye sordu.

"Yeniden çocuk mu Doğuracak?". Sonra da anneme döndü. Annem her zaman Büyükanne Beverly'nin varlığını görmezden gelebilmiştir. Eğer isterse Onu dinlemez, hattâ duymaz. Karşısında bir taş yığını gibi durur ve tepki vermez. Bu tabii ki Büyükanne Beverly'yi daha da sinirlendirir.

Eski otoritesiyle, "Kırk iki yaşındasın Amber. Ne sanıyorsun?" diye çıktı.

Büyükanne Beverly hiçbir zaman fikirlerini açıklamakta veya isteklerini belirtmekte sakınca görmezdi. Büyükbabam son derece uysal, nazik biriydi. Verdiği en büyük olumsuz tepki, başını soldan sağa iki kere hafifçe sallayıp, omuzlarını silkme olurdu. Ne tartışır, ne sesini yükseltirdi, ne de surat asardı. Bir keresinde Clarence'a büyükbabamdan bahsederken "Hitler'in kuşatmasından sonraki Polonya'yı düşün." demiştim.

13

V.C. ANDREWS

Büyükanne Beverly'nin acımasız bir diktatör olduğunu düşünmek benim için hiç de zor değildi.

"Ne mi sanıyorum?" annem sakince büyükanne Beverly'nin sorusuna cevap verdi ve hızla ekledi: "Sağlıklı bir çocuk Doğuracağım. Ayrıca bugünlerde benim yaşında bir kadının çocuk doğurması ender rastlanan bir olay değil. Daha geçenlerde elli yaşında bir kadının hamile kaldığını okudum."

Büyükanne Beverly'nin kısılan ve koyulaşan gözlerinden, onaylamadığı anlaşılıyordu. Yeniden çatalını eline aldı ve etini kesmekle meşgul olan babama kızgın bir bakış atarak, yemeğine devam etti. Sonra büyük bir sessizlik, Beethoven'ın Beşinci Senfonisi gibi kulaklarımızda patladı.

Ama büyükanne için, sessizlik kesinlikle bir kabullenme değildir. Bir şeyi onaylamadığını belirtmek için her fırsatı değerlendirir. Annemin hamilelik dönemi boyunca sürekli söylendi ve kırıncı lâflar etti. "Senin yaşında bir kadının, etrafta hamile kıyafetleriyle dolaşmasının nasıl bir görüntü olduğunun farkında mısın?" Sanki havlayan bir köpek gibiydi. "Saçlarında beyazlar çıkmaya başladı ve şimdi yediklerine her

zamankinden daha çok dikkat etmek zorundasın. Senin yaşında kadınlar daha kolay kilo alırlar. Sonunda kardeşim Lucille gibi olacaksın. Tavşan gibi bir sürü çocuk yaptı ve şimdi küçük bir file benziyor. Kalçaları o kadar büyüdü ki bir keresinde sandalyeden çıkamadı."

Annemden tepki alamayınca da, onun söylediklerini açıklayan bir çevirmenmişim gibi bana yönelirdi.

"Lucille teyzenin sadece üç çocuğu var, öyle değil mi?" diye sormuştum.

14

CINNAMON

Dinleyen bir kişinin bizim bir oyunun provasını yaptığımızı sanacağı havayla cevapladı: "Bu günlerde çocuk büyütmek çok pahalı ve zor. Ayrıca çok fazla emek isteyen bir şey. İnsanı olduğundan çok daha çabuk yaşlandırır. Her an ilgi isterler. Ben çocukken istiyorum diye bir kelime yoktu. Ağzımdan çıkan lâflar 'lütfen,' 'teşekkür ederim,' 'evet efendim,' 'hayır efendim' den ibaretti. Babamdan yeni bir elbise veya araba veya aptal bir mücevher için para istediğimde vereceği tepkiyi düşünemiyordum bile. Şu an yaşasaydı ve şu, onlara ne diyorsunuz bilmiyorum... hani şu burunlarına ve göbeklerine küpe takanları görseydi. Dünyanın sonunun geldiğini düşünürdü ve bence gerçekten de öyle."

"Bu evde sadece iki çocuk olacak" dedim anneme bakarak. Bizi dinlememeye çalışıyordu ama büyükanne Be-verly onu sürekli aşağılıyordu. Sanırım o sıralarda annemin ağırları başlamıştı.

Yüzü bembeyaz olmuştu ve çok acı çekiyordu.

Sonra düşük yaptı. Bir gece acı çığlıklarla ve telaşlı gürültülerle uyandım. Kanaması başlamıştı ve acilen hastaha-neye götürülmesi gerekiyordu. Babam onlarla gitmeme izin vermedi. Saatler sonra eve geldi ve annemin bebeğini kaybettiğini söyledi.

Büyükanne Beverly hiç suçluluk ve üzüntü duymadı. Yaptığı yorum, doğanın böyle bir şeye karşı çıktığıydı. Bir gün sonra annemi eve getirdiklerinde, annem onun yüzüne bakmaya dayanamıyordu. Kimseye bakamadı zaten, bana bile. Gözleri donuklaşmış, acısı onu suskunlaştırmıştı. Kendi bedeninin içinde hapis yaşayan birisi gibiydi.

15

V.C. ANDREWS

İşte şimdi büyükanneimin okula beklenmedik gelişinin olası sebeplerini düşündükçe içim ürperiyordu.

Othello kopyamla defterimi hızla kapattım, ve eşyalarımı topladım. Sınıftaki herkesin beni izlediğinin farkınday-dım. Gözleriyle her hareketimi takip ediyorlardı. Hayatımın büyük bölümünde insanların bakışlarını üzerimde hissettim. Artık bu beni rahatsız etmiyor. Zaten hiçbir zaman fazla etmedi. Bu umursamazlık veya Bayan Hamilton'ın deyimiyle görünmez duvar ne zaman istersem, dünyanın geri kalanıyla arama bir mesafe koymuştur. Bu huyumu, gerçekten annemden aldığımı söylemeliyim. Fakat babam da zaman zaman küstah ve kırıcı tavırlar karşısında sağır gibi davranabiliyor. Büyükanne Beverly'nin bizde kaldığı bu dönemde buna çok alıştı.

Biliyorum, birçok insan, özellikle bazı hocalarım ve büyükanne benim giyiniş ve davranış tarzımla dikkat çekmek istediğimi düşünüyorlar. Kumral ve gür saçlarım omuzlarımın altına gelecek uzunluktadır. Hiçbir zaman daha kısa kesmem ve kâküllemleri de düzeltmem. Bazen çizgi çizgi gözlerimin üstüne bazen ise tek bir gözümün önüne düşerler. Onları asla düzeltmem, hocalarıma, diğer öğrencilere, her şeye ve herkese dümdüz inen kıvrıla çalan bir perdenin ardından bakarım.

Bunun başta büyükanne Beverly olmak üzere birçok kişiyi rahatsız ettiğinin farkındayım. Bu halimi her gördüğünde, solgun ve yıpranmış yüzünde sinirden kırmızı lekeler oluşur.

"Kes şu saçlarını ya da en azından düzgünce arkaya doğru tarayıver. Seninle konuşurken bana mı bakıyorsun

16

CINNAMON

yoksa başka bir şeyle mi ilgileniyorsun anlayamıyorum." Bir eleştiriden öbürüne geçer.

Ağını ören bir örümcek gibidir. "Hem okulda giyecek daha neşeli bir şeyin yok mu?"

Ben de annem gibi, koyu renklerden hoşlanırım. Her zaman siyah, koyu mavi veya koyu gri kıyafetler giyerim. Dudaklarıma şeffaf bir ruj, tırnaklarıma da siyah oje sürerim. Çok fazla göz makyajı yaparım. Güneşten kaçırım, sadece cilde zarar verdiği için değil, aynı zamanda tenimin açık renk olmasını severim. Çok ince bir cildim var, şeffaf gibi. Şakaklarımdan geçen mavi ince damarlar gözükür. Ben de bu incecik çizgilerden geçerek beynime ve kalbime ulaşan kanı düşünürüm.

O anda kalbim duracakmış gibi hissettim.

Edith Booth beni sınıfın kapısında bekliyordu. Kat görevlisi rolünde o vardı. Bu da, nöbetçi asker gibi sınıfa gelecek, beni alacak ve müdürün odasına kadar bana eşlik edecek demektir. İnce, biçimsiz dudaklarını

birbirine bastırarak kafasını kaldırdı. Kapıyı sonuna kadar açmış, çıkmamı bekliyordu. Tam çıkarken geriye uzandım, elini iterek kapının kolunu yakaladım ve kapıyı hızla çarptım.

Gürültülü çıkışımın ardından, sınıftan yükselen gülüşmeleri duydum. Kapalı kapıyla karşı karşıya kalan Edith Bo-oth'un, bütün o Bayan Mükemmel havası kaçmıştır diye düşündüm. Hiç zaman kaybetmeden kapıyı açtı, sınıftan çıkıp kapıyı kapattı ve bana yetişebilmek için hızlı adımlarla yürümeye başladı. Topuklarından çıkan tıkırtı sessiz koridorda yankılanıyordu.

17

V.C. ANDREWS

"Bu yaptığın hiç hoş değildi" dedi.

Döndüm ve ateş püsküren gözlerle baktım.

Ailemi tanıyan ve evimizi görmüş olan herkes, evimizin içinde gezen ruhların bizi kötü etkilediğini düşünür. Lânetli bir ev olduğunu söylüyorlar. 'Addams ailesi' evi diyorlar. Dış cephesi çok koyu olduğu için ürkütücü bir görüntüsü vardır. Sanırım babam bu evden biraz utanıyor. Büyükanne Beverly bu evi almasını kesinlikle istemiyordu. Ama ilk defa olarak babamın karar vereceği bir konuda, büyükannemin baskısı işe yaramamıştı. Annem bu evin alınması için çok kararlıydı.

İkinci Victoria döneminden kalmış evimiz Tarrytown, New York'un on mil Kuzeybatısındadır. Gerçek sahibi General Grant'ın altında hizmet vermiş bir sivil savaş memuru-ruymuş. Adı Jonathan Demerest olan bu adamın iki erkek, üç kız toplam beş çocuğu varmış. En küçük oğlu Abraham ve karısı Carolyne bir yıl arayla çiçek hastalığından ölmüşler. Mezarları bizim bahçemizde, küçük bir tepeciğin üzerinde duruyor. Annem, bir zamanlar bu tepeciğin üzerinden, her yerin görüldüğünü söyler. Dediğine göre, bu eve ilk taşındıklarında, önümüzdeki orman bugünkü kadar geniş ve büyük değilmiş ve tabii ki etraftaki evlerin hiçbiri yokmuş.

"Çok sakın bir yer, gömülme için de çok uygun" demişti. "Aslında hâlâ da öyle. Belki ben de buraya gömül-meliyim," diye eklemişti ve ben ağlamaya başlamıştım. Çünkü daha dokuz yaşındaydım ve annemin ölmesi gibi şeyler duymak istemiyordum.

18

CINNAMON

Yumuşak, sevgi dolu gülümsemesiyle "Hepimiz bir gün öleceğiz Cinnamon," elemişti. Bu ses tonu her zaman kalbimi okşamıştır ve beni sakinleştirmiştir. "Zamanımız gelince ölmek o kadar kötü değildir. Sadece buradan gideriz." Başını kaldırıp uzun uzun gökyüzüne baktı, sanki daha önce bu deneyimi yaşamış gibi; "Sadece buradan daha huzurlu bir yere gideriz. Hepsi bu."

"Daha huzurlu mu? Nasıl buradan daha huzurlu olabilir ki?"

"Senin içindeki huzur gibi," diye cevaplamıştı. O zaman ne demek istediğini anlamamıştım ama şimdi anlıyorum.

Gerçekten anlıyorum.

Her neyse, annem önce bu eve, ondan sonra babama âşık olmuştu. Ve ona evlenmelerinden bir sene sonra bu e-vi aldırılmıştı.

Evimiz bir tepenin üzerine kuruludur ve altımızda kalan yollarla evlerin üzerinde, olduğundan daha kocaman, daha korkunç görünür. Üç katlıdır. En üstte canavarlar ve hayaletler için harika bir saklanma yeri gibi duran bir kubbe vardır. Bazı çocuklar, geceleri benim gizlice oraya çıkarak aşağıdaki insanlara lânetli büyüler gönderdiğimi düşünüyorlar. Ne zaman hakkımda bu tip bir düşünce duysam gülerken, saçlarımı arkama atarım ve annemin bana söylediği Katha-rine Hepburn'ün, topluluklar için söylediği şeyi söylerim: "Hakkımda söylenenler, doğru olmadıkları sürece umurumda olmaz."

Bunun ne anlama geldiğini birçok kişi bilmez. Benim garipliğimin bir kanıtı daha olduğunu düşünürler. Birinin

19

V.C. ANDREWS

özel hayatının, sırlarının, kendine sakladığı şeylerin ortaya çıkmasının ne kadar alçaltıcı bir şey olduğunu bilmezler. Bu yüzden bizim evde kapılar kilitlidir, pencereler ve perdeler her zaman kapalıdır.

Evimizin insanların üstünde nasıl bir etki bıraktığı beni ilgilendirmiyor. Ben de bu evi en az annem kadar seviyorum. Bu tarz evlerin damlalarının üzerinde üçgen şeklinde sivri bir çatı katı bulunur.

Evin kendisi kare biçimindedir ve pencerelerin üzerinde demirden yapılmış el işi süslemeler vardır. Ön bölümü giriş kapısıyla ikiye ayrılmıştır. Bütün pencereler çifttir, alt katlardakiler başlıklıdır. Annem evden konuşmaya bayılır, dinlemek isteyen herkese tarihi ve mimari bilgisini ispatlar-casına bu konulardan bahseder.

Büyükanne Beverly'e gelince, o her zaman buranın yaşamak için berbat bir yer olduğunu düşünmüştür. Buna rağmen büyükbaba Carlson öldüğünde yanımıza taşınmak için can atıyordu. Annemin dediğine göre

bu büyükannemin fikriymiş. Babam da, evde bu kadar çok oda varken büyükannem yaşında bir kadının yalnız yaşamasına sebep olmadığını düşünüyordu.

"Sebep yokmuş..." demişti annem. "Bizi azarlamaktan başka..."

Her neyse, insanlar rahatsız edici görüntüsü yüzünden, evimizi perili sanıyor. Bana da gözü dönmüş bir deli veya her an kendine zarar verebilecek bir tip gözüyle bakıyorlar. Bazı hocalarımın benimle konuşurken, aramızda belli bir mesafe bırakmaya çalıştıklarını fark ediyorum. Bazen etraftaki insanları korkutmak için tek yapmam gereken, Edith

20

CINNAMON

Booth'a yaptığım gibi, gözlerimi dikip uzunca bakmak oluyor. Huzursuzluğa kapıldıklarını hissedebiliyorum.. Doğrusu bundan hoşlanmaya başladım. Bana güç veriyor.

"Ne var?" diye Edith Booth'a döndüm.

Bir adım geriye çekildi.

"Bay Kaplan.... seni istiyor... şimdi," diye kekeleyerek zorlukla cevap verdi.

"O zaman sözümü kesmeyi bırak," diyerek sertçe çıktım. Gözlerinin içine baktım ve yüzü sapsarı kesildi.

Müdürün odasına gidene kadar birkaç adım arkamdan geldi. İçeri girdim ve büyükanne Beverly'yi, küçük taklit deri koltuğun üzerinde otururken buldum. Gergin bir şekilde parmaklarını çitlatıyordu. Bunu çok sinirli olduğu zamanlarda yapar.

İçeri girdiğim anda upuzun boyuyla ayağa kalktı. Büyükbaba Carlson da çok uzundu ama büyükannemin varlığının yanında kısalmış görünürdü. Babam da hiçbir zaman büyükannemin yanında gerçek boyunu göstermez o da hep daha kısaymış gibi durur. Büyükannemin gölgesi insanları küçültür.

Bir gün annemle büyükanne Beverly'den bahsederken,"Endam, insanın tavrına göre değişir. Kendine olan güvenin seni daha heybetli gösterir," demişti. "Bu konuda büyükannen şeytana hakkını vermeli..."

Büyükanne Beverly'nin gözünü korkutamadığı tek insan annemdir. Ama annemin bile onunla sürekli savaştığı gücü yoktur. Babam ise birçok konuda çok güçlü bir insan olmasına karşın annesiyle yüzleşmeye gelince küçük bir erkek çocuğu oluyor.

21

V.C. ANDREV/S

Örneğin, büyükanne Beverly evimizi, dışarıdan bakan bir insan gibi eleştirir. Annemin dekorasyon zevkinden nefret eder, seçtiği mobilyalardan, perdelerden, koltuk kumaşlarından, kısacası her şeyden. Yanımıza ilk taşındığında bunların hepsini yavaş yavaş değiştirmeye kararlı gözüküyordu. Sandalyedeki çatlak, halıdaki leke gibi en ufak eksiklikleri gösterip, babamı bunları yenilemeye zorluyordu. Babam bunları kabul etti ve büyükannem, annemi yok sayarak, yenilerini seçmeye gitti.

Annem, büyükanne Beverly'nin seçtiği eşyaların eve uymadığını söylediğinde, babam rica etti ve bundan sonra hiçbir değişiklik olmayacağına söz verdi. Tabii ki oldu.

Büyükannemin bizim eve girişini neden Hitler'in Avrupa'ya girişine benzettiğim çok açık. Babam bizim son bir fedakârlık yaparsak barış sözü veren Chamberlain'ımız. Son bir fedakârlık yapmamızı istiyordu. Sonra yeniden küçük, mutlu bir aile olacağımızı söylüyordu.

Hiçbir zaman olamayacaktık.

Fakat büyükanne Beverly ile eve gidene kadar bu düşüncemin ne kadar doğru olduğunun farkında değildim.

22

CINNAMON

1

KARANLIK İNİYOR

"Problem ne? Neden geldin?" diye sordum ona.

Müdürün odasından çıktı, kararlı ve emin adımlarla koridora yürüdü, çıkış kapısına yöneldi. Her zaman olduğu gibi onu takip etmemi bekliyordu. Tıpkı sahibine boyun eğen bir köpek gibi.

Sorularımı duymazdan gelerek yürümeye devam etti. Kendini her zaman amacına veya hedefine odaklar, güdümlü roket gibi hareket eder. Onu durdurmak veya geri döndürmek için özel bir şifre vardır ve bu özel şifreyi sadece görevi veren varlık bilir. Yani kendi içindeki şeytan. Yapmanız gereken şey sakince onu beklemektir. Bu büyük bir sabır gerektirir ama başka seçeneğiniz yoktur. Büyükanne Beverly etrafındaki herkese çimleri sulama aletinin su püskürttüğü gibi zehir damlaları püskürtebilir.

Ama bu seferki farklıydı. Beni gelip okuldan alması alışılmadık bir şeydi bu yüzden huzurumun kaçtığını inkâr edemem.

"Büyükanne?"

23

V.C. ANDREWS

"Sadece buradan çıkalım," dedi sertçe, bana bakmadan. Sesini alçaltarak ekledi: "Bunu kimsenin duymasını istemiyorum"

Kalbim korkunç bir hızla çarpmaya başladı. Hayâl gücümün izin verdiği kadar, olabilecek en korkunç şeyleri düşünmeye başladım.

"Aptal baban," diye mırıldandı. "Onu o kadar uyarmıştım."

Okulun büyük kapısından çıktık ve Büyükannemin eski Mercedes'i ne yöneldik.

Ayağımı yere vurarak bağırmaya başladım: "Büyükanne, bana ne olup bittiğini söylemezsen tek bir adım daha atmam!"

Sonunda durdu, bana döndü ve omuzlarını, ölümcül bir darbeye hazırlanan bir kobra yılanı gibi kaldırarak: "Annen çıldırdı ve onunla konuşabilecek tek kişi sensin. Ben kesinlikle değilim. Babana da ulaşamadım. Zaten onu bekleyecek zamanımız yok. Ambulans da çağırmak istemedim," dedi.

"Ambulans mı?"

"Ufak şeylerin birleşerek nasıl büyütüldüğünü biliyorsun. Bu aile hakkında dolaşan yeteri kadar dedikodu var. Belki anneni sen durdurursun."

"Durdurmak mı?"

"Şimdi sana olanları açıklayamam. Hadi hemen eve gidelim." dedi. Merakımı daha da arttırmıştı ve kaygımı yükseltmişti. Ben de aceleyle arabaya girdim.

24

CINNAMON

Arabayı çalıştırdı ve okulun park yerinden çıktık. "Sana söylemeliyim, annenin her zaman dengesiz biri olduğunu hissetmiştim. İlk günden bazı gariplikleri olduğunu farkın-daydım ve bu yüzden gözümü onun üstünden ayırmadım. Onu, büyükbaban ve benle tanıştırmak için getirdiğinde Taylor'ı uyarmıştım ama..."

"İlk kez bize geldiğinde, halini görmeliydin. Ne bir makyaj yapmış ne saçlarını taramış, üstünde siyah bir kazak, gözlerinde kasvetli bakışlar... Aynı senin gibiydi. Yas tutuyor gibi bir hali vardı. Gülümseme sayısı ise bir elin parmaklarını geçmiyordu. Zaten hiçbir zaman bana gülümsemedi. Gözlerinde hep o zalim pırıltı, dudaklarında memnuniyetsiz ifade, ... Kim bilir kaç kere kendi kendime sormuşumdur benim oğlum böyle bir kadında ne buluyor diye."

"Belki de âşık olmuştur büyükanne"

"Aşk", dedi ağzında kötü bir tat varmış gibi yüzünü ekşiterek. "Ona nasıl âşık olunabilir ki?"

Bana baktı, gözlerini tekrar yola çevirdi. Yetmiş yaşlarında bir kadın için çok iyi bir sürücüydü.

Ama sonra düşündüm ki kendi yaşına göre her şeyde iyiydi. Başarısızlık diye bir kelime onun sözlüğünde yer almazdı.

"Annen benim zevkime göre güzel ve çekici bir kadın değil. Hoş tarafları olmadığını söylemiyorum. Her kadın gibi annenin de hoş tarafları var. Fakat onları ön plâna çıkarmak için hiçbir şey yapmıyor. Aksine onları söndürüyor, şu yüzündeki saçma makyajla senin yaptığın gibi."

25

V.C. ANDREWS

"Tabii ki bunun yanında bir de her zaman cenazeden geliyormuş gibi görünmesi var," dedi. "İnan bana, böyle bir ruh hali insanın gözlerindeki ışığı söndürür, gülümse-mesindeki pırıltıyı siler. Eminim ki hiç arkadaşı yoktur. O-nun dinlediği müziği kim dinler ki? Okuduğu ölüm ve delilik hakkındaki şiirleri kim okur? Hiçbir sosyal yönü yok, ne giyinmekten anlayıp hoşlanıyor, ne de süslenmekten. Babanın işiyle de hiçbir zaman ilgili olmadı ve ona hiçbir konuda yardım etmedi. Babanın nasıl bu kadına tutulduğunu anlamak imkânsız..."

"Bunun ne olduğunu düşünüyorsun büyükanne?" hafif bir alayla sordum. "Sihirli büyü mü?"

"Bunun bir şaka olduğunu sanıyorsun, farkındayım, ama şunu bil ki bazı kadınlar, erkekleri büyü yaparak kendilerine bağlarlar. Her çeşit büyü olduğu gibi, aşk büyüleri de vardır." Kısa bir ara verdi ve her şeyi bilen, kendinden emin s-es tonuyla ekledi: "Annen büyük ihtimalle babanın âşık olduğu ilk kadındı. Erkekler, ah erkekler... Onlar cinsel zevkle aşkı karıştırırlar. Seks iyi bir yemek gibidir Cinnamon. Bu yemeği herkesle yiyebilirsiniz. Bu dediğimi unutma."

"O zaman aşk nedir?"

"Aşk bağlılıktır, sorumluluktur, insanın kendini adaması-dır. Olgunluk gerektirir."

"Kulağa sıkıcı geliyor." dedim. "Eğer aşk buysa, sanırım ben iyi yemeği tercih edeceğim."

Bu lâfım üzerine ağzı açık kaldı. Gözlerini kocaman açarak, yüzünü bana doğru çevirdi.

26

CINNAMON

"Düşüncelerinde dikkatli olmalısın. Delilik kalıtsal olabilir, biliyorsun. Ailenin bizim taraftan gelen genleri yeterli olmayabilir."

Büyükanne bu sözleri üzerine ona gülmek istedim ama haklı olabileceği fikri bir an beni korkuttu.

Hiç kimse, dışardan bakarak evimizin içinde olup bitenler hakkında bir şey anlayamaz. Özellikle günün bu saatlerinde. Sabahları, evin ön yüzündeki tüm pencereler göz alıcı bir şekilde güneşin yansımasıyla parlar. Hiçbir şey görünmez. Eğer bahçıvanların çalışma günü değilse ki bugün değildi, etraf sessiz sakin bir hâl alır. Arabalarımız gözden uzakta, evin arka tarafında durur. İki uzun salkım söğüt ağacı binanın Kuzeydoğu kanadında yükselir, ve kocaman gölgeleriyle terkedilmişlik duygusu uyandırır.

Batı kanadındaki akçaağacın altında bir salıncak vardır. İleri geri sallandığını fark ettim, ve bu beni gülümsetti. Sanki bir hayalet oturmuş, tembel tembel sallanıyor gibiydi. Bu, evin eski sahipleri olan Demerest ailesinin küçük kızları olabilir diye düşündüm.

Sonbahar kendini göstermeye başlamıştı. Rüzgârın ısısı gittikçe düşüyor, sihirli bir el yeşilleri sarıya ve kahverengiye dönüştürüyordu. Yine de, çimler hâllerinden memnun gözüküyor, her sabah üstlerinde bir yorgan gibi örtülü çile uyanıyorlardı. Serin ot kokusu çok hoşuma gidiyordu. Gözlerimi kapatıp derince içime çekiyordum ve sanki bu taze koku, beynime kadar gidip, oradaki karanlık düşünceleri, örümcek ağlarını temizliyordu.

Evin yoluna girdiğimizde büyükanne Beverly, durumu detaylarıyla anlatmaya başladı.

27

V.C. ANDREVS

"Oturma odasında Cary Grant'in bir filmini izliyordum. Annenin sesini duydum. Koridordan geliyordu. Aşağıda ne yapıyor diye merak ettim. Doktor, iyileşene kadar yataktan kalkmamasını, dinlenmesini çok sıkı tembih etmişti. Ben de ona hemşirelik yapmayı teklif etmiştim. Bir şeye ihtiyacı olursa merdivenlerden inip çıkabileceğimi söylemiştim..."

"Ama annen hiçbir öğüdü dinlemez ki... Kesinlikle akıllı bir insanın sesine kulak asmaz. Sadece kendi sesini dinler. Bir de, gölgelerden çıkan gizli sesleri dinler," diye mırıldandı.

"Neyse, bunun üzerine ben de koridora çıktım, ilk başta onu görmedim. Sadece bitkilerle konuştuğunu duydum."

Durdu, küçümsercesine gülümsedi. Başını, onaylamayan bir tavırla iki yana salladı.

Annen çoğu zaman, kendi küçük çocuklarıyla konuşur gibi, bitkileriyle konuşur. Üzgün olduğunda, çiçeklerin yapraklarının donuk ve kuru olduğunu, mutlu olduğu zamanlarda da aynı yaprakların canlandığını, yemyeşil olduklarını söyler.

"Çiçekleriyle her zaman konuşur büyükanne, sen de biliyorsun. Hem bunu birçok insan yapar," dedim.

"Çıplak?"

"Ne?"

"Çırlıçıplak bir halde, koridorda durmuş, çiçekleri suluyordu." dedi. Sesini yükselterek ekledi: "Döktüğü şeyin su olduğundan bile şüpheliyim."

28

CINNAMON

Yüzümden yavaşça, kanımın çekildiğini hissettim ve başımı kaldırıp evi gördüğümünden içim yeniden ürperdi.

"Ama asıl korktuğum bu değildi Cinnamon. 'Ne yapıyorsun Amber?' diye sordum ona. Yüzünde delice bir gülümsemeyle bana doğru döndü."

Büyükanne arabayı durdurdu. Motoru kapatmadan önce bana baktı.

"Karnının üstüne kırmızı rujla bir bebek, bir cenin resmi çizmişti!" diye bağırdı yüzünü ekşiterek. "Aman Tanrım diye çığlık attım. Neredeyse bayılacaktım. Ama o çiçekleriyle konuşup onları sulamaya devam etti... Ve vakit geçirmeden evden çıkıp, arabaya atlayıp seni almaya geldim."

Boğazıma düğümlenen şeyi yuttum ve arabadan indim. Düşünebildiğim tek şey Hamlet' teki Ophelia'nın delirme sahnesiydi. Başım aşağıda, ayaklarımda korkunç bir ağırlıkla girişe doğru yürüdüm. İçeri girdim, alt kattaki bütün odaları göz ucuyla kontrol ederek merdivenlere doğru ilerledim. Adım adım merdivenleri çıktım ve üst kata ulaştığımda durdum. Annemin mırıldandığını, kendi kendine konuştuğunu duydum. Sesler, bebek için hazırlanan odadan geliyordu. Yavaşça kapıya yaklaştım ve içeri baktım. Tıpkı büyükanne Beverly'nin anlattığı gibiydi: Annem çırlıçıplaktı, hayâli bebek karnının üstünde kırmızı rujuyla çizilmişti.

Beşiğin yanında durmuş, aynı battaniyeyi, bir katlayıp bir bozuyordu.

"Anneciğim," diye seslendim.

Mırıldanmayı kesti ve bana baktı.

29

V.C. ANDREWS

"Cinnamon geldin demek. İyi. Bu sabah Doğum sancıları geldi. Artık Doğum yaklaştı."

"Doğum sancıları mı? Ama anne..."

"Bekliyordum zaten. Ama çok zor. Çok ağrı yapıyor. Bütün mükemmel şeyler zor ve ağırlıdır Cinnamon," dedi sessizce ve ekledi ; "Çekilen acıya değer."

Düşük yaptığını nasıl unutulabilirdi? Annemi bu halde görmek çok üzücü, çok acıklıydı. Belki de başına gelen bu korkunç olayı hatırlamak istemiyordu. Bu yüzden olanları unutmuş gibi davranıyordu. Zaten annem ve ben daha önce de birçok kez evde kendi oyunlarımızda, rol yapmıştık. Böylece her şey ona daha kolay geliyordu.

"Anne, yatağına geri dönmelisin"

"Şu işi bitirir bitirmez döneceğim. Küçük Sacha ile eve döndüğümde her şeyin hazır olmasını istiyorum."

"Hadi yatağına gel anneciğim," diyerek ona yaklaştım. Yavaşça kolundan tuttum. Gülümseyerek battaniyeyi son kez katladı ve beşiğe koydu.

"Hep bana yardım edersin, benim büyük kızım... Biliyorum ki Sacha'ya da yardımcı olacaksın. Baban ve senin için kendim için olduğu kadar mutluyum. Biliyor musun ben de her zaman bir kız kardeşim olsun isterdim. Özellikle bana özenecek küçük bir kız kardeş."

Dikkatli bir sesle uyardı: "Sacha seni örnek alacak Cinnamon. Yaptığın her şeyi o da yapmak isteyecek. Bundan eminim. Ona karşı sabırlı davranman gerekecek. O daha küçücük bir kız, bunu aklından çıkartma. Ona her şeyi anlatacaksın, öğreteceksin. Birbirinizden hiçbir şey saklamaya-

30

CINNAMON

caksınız. Bir kız kardeş insanın dünyadaki en yakın dostu olur. Benden bile yakın olacak sana."

Benimle beraber odadan çıktı ama konuşmaya devam ediyordu.

"Benden daha yakın olmanız çok normal hayatım. Merak etme sizi kıskanmayacağım. Benimle olduğundan daha fazla ortak yönünüz olacak. Bunun için sakın canını sıkma."

Yatak odasına girdik. "Lütfen yatağına yat anne," dedim yumuşacık bir sesle.

Annemle babamın, yatak başında ahşaptan birbirine geçmiş iki gül kabartması olan, meşe ağacından yapılmış, dört direkli, kocaman bir yatakları var. Annem gülleri sever. Yorgan ve yastık kılıfları kırmızı gül desenlidir. Bu, odaya daha neşeli bir görüntü veriyor. Daha gençken ve birbirlerine karşı daha fazla tutku hissettikleri zamanlarda, bu yatağı, içinde uyuyanların karşılıklı büyüdü bir aşk sözü verdiği, her yattıklarında mükemmel rüyalar gördükleri, en gizli duygularını gömdükleri, sıcak, mutlu ve güvende hissettikleri muhteşem bir yatak ve etrafındaki dört direği de onları, kötü ruhlardan koruyan güçlü kollar olarak düşünürdüm.

Yorgani kaldırdım ve annemi, hafifçe başını yastığa yerleştirerek içeri soktum. Hâlâ gülerken konuşuyordu.

"Başından itibaren, ona yardım etmeni istiyorum canım. Onun ikinci annesi olacaksın. Tıpkı Agatha Demerest' in küçük kardeşlerinin ikinci annesi olduğu gibi," dedi. "Hatırlıyor musun?"

31

V.C. ANDREWS

Bu, annemle bizim çatıya çıkıp oyun oynadığımız zamanlardaki hikayelerimizden biriydi.

Ben on dört yaşlarımdayken, bir gün annem evi keşfetmemiz gerektiğine karar vermişti. O, daha önce çatıya çıkmıştı. Bana, babamla bu eve taşınmalarından hemen sonra, orada menteşeleri paslanmış, ceviz ağacından bir sandık bulduklarını söylemişti. Sandık, bin sekiz yüzlerden kalma eşyalarla doluydu. Annem, özellikle içinden çıkan Deme-rest ailesinin fotoğraflarıyla büyülenmişti. Çoğu fena halde solmuştu. İnsanların yüzleri zor seçiliyordu ama bazıları hâlâ iyi durumdaydı.

Wall Street' te çalışan babam her şeye ilk bakışta bir değer biçer. Sandıktan çıkan eski eşyaları satmaya karar vermişti. Birleşmiş milletler üniforması, eski gazeteler, bir çift mahmuz ve meşin bir tabanca kılıfını New York'taki bir eskici dükkânına götürdü. Ama annem fotoğrafları götürmesine izin vermedi.

"Babana eski fotoğrafların kesinlikle, dükkânlarda veya başka insanların duvarlarında durmamaları gerektiğini, o ailenin yaşadığı eve ait olduklarını söyledim. Fotoğraflar bu evi hiçbir zaman terk etmemeli ve terk etmeyecekler," diyerek annem bana yemin etmişti.

Fotoğraflardaki adama ve kadına bakarak nasıl insanlar olduklarını tahmin etmeye çalışmıştık.

Mutlu insanlar mıydı yoksa hayatları mutsuz mu geçiyordu? Acı çekmişler miydi? Demerest ailesini konu alan oyunumuzu hazırlıyorduk. Ben fotoğraflardaki kadınlardan biri olmuştum. Annem daha çok derin ve kalın bir sesle konuşan Jonathan Demerest oluyordu. İşte o zamanlar an-

32

CINNAMON

nemle Agatha Demerest'in, annelerinin çiçek hastalığından ölmesi üzerine kardeşlerine annelik yaptığı hikâyesini uydurmuştuk.

Fakat annem şu an bu hikâyeden, tarihi bir gerçekmiş ve birkaç mezar taşının üstüne kazınmış tarihten başka, tahminlerimizin doğruluğunu sağlayacak somut bilgilere sahip değildim gibi bahsediyordu.

"Tamam anne ," dedim. Göbeğindeki cenin resmini silmek istedim ama bir yandan da söylemeye korkuyordum.

Babamı aramam gerektiğini düşündüm.

Annem birden bağırmaya başladı ."Ah! Ah, ah Cinna-mon işte yine başladı!" Karnını tutarak bağıırıyordu. "Daha da kötüleşiyor, bebeğim geliyor, doktoru çağır, babanı çağır, ambulans çağır!"

Kanımın donmasına yol açan bir çığlık attı; "Çabuk!"

Ne yapacağımı bilemiyordum. Koşarak odadan çıktım. Büyükanne Beverly çoktan merdivenin en üst basamağına gelmişti.

"Ne oluyor?" diye sorarken, elini korkudan inip çıkan göğsünün üstüne koymuştu, yüzü her zaman olduğundan daha beyaz görünüyordu.

"Doğurduğunu sanıyor, acı çekiyor..."

"Olamaz! Bence gerçekten doktor çağırmalıyız. Senin onu sakinleştirip, uyutabileceğini ummuştum," dedi. Annemden gelen çığlıklar gitgide artıyordu.

Saatime baktım. Babam işyerinde masasının başında olmalıydı. Neden büyükanne Beverly ona ulaşamamıştı ki? Ona ulaşmak her zaman çok kolaydı.

33

V.C. ANDREWS

Odama koştum ve hızla ofisinin telefonunu çevirdim. Çaldı, çaldı ve sonunda sekreteri telefonu açıp şirketin ismini söylemeye başladı.

"Babamla konuşmam gerek, acilen!"

Annem şimdi deminkinden de yüksek sesle bağıırıyordu. Acı dolu çığlıkları evin her yerinde yankılanıyordu.

"Şu anda burada değil" dedi sekreter.

"Ama nasıl olur? Orada olmalı!" .

"Üzgünüm."

"Nerede?"

"Numara bırakmadı"

"Ama durum çok acil!" diye devam ettim.

"Dur bir bakayım çağırısına ulaşabilecek miyiz," dedi. Bunu neden daha önce düşünmemişti ki? Merak ettim. Bekledim, kalbim çok hızlı atıyordu.

"Üzgünüm," dedi. "Cevap vermiyor."

"Aramaya devam edin ve ulaşılırsanız, annemi hastaha-neye götürdüğümüzü söyleyin ona."

"Aman Tanrım, hastahaneye mi?" dedi. "Tamam, ben aramaya devam ediyorum."

Telefonu kapattığım anda büyükanne Beverly merdivenlerin başında belirdi.

"Doktor ambulans çağırmamızı söyledi," dedi. Yutkundu ve sözüne devam etti: "Bunların bir faydası yok, hasta-

34

CINNAMON

haneye yatmalı. Doktora olanları anlattım ve onu akıl hastalıkları bölümüne almaları gerektiğini söyledi."

"Akıl hastalıkları mı?"

"Davranışlarına baksana. Annen oraya ait. Olması gereken de buydu zaten." Büyükanne, bütün bu olanlardan memnun olmuş gibiydi. Nefret ettiğim lânetli bakışlarında, tatmin ifadesi vardı.

Annemin çığlıklarından rahatsız oldu ve elleriyle kulaklarını kapatıp aşağı inmeye başladı.

Olanların, onu hayatımızdan çıkarmasını diledim.

35

CINNAMON

2

RÜYALARA KAÇIŞ

Görünüşe bakılırsa, ambulans, sekreteri babama ulaşmadan gelecekti. Annemin yanına döndüm ve o hayâli Doğum sancılarını çekerken, elinden tuttum. Sanırım hayâli dememeliyim. Sonradan doktorun söylediğine göre gerçekten de acı çekiyormuş.

Doktorla hastahanenin koridorunda karşılaştığımızda, annemin durumunu babama açıklamıştı.

"Psikosomatik acı, hayâli acı değildir. Hasta bunu hisseder; psikolojik bir şey yüzünden çekilen acı fiziksel hale dönüşür." Ve bana bakarak ekledi; "Bu yüzden ona kızmamalıyız."

"Ben zaten ona kızmıyordum ki," doktorun lâfını kestim. "Üzülüyorum."

Korktuğumu da söyleyecektim ama bu doktor sinirlerimi bozmuştu ve içimden ona güvenmek gelmiyordu.

Daha sonra babamla beraber, hastahänenin kafeteryasında oturup, birer fincan kahve içtik. Babamın hiçbir şey yiyecek vakti olmamıştı. Bir kek aldı ve kemirmeye koyuldu.

37

V.C. ANDREWS

"Sekreterim bana ulaştığında, eve dönüş yolundaydım," dedi bana. "Tren istasyonunda durdum ve evi aradım. Telefonu büyükannen açtı ve neler olup bittiğini anlattı. Ben de elimden geldiği kadar çabuk buraya geldim. Şansımıza büyükannen evdeydi..."

"Şans değildi... Büyükannem, bizimle hastahaneye gelmeyi istemedi. Ambulansı ben çağırdım, diğer her şeyi de kendi başıma hallettim. Eminim sosyete arkadaşlarından birine görünmekten korkmuştur..."

"Haksızlık ediyorsun Cinnamon. Biliyorsun ki büyükannen hastahanelerden hiç hoşlanmaz. Hasta olur."

"Ne olmuş yani? Hasta olması gerekiyorsa, hastahane-den daha iyi bir yer olamaz," diye karşı çıktım.

Babamın, bana kabul ettiremeyeceği bir tek şey varsa, o da büyükanne Beverly'e sempati duymaktır. Büyükannemi hiçbir zaman gerçek bir gözyaşı dökerken görmedim. Büyükbaba Carlson'un cenazesinde bile. Buna rağmen, en sevdiği eski filmlerin acıklı sahnelerinde hep ağlar. Oturma odasındaki televizyonun karşısına geçer ve adeta kilitlenir. Sadece eski zaman filmlerini veren kanalları izler. Ve sürekli olarak günümüz filmlerinden, kitaplarından, müziğinden şikâyet eder, bunların hepsini ahlâka aykırı ve yozlaşmış bulur.

Ara sıra, ben de yanına oturup, onunla eski bir film izlerim. Bazıları çok iyidir. Mesela Rebecca. Özellikle şeytan hizmetçi Bayan Danvers'ın, ölüme atlamakta olan ikinci Bayan VVinter'a yaptığı konuşmayı çok beğenirim. Bayan Danvers'ın sesi ve konuşması öylesine davetkârdı ki benim bile içimde atlama isteği uyandı.

38

CINNAMON

Filmin tamamını izledikten sonra, büyükanne Be-verly'nin bizim Bayan Danvers'ımız olduğunu düşünmeye başladım. Annemi, uçurumdan atlaması için ikna etmeye çalıştığını, en azından deliliğin uçurumuna doğru ittiğini düşündüm.

Yani şu anda olduğu yere.

"Bu dediğin hiç de komik değil Cinnamon. Bazı insanların tatsız şeylere karşı daha az tahammülleri vardır," dedi babam.

"Büyükanne Beverly mi? Diğer kadınlardan daha mı güçsüz? Baba yapma lütfen."

Gözlerini önüne dikti ve sakın tavırlarına geri dönerek, kekini yemeğe devam etti. Babamın kendi halinde, sakın bir çekiciliği vardır. Gerçekten de yakışıklı bir adamdır. Şu ana kadar gördüğüm en dikkat çekici ela gözlere ve koyu kahverengi gür saçlara sahip. Güzel bir burnu, düzgün bir ağzı vardır. Neredeyse kare biçimindeki çenesi, geniş alını ve çıkık elmacık kemikleri onu zeki gösterir. Kusursuz denebilecek kadar güzel giyinir ve üç haftada bir saçlarını düzelttirir.

Annemin, babam için, onunla ilgilenen erkeklerin en çekicisi olduğunu söylemesine anlam verebiliyordum. Yeni çıkmaya başladıkları romantik günlerden bahsederken, hep babamın güvenilirliği ile duyarlılığından çok etkilendiğini ve babamın onu kendisine bağlayıp, başka yollara sapmasını engellediğini vurgular. Bu ilişkiye ne oldu acaba? Bu hale nasıl geldiler? Babam neden bütün bunları unutup, ilgisizliğe gömülmüştü?

39

V.C ANDREVVS

"Annen bir süre burada kalabilir," dedi. "Veya daha rahat edeceği ve problemleriyle daha yakından ilgilenileceği bir yere gidebilir."

"Akıl hastahanesine demek istiyorsun?"

"Hayır, daha çok bir klinik."

Etrafa bakındım. Kolay ağlayan biri değilimdir. Gözyaşları geldiklerinde, onları kirpiklerimin arasında sıkıştırıp, akmamaları için kendimi sıkırm. Derin nefesler aldım.

"Güçlü olmalıyız," diyordu.

Ona baktım. Saati kontrol ediyor ve çıkış kapısına doğru bakıyordu.

"Bugünkü satışın sonuçlarını bile öğrenemedim. Trene atladığım gibi buraya geldim," diye mırıldandı.

"Neredeydin baba? Neden ofisinde değildin? Müşterilerle görüşme yapmak için ofiste oturman gerektiğini sanıyordum."

"Bazen, büyük hesapları incelemeye gidiyorum," diye açıkladı. "Böylesi daha iyi oluyor. Olmadığım zamanlarda işlerimi idare eden iyi bir asistanım da var."

"Nasıl oldu da sana ulaşılacak bir telefon numarası bırakmadın?"

"Çok hızlı çıktım. Unuttum," dedi.

Yalan söylemek bence bir sanattır. İyi yalan söylemek. Hemen hemen iyi rol yapmak için gereken tekniği, beceriyi ve enerjiyi gerektirir. Yalan söylediğinde, bir an için, kendinden bir adım dışarı çıkarsın. Başka bir insana dönü-

40

CINNAMON

sürsün. Bunu öyle bir şekilde yapmalısın ki, karşıdaki sana inanmalı ve güvenmelidir. Hikâyeler uydurmaya, gerçekleri değiştirmeye bayılırım. Bazen ne kadar ileri gidebileceğimi sınırlarım. İyi yalan söylemenin sırrı sizi dinleyen gözlerinin içine nasıl baktığınızda, başınızı nasıl rahat bir şekilde tuttuğunuzda, ses tonunuzdaki samimiyettedir.

Babam, bütün yalanlarını telefonda söylediği için kötü bir yalancıydı. Müşterileriyle yüz yüze olması gerekmiyordu. Telefonda, satış istatistiklerini aktarıyor, bilgi veriyor, kendi hatalarını diğer insanlara, şirketlere yüklüyordu. Bir kulağa konuşmak, bir çift göze konuşmaktan daha kolaydı.

Neden olduğunu bilmiyordum ama babamın yalan söylediğinin farkındaydım. Sebebinin ne olabileceği aklıma gelmiyordu, fakat yalan söylüyordu işte. Belki de dünyayı kandırma işine çok fazla kafa yorduğum içindi.

"Sanırım eve gitsek daha iyi olacak Cinnamon, hem senin de ödevlerin vardır. Artık burada yapılacak bir şey kalmadı,"

"Onu bir kere daha görmek istiyorum," dedim.

"Ama bu onu rahatsız etmekten başka bir işe yaramaz."

"Hayır bence böyle rahatsız bir yerde bizi görmek biraz olsun moralini düzelterektir."

Babama öyle bir bakış attım ki, hiçbir şey söyleyemedi. Bunu yapmayı annem öğretmişti: Gözlerimle konuşmayı.

"Tamam ama elini çabuk tut. Ben birkaç yere telefon etmeye gidiyorum."

41

V.C. ANDREWS

Yanımdan ayrıldı ve üst kata çıktım. Anneme, uyuması için yatıştırıcı vermişlerdi. Ama hâlâ kendi kendine söyleniyor, inliyordu. Yavaşça yanına sokulup elini tuttum.

"Anne, benim. Biraz daha iyi hissetmiyor musun?"

"Bebeğim..." diye mırıldandı.

"Ne?"

"Küçük Sacha," gözlerini açıp bana baktı. Birden gülümsedi.

"Cinnamon! Sacha nasıl? Sana ne söylediler?" dedi.

"Şimdi de Doğurduğunu düşünüyor dedim kendi kendime. Erken Doğum yaptığını..."

"Biliyorum iyi olacak, biliyorum. Şu an erken Doğum bakım bölümünde, ona orada çok iyi bakıyorlardır. Sen bana onun nasıl olduğunu söylersin tamam mı? Bana haber verirsin," elimi sıkıca tutmuş, ısrar ediyordu.

"Merak etme anne, O çok iyi durumda. Her saniye biraz daha büyüyor."

Gülümsedi.

"Biliyordum, iyi olacağını biliyordum. Çok güzel değil mi Cinnamon? Tıpkı senin gibi. Sen de çok güzel bir bebektin. Haklıym değil mi? Çok güzel değil mi?"

"Evet anne, çok güzel."

"Biliyordum. Küçük bir kız kardeşin var Cinnamon. Bu mükemmel bir şey! Mükemmel!" Rahatlamış görünüyordu, gözlerini kapattı, nefes alıp veriş düzeldi. Sonunda sakinleşmişti.

42

CINNAMON

Gördünüz mü? İsterseniz herkesten iyi yalan söyleyebilirsiniz.

Bazen çok kolay olur.

Ve sonunda çok iyi bir aktris olursunuz.

Babamla eve dönerken, ikimizden de ses çıkmıyordu. Korkunun ve üzüntünün sessizliği bu. Babam derin düşüncelere dalmıştı, büyük ihtimalle bugün sipariş ettiği malları düşünüyordu. Son zamanlarda babamın kendi evinde bir misafir olduğunu düşünmeye başlamıştım. Bana her baktığında, bir kızı olduğuna şaşıyor gibi bir hali vardı. Sanki bir rüyadaydı. Bütün hayatı, annem ve ben ona geçici bir hayâl gibi geliyorduk. Gözlerini kapatmam?

Birden "Okul nasıl?" diye sordu. Bu soru aylar önce hazırlanmış, beyninin bir köşesinde beklemiş ve şimdi bir anda ortaya atılmış gibiydi.

"Okul mu?"

"Evet, derslerin nasıl bugünlerde?"

"İyi, baba. Her dönem onur listesindeyim," diye hatırlattım.

"Ah doğru ya, doğru... Eh işte bu çok iyi Cinnamon. İyi bir üniversiteye gitmelisin, benim mezun olduğum New York Üniversitesi gibi. Bu çok önemli." Tekrar yüzünü bana çevirdi. "Umarım bu talihsiz olay, derslerini kötü yönde etkilemez. Güçlü olmalısın ve öncelikle derslerini düşünmelisin."

"Annemin sağlığı benim için her şeyden önemlidir," dedim sesimi yükselterek. Senin için de öyle olmalı diye

43

V.C. ANDREWS

eklemek isterdim. Ama gözlerimi kapattım ve ağzımdan, uzun zamandır düşünüp durduğum şeylerin bir anda çıkabileceği korkusuyla dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. Düşünceler, kelimeler, çığlıklar, hepsi kafamda birikmiş, kovanlarında rahatsız edilince dışarı fırlayan arılar gibi, ağzımdan çıkarak babamı sokmayı bekliyorlardı. Ancak bu şekilde gözleri açılıp, geçtiğimiz seneden itibaren ailemize neler olduğunu görebilirdi. Yani, Büyükanne Beverly'nin gelişinden beri.

Eve girdiğimiz anda kendine gelmiş olmalıydı. Büyükanne Beverly ambulans gelip annemi aldığından beri, bütün gün çok yoğun olmuş. İlk fark ettiğim şey, annemin en sevdiği tabloların koridorun duvarından kalkmış olduğuydu. Bu iki resmi annem, üçümüzün çıktığı kısa bir New Orleans seyahati sırasında almıştı. İkisi de suluboya işiydi. Bir tanesinde, kürdan bacaklı Cajun evlerinden biri verandasında halı dokuyan bir kadınla beraber, bütün detaylarıyla çizilmişti. Öbüründe ise genç bir çift, bir kanoya oturmuş, sisler içinde ilerliyorlardı. Her iki resimde de hüzünlü bir romantizm vardı.

Büyükanne Beverly bu iki resmin, sanat eseri olmak için fazlasıyla kasvetli olduğunu söylerdi. Daha çok, mutsuz birinin gördüğü kâbuslara benzediklerini ve eve gelen bir misafirin de ilk bakışta görmesi gereken şeyler değil, en son şeyler olduklarını söyler.

"Annemin resimleri nerede?" diye sordum büyükanne Beverly'nin oturma odasından çıktığını görür görmez.

Bana cevap vermek yerine, babama bakarak "Durumu nasıl?" diye sordu.

44

CINNAMON

"Biraz sakinleştirici verdiler. Ama doktor ciddi bir bunalım geçirdiğini, bundan kısa sürede kurtulmazsa onu ruh ve sinir hastalıkları kliniğine yatırmaları gerekeceğini söyledi. Daha ciddi bir terapiye ihtiyacı olacaktı."

"Bir gün böyle olacağını adım gibi biliyordum. Bunu senin de görememen için kör olman gerek Taylor."

Babam tepki göstermedi. Annesinden azar işiten küçük bir çocuk gibi öylece ayakta dikiliyordu.

"Annemin resimleri nerede dedim büyükanne?" diye sorumu tekrarladım.

"Bu evde yeterince sıkıntı ve kasvet var. Etrafı neşeli hale sokmaya çalışıyorum."

"Annem o resimlerin duvarda durmalarını istiyor," diye bağırdım ve babama döndüm "Söyle ona resimleri yerlerine assın!"

Büyükanne Beverly beni duymuyordu. "Oraya daha hoş bir şeyler asalım. Daha canlı, daha renkli resimler alacağım. Koridorun aydınlatmasını değiştirmeliyiz, bu hali çok karanlık. Ayrıca duvarları da daha açık bir renge boyatmalı-yız. Girişteki halıyı da değiştirmenin vakti geldi."

"Hayır! Hiçbir şeyi değiştirmeyeceksin! Baba, bir şeyler söylesene..."

"Çok yorgunum, önce bebek ardından da bu. Hepsi üst üste geldi," dedi ve başını çaresizce iki yana salladı.

"Elbette!.. Çok sıkıldın ve yoruldun Taylor. Gel bir fincan çay iç. Sevdiğin kurabiyelerden de yaptım. Ayrıca sevdiğin reçelden de var. Dün senin için almıştım."

45

V.C. ANDREWS

"Evet iyi olur," dedi babam. Ve bana bakıp "Cinnamon bunları şimdilik kendine dert etme, şu an önemli olan bunlar değil," dedi.

Büyükanne Beverly gülümsedi.

"Sende bir şeyler yemek ister misin hayatım?"

Annem büyükanne Beverly'nin mutfaka girmesinden nefret ederdi. Babamın sevdiği yemekleri bildiğini söyleyip durmasına rağmen bebeğini düşüne kadar, tek bir akşam yemeği bile hazırlamasına izin vermedi. Annemin bu direnişinin, yemek pişirme aşkıdan gelmediğini biliyordum. Beni en başından uyarmıştı. Büyükanne Beverly'nin sadece evimize taşınmakla kalmayacağını ve hayatımızın içine girmeye çalışacağını söylemişti.

"Bu kadın hiçbir şeye karışmadan duramaz. Doğasında var. Her şeyi kendisi baştan ele alacak ve yatak dışında her yerde benim yerimi almaya çalışacak," demişti. "Aslında ondan her şey beklenir..."

Tabii ki abartıyordu.

Abarttığını bilmeme rağmen, bu düşünce bende bir kâbus yaratmaktan geri kalmıyordu.

"Aç değilim" dedim. İkisine de kızgın gözlerle bakarak yukarı çıktım, odama girdim ve kapıyı çarptım.

Öyle sinirli ve hızlı bir şekilde sigara içiyordum ki, eminim duman kulaklarımdan çıkıyordu.

Her zamanki gibi, yatağıma uzanmış, kendimi düşüncelerin dünyasına bırakmışım ki aniden çalan telefonun se-

46

CINNAMON

siyle yerimden fırladım. Derin bir nefes alıp kendime geldim ve ahizeyi kaldırdım.

"Alo?"

"Cinnamon neler oluyor?" Clarence'tı bu. Annemin düşük yaptığını bilen tek kişi oydu.

"Annemi hastahaneye kaldırdık. Olanların üstüne, sinir krizi geçirdi."

"Çok üzülüm..." dedi. "Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Evet mafyayı ara ve beni büyükannemden kurtaracak bir tetikçi göndermelerini söyle."

Güldü. Ama durumun komik yanı olmadığını anladığı için kısa bir gülüştü bu.

"Bugün yine okulda herkes senden konuştu."

"Boş kafalıların konuşacak bir şeylerinin olması sevindirici..."

"Bayan Hamilton senin için üzülüyor. Yarın okula gelecek misin?"

"Evde kalmaktan iyidir."

"İnsanlara ne söyleyeceksin?"

"Bir şeyler uydururum..."

"Bana da söyle ki bileyim," dedi. Ne demek istediğini anlamışım. O ve ben hikâyeler uydurup, birbirimizin dediklerini doğrulayarak diğer öğrencileri şaşırtmaktan zevk duyuyorduk.

47

V.C. ANDREWS

"Yarın sabah, insanlar gelmeden dolabımın önünde buluşalım," dedim. Beni onayladı ve telefonu kapattık.

Kollarım bacaklarım açık halde yatağıma geri yattım. Gözlerimi yumurta kabuğu rengindeki tavana diktim. Bazen bu beyaz boşluğa uzun uzun baktığımda, bu evde daha önce yaşamış olan genç kadınların yüzlerini görür gibi olurum. Sanki ruhları duvarların içinde kalmış ve sanki iletişim kurdukları tek kişi benim.

Annemle çatıdaki hatıralarımız bir anda bütün canlılıkla-nyla geri dönmüştü. Düşündükçe gözlerim doluyordu. Hastahane odasında yatmış, üzgün müydü, korkuyor muydu, merak içindeydim. Bu geçici deliliğe rağmen, içinde, derinlerde bir yerde düşük yaptığı gerçeği hâlâ duruyor olmalıydı. Hiç diğerlerine söylediğiniz gibi, kendinize de yalan söyleyip, sonra bu yalana kendiniz de inandığınız ve gerçeği unuttuğunuz oldu mu? Bu acaba delilik midir, yoksa gerçeğin acılığından en kolay kaçış yolu mudur?

Sanırım ilhama ihtiyacım vardı. Birilerine gerçeği anlatmak için ölüyordum. Bunu yapmanın tek bir yolu vardı. Babam mutfakta oturmuş, büyükanne Beverly'nin etrafında ağ örmesini izlerken, geniş hayâl gücümle ve ruhlarımla işbirliği yapmak için çatıya çıktım.

Annemin anlattığına göre, dört yaşlarındayken, hayâli bir arkadaşım varmış. Bunu pek hatırladığım söylenemez ama bildiğim kadarıyla, kendi arkadaşını yaratmak küçük bir çocuk için son derece olağan bir şey. Belki çocukken yalnız olmak, gençken yalnız olmak kadar kötüdür. Yaşlı insanlar da yalnızlıktan sıkılarak, kendilerine hayâli bir dost yaratırlar ve onunla konuşurlar.

48

CINNAMON

Büyüme ve toplumun bir parçası olmak çok garip. Bu hayâl gücünüzü kısıtlıyor. Gerçekle bağlantısı olmayan bir şey söylediğinizde insanlar size gülüyor, sizi dışlıyorlar. Siz de onlardan biri olup, toplum içinde sağlıklı ilişkiler kurmak ve hayatınıza devam edebilmek için, yaratıcı düşüncelerinizi, kendinize özgü taraflarınızı yavaş yavaş gömmek zorunda kalıyorsunuz. Hayâl gücünüzü yeniden canlandırmak ise gülünç olma riski taşıyan ve cesaret isteyen bir iş. Aşırılıklar, fanteziler ve yalanlar icat etmek için cesur bir ruha sahip olmak gerekir.

Düğmeye bastım ve karanlık çatı birden, az da olsa aydınlandı. Loş bir mekândı. Küçük gölgeler, ne olduğu belli olmayan eşyalar vardı. Annem de ben de buranın çok aydınlık olmasını istemezdik. Biraz karanlık, sıcak, samimi ve rahat bir ortam yaratır. Annem bunun güvenli olduğunu da söylerdi.

"Bir çok insan karanlıktan korkar. Böylece kimse bizim huzurumuzu bozamaz ve gizliliğimizi koruruz," derdi.

İçerde yıpranmış ve tozlanmış eski mobilyalar vardı. Büyükanne Beverly dar merdivenin ikinci basamağına çıkıp çatının kapısını açsaydı çığlık çığlığa bağırır ve acilen burayı temizletmeye kalkardı.

Bu eşyaların hiçbiri artık eskisi gibi değerli değildiler. Bu doğruydum, fakat maddi değerden farklı değerler de vardır. Annem ve benim için, bu küçük tozlu oda her zaman sevimli, çekici ve rahat olmuştur.

Toz kümeleri ışığın altında, elmas parçaları gibi parlayarak dönüyorlardı. Çatıya çıkmayalı çok uzun zaman olmuştu. Yerde ve tavanda çatlaklar, boşluklar oluşmuştu. Eski-
49

V.C. ANDREWS

den annemle günlerimizin çoğunu burada geçirirdik. Kötü bir koku varsa tütsü yakardık veya çiçek kokulu oda spreylelerinden sıkardık. Bazen de temizlik yapardık. İki küçük pencereyi siler, yerleri süpürür, etrafın tozunu alırdık. Odanın kendine has çekiciliğini ve gizemini bozmadan, içinde yaşanır hale getirirdik.

Eğer burada yaşayan fareler varsa, saklanmakta çok başarılı olduklarını söylemeliyim. Hiçbir iz, dışkı bulmadık bulduğumuz en korkunç şey örümceklerdi. Annem bazı ağırları temizlemememiz gerektiğini söylemişti. Onların, çatıyı başka böceklerden koruyan ev sahipleri olduklarını düşünürdüm.

Çatıyı her zaman, birinin saklanma yeri olarak düşünmüştük. Yerde yuvarlak, kahverengi bir halı dururdu, şimdi bu halı rengi solmuş, delik deşik bir haldeydi. Yerde halı olduğuna göre birisi burada yaşıyordu veya en azından vakit geçiriyordu.

"Belki çocukların oyun odasıydı. Belki de Carolyn De-merest'in gizli bir sevgilisi vardı ve burada beraber roman-tık anlar geçiriyorlardı," demişti annem, gözlerini kocaman açarak.

İkimiz de bu hikâyeyi devam ettirmenin eğlenceli olacağını düşünmüştük ve kafamızda kurgulamaya başlamıştık:

Carolyn Demerest genç bekçiye âşık olmuştu.

"Ve bu adam şiirlerini ağaçlara asan gizli bir şairdi."

50

CINNAMON

"Ve Carolyn onun önce şiirlerine âşık olmuştu!"

"Tıpkı Elizabeth ve Robert Brovning gibi!" diye eklemiştim.

"Evet! Ve ilk buluşmaları burada olmuştu..."

"Kar yağıyordu. Pencere buğulanmıştı. Carolyn kendi ördüğü kalın bir şala sarınmıştı ve yavaşça eski koltuğa oturdu..."

"O da, Carolyn'in ayaklarına kapandı, ellerinden tuttu ve 'Hayatım boyunca bu anı bekledim...' dedi"

İkimiz de saatlerce gülmüştük. Ne kadar eğlenmiştik. Annemin kahkahasını, şu an bile duyar gibiyim. Bana sıkıca sarıldığı anı da çok iyi hatırlıyorum. Kız kardeşler gibiydik. Onun hem, her zaman istediği kız kardeşi, hem kızı hem de en iyi arkadaşım.

Canım anneciğim... Karşımda duran ve şu an boş olan sallanan koltuğa bakarak, sessiz sessiz ağlamaya başladım.

Küçük kanepeye oturdum ve düşünmeye başladım. Acaba şu an, derin uykusunda ne rüyalar görüyordu. Onu , benimle beraber olmayı ve beni görmeyi istemesinden alıkoyan ne olabilirdi ki hâlâ psikolojik problemlerinin üstesinden gelemiyordu?

Eminim yarın sabah, ayak sesleri, kapıların açılıp kapanması, sevinç çığlıkları, araba kornalarıyla uyanacağım. Yatağımdan kalkıp, pencereden bakacağım. Evimizin önünde bir araba duracak, içinden annem, sağlığına kavuşmuş, güçlü, enerji dolu ve mutlu bir şekilde çıkacak. Çok sevdiği

51

V.C. ANDREWS

evine bakacak ve ağzından çıkan ilk sözler "Cinamon nerede? Nerede benim güzel kızım?" olacak.

Ve ben de odamdan fırladığım gibi, merdivenlerden aşağı ineceğim, evin kapısına koşup annemin kollanna atılacağım.

Bana sıkıca sarılacak, öpecek ve "Merak etme canım kızım, geri geldim," diyecek.

Eve gireceğiz, duvardaki boşluk hemen gözüne çarpacak ve en sevdiği iki tablonun nereye gittiğini soracak.

"Kim onları kaldırmaya cesaret etti?"

Babam koşarak bodruma -veya nereye kaldırıldırsa-inecek, resimleri alıp yerlerine asacak.

"Özür dilerim," diyecek. "Dikkatimden kaçmış."

"Şimdi evde olduğuma göre, artık kaçmayacak..." diyecek annem de ona.

Ve büyükanne Beverly balon gibi patlayacak. Evimizi saran diğer kötülüklerle beraber bir anda yok olacak.

Televizyon kanallarını değiştireceğiz, müziğimizi dinleyeceğiz, mumlarımızı yakacağız ve yalnız ruhlarla konuşacağız.

Asla karanlıktan korkmayacağız.

52

CINNAMON

3

ROLÜ OYNAMAK

Annemle, çatıda yarattığımız aşk hikâyesini düşünerek kanepemin üzerinde uyuyakaldım. Aslında yapmam gereken bu değildi, yarın okuldakilere anlatacak bir hikâye uydurmalıydım. Nedense bunu umursamadım. Meraklarını görmezden gelmeye karar verdim ve hayretten ağızları açık bir şekilde bana bakmayı kesmelerini umdum. Ama büyükanne Beverly dedikodu konusunda haklıydı. Özellikle bizi konu alan dedikodu konusunda. İnsanlar sizinle hiç mi hiç ilgilenmiyormuş gibi görünüyorlar ama hakkınızda gizli bir şey öğrendikleri anda bunu konuşmaktan, ve herkese anlatmaktan büyük zevk alıyorlar. Özellikle olumsuz bir şeyse, bunun yayılması kırk sekiz saatten daha uzun sürmüyor.

Bizim okulda dersler, bazı anonslarla bölünebiliyordu. Hatta bir gün "Dikkat, dikkat Cinnamon Carlson'ın annesi i-ki gün önce sinir krizi geçirip hastahaneye kaldırıldı," diye bir anons duymak mümkündü.

İşte ailem hakkındaki haberlerin yayılma hızı buydu. Hocalarım, her zaman bana karşı mesafeliydi, başıma ge-

53

V.C. ANDREVS

len kötü olaylar karşısında bana acıdıklarını hissediyordum. Gözlerinde hep 'Bu beni hiç şaşırtmadı' bakışı vardı.

Bana yakınlık ve ilgi gösteren tek hoca Bayan Hamil-ton'dır. Dersin bitiş zili çaldığında, benden biraz sınıfta kalmamı rica etti. Geri kalan öğrencilerin sınıfı boşaltmalarını bekledi. Ardından en üzgün bakışlı gözleri ve uzun suratıyla bana dönüp içten bir sesle nasıl olduğumu sordu.

"İyiyim," dedim ona.

"Bilmeni istiyorum ki ne zaman istersen bana gelebilirsin Cinnamon, lütfen çekinme," dedi. Aynı şeyler onun da başına gelmiş gibi konuşuyordu. Bugünlerde yalnız yaşıyordu, ben de yalnızlık çekiyordum. Şüphesiz yalnızlık da bir rahatsızlıktı, ama herkesin bundan kurtulmak için kendi yöntemleri vardır. Yaptığım şeyleri bilse; ölü Carlyne ve oğlu Abraham'la konuşmak gibi, oyunlarından birinde rol almam için bu denli ısrarcı ve istekli olmazdı.

Başım aşağıda, büyük bir saygıyla ve sessizlikle Bayan Hamilton'ın konuşmasını bitirmesini bekledim. Ardından, hızla kendimi sınıftan dışarı attım. Clarence koridorda beni bekliyordu.

"Ne konuştunuz?"

"Birinci perde, ikinci sahne,"

"Ne?"

"Hiçbir şey, boş ver. Acıktım" dedim.

Kafeteryaya gittik. Clarence pencere kenarında, pencere solunda kalacak şekilde oturmalıydı. Onun bu isteklerine uyan bir masa yoksa, soğuğa aldırış etmeden dışarıdaki

54

CINNAMON

bank masalarda yedik yemeğimizi Şansımıza içerde pencere kenarında istediğimiz yer boştu. Başkası oturmasın diye masanın üzerine kitaplarımızı bıraktık ve yemek sırasına doğru ilerledik.

Bazen yemeğimi evden getiririm. Bir kap yoğurt ve bir elma. Ama içinde bulunduğumuz karışıklıktan dolayı bugün yoğurt alacak vaktim olmadı. Büyükanne Beverly de almamıştı, tabii ki. Böyle şeyleri yemekten saymaz zaten. Bunlara günümüz yemekleri der ve en fazla tatlıdan sayar. Kabin üstünde yazan besin değeri tablosunu okusa bile fikrini değiştirmez.

Çorba ve tavuklu salata yemeye karar verdim ve sıraya girdim. Sağ tarafımda, bana gözlerini dikmiş, kendi aralarında konuşmakta olan öğrencileri gördüm.

Yemeğimi elimden geldiği kadar çabuk alıp, yerime döndüm. Clarence peynirli makarnasını tabağın sol tarafından yemeye başladı.

"Demek anneni götürdüler,"

"Bu sabah," diye devam ettim. "Okuldan sonra onu ziyarete gideceğim."

"Baban da gelecek mi?"

"Hayır. Akşamki yemek toplantısı bitince gelecektir. Ya da öyle diyor..."

"Ona inanmıyor musun?"

Geçirdiğimiz son iki günü düşünüyordum. Annemin hastalığı büyükanne Beverly'yi gençleştirmişti. Kırk yaşındaki bir kadının gücü ve dayanıklılığı gelmişti üzerine. An-

55

V.C. ANDREWS

nemin hastahaneye götürülüşünden sonraki sabah, büyükanne Beverly, babamdan önce kalkmıştı.

Babam Wall Street'te borsacı olduğundan, sabahları evden çok erken çıkar. Hafta içi hiçbir sabah onu görmezdim. Annem son bir senedir sabahları onunla beraber kalkmaya başlamıştı. Büyükanne Beverly ise babama güle güle demek için kalkmazdı, ben okula gittikten sonra uyanırdı. Şimdi o da babamla beraber kalkıyordu.

Ben giyinip kahvaltı için aşağı inene kadar, babam çoktan gitmişti. Ama büyükanne Beverly hâlâ mutfaktaydı, tabak çanak sesleri duyuyordum. Hızla aşağı indim ve mutfağın kapısına geldiğimde şaşırtıcı bir manzarayla karşılaştım.

"Ne yapıyorsun?"

Bütün mutfak dolaplarını boşaltmıştı, her şeyin yerini değiştiriyordu.

"Bu mutfak hiçbir zaman akıllıca yerleştirilmemişti," diye cevap verdi. "Çanaklar, kaseler ve çorba kapları aynı yerde olmalılar, ve... hem bu salata tabağının burada ne işi var? Fırının yanında durmalı. Bu evde bir konserve açacağı bulmak ne kadar zor biliyor musun? Bütün bu karmaşa çok saçma, her şeyi düzenlemek gerek..."

"Annem hiçbir zaman mutfakta aradığı bir şeyi bulmakta zorlanmaz ayrıca bu onun düzeni. Eve döndüğünde bu işe kızabilir."

"Merak etme çabucak alışır, ayrıca evin bu kadar düzenli olduğunu görünce sevinecek bile. Tabii eve dönerse..." diye mırıldandı. Öyle alçak sesle söylemişti ki zar zor duydum.

56

CİNNAMON

"Bunu yapamazsın," diye itiraz ettim. "Her şeyi tekrar yerine koy."

"Saçmalamayı kes Cinnamon. Şimdi doğru düzgün bir kahvaltı et ve okula git. Sana yumurta yapmamı ister misin?"

"Babam bunu yaptığını biliyor mu?"

"Ne yapıp yapmayacağımı oğluma sormam gerektiğini mi düşünüyorsun? Ama madem bilmek istiyorsun evet, biliyor," dedi ve devam etti: "Ayrıca, sadece düzenlemek değil, bu rafların temizlenmeye de ihtiyacı vardı. Temiz bulaşıkları kirli dolaplara koymanın ne mânâsı var?"

"Dolaplar kirli değil."

"Öyle mi? En son ne zaman ev işi yaptın ki? Senin yaşındayken, evin bütün sorumlulukları bendeydi. Yatakları ben toparlardım, tozları alırdım, okula geç kalacak bile olsam..."

"Harika..."

Arkamı döndüm ve kapıya doğru yürüdüm.

"Cinnamon!" diye arkamdan bağırdı. "Kahvaltını etmeden nereye gidiyorsun?"

Cevap vermedim. Duyduğu ses kapının çarpılmasıydı.

İki gün geçmişti, mutfağı kendine göre düzenlemişti şimdi sıra oturma odasıydı. Akşam yemeklerimizi de hazırlamaya başlamıştı ama hiç kimse henüz onun hazırladığı yemeği yememişti. Babam eve geç geliyordu, ben de okuldan sonra doğrudan hastahaneye annemi görmeye gidiyor, eve geç vakit dönüyordum. Annem ben orada oldu-

57

V.C ANDREWS

ğum çoğu zaman uyuyordu, uyanırken de sürekli Sacha hakkında sorular soruyor, bakım bölümünden çıktığında ona yapacaklarını anlatıyordu.

"İkimiz de aynı anda iyileşeceğiz ve buradan birlikte çıkacağız."

Kendisiyle ilgili probleminin ne olduğunu düşünüyor muydu acaba... Fakat, bunu ona sormaya korkuyordum.

Anneme evden bahsettim, onun ilgisini çekecek ve hızla iyileştirecek konulardan konuşuyordum.

"Büyükanne Beverly her şeyin yerini değiştiriyor. Bir an önce dönmen gerek"

"Öyle mi? Geri döndüğümde hemen düzeltiriz." Bunun üstüne iyiliştiğini düşünüyordum, ama hemen sonra ekliyordu "Ona Sacha'yı göstermek için sabırsızlanıyorum. İstemediği bebeğin ne kadar güzel ve sağlıklı olduğunu göreceksin ve söyledikleri için pişman olacak. Değil mi Cinna-mon?"

"Evet," diyordum ümitsizce.

Annemin bu durumu sürdükçe, büyükanne Beverly, söylemiş olduğu her şeyin doğru çıktığını durmadan bize hatırlatıyordu. Gece gündüz, babamın başının etini yiyor, kendisine' hiç kulak asmamış olduğu gerçeğini sürekli yüzüne vuruyordu.

İlk iki gece, babam işten çıkıp yorgun argın hastahane-ye geldi. Şirket kapanma tehlikesiyle karşı karşıyaydı ve bu durum onun canını sıkıyordu. En iyi müşterilerinden bazıları, bundan babamı sorumlu tutuyorlardı.

58

CINNAMON

"Para kazandıklarında kahramanım, kaybettiklerinde ise aptalım."

"Neden borsacı olmak istedin baba?" İkimiz de yatağın yanına oturmuş, annemin uykuya dalmasını seyrediyorduk.

Omuz silkti. "Para her zaman beni heyecanlandırmıştı. Küçük bir yatırımın gitgide büyümesini izlemek ve ne zaman satacağını bilmek kadar güzel bir şey yoktur. Bütün o belirsizlik... Heyecan... İnsanların hayatını etkileyecek olaylar gözlerimin önünde meydana geliyor. İşlerini kaybetmelerine sebep olacak veya zengin olmalarını sağlayacak iniş çıkışlar... Bunun bir parçası olmayı seviyorum. Şey gibi hissediyorum... Tüm ülkeyi etkileyen bir akımın kontrol noktası gibi... Sence tüm bunların bir anlamı yok mu?"

"Sanırım var..."

Doğrusu onu işinden böylesine tutkuyla, heyecanla bahsederken hiç görmemiştim. Birkaç dakikalığına dondum kaldım. Çünkü babam çoğu zaman mantığıyla hareket eder, en ufak detayları bile önemser ve hesaba katardı. Tıpkı bir cerrah gibi. Duygusal olarak öldüğünü düşünmeye başlamıştım. Acaba hiç deli gibi güldüğü veya ağladığı veya herhangi bir şeye büyük bir ilgi gösterdiği olmuş muydu? Özellikle annem ve benim için.

"Bebeğinizi kaybettiğiniz için üzgün müsün?" diye sordum.

"Tabii üzgünüm. Ama..."

"Ama ne baba? Sakın büyükanne Beverly'nin haklı olduğunu söylemeye kalkma. Bunu aklından bile geçirme."

59

V.C. ANDREWS

"Hayır, tam olarak değil. Sadece Amber'ın yeniden bir çocuk yetiştirecek kadar güçlü olup olmadığından emin değildim. Çok zayıf ve kırılgan görünüyordu. Doğru yapıp yapmadığımızdan şüphe ediyordum. Yaşından değil," hızla ekledi. "Gücü buna yetmeyebilirdi"

"Yeterdi. Kesinlikle mükemmel bir anne olurdu," diye ısrar ettim.

Onaylarcasına başını salladı ama ikna olmadığı belliydi. Bunu susmam için yapmıştı.

İkimiz de susmuştuk, ikimiz de kendimize ait düşüncelere dalmıştık. Bir trende tesadüfen yan yana oturan iki insan gibi. Bu trenin nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Clarence, babamın akşamki yemek toplantısından sonra hastahaneye gideceğini söylemesine inanıp inanmadığını sorduğunda, bütün bu olaylar ve konuşmalar kafamdan geçti.

Sonunda bu soruya cevap verdim. "Hayır. Bugünlerde bana söylediği şeylere inanmıyorum. Son zamanlarda, bize söylediği yalanların evin etrafında dönüp dolaştıklarını fark ettim."

"Ne?"

"Önemli değil," dedim. "Şu an kafamda başka düşünceler var."

Okuldan sonra, arabama atladım ve bu sabah annemi götürdükleri Chester Alton Psikiyatri Hastahanesine doğru yol almaya başladım. Yonkers'in dışında özel bir hastaha-neydi. Keyifli bir şekilde araba sürmek için yeterince uzun

60

CINNAMON

bir yoldu. Bu araba aslında annemindi, ama hamile kalıp ağırları başlamadan önce de çok az kullanıyordu. Ben bile, şu ana kadar annemin iki katı yol gitmişimdir.

Annemi ziyarete, bir psikiyatri kliniğine gidiyor oluşum sadece acı değildi. Aynı zamanda çok da korkutucuydu. Kliniğe yaklaştıkça, bacaklarımdan başlayan titreme, bütün vücuduma yayılıyor ve kalp atışlarım gitgide hızlanıyordu.

Park edip, arabadan çıktığımda, öğleden sonra güneşinin, bulutların arasından sızıp duvarlarına vurduğu, bembeyaz binaya baktım. Gözümü korkutmuştu. Dönüp arabanın camından kendime baktım ve bana bu zor ziyareti yapmamda yardımcı olacak yepyeni bir kişilik gördüm. Bir çocuk olarak, annemi hastahane ziyaret etmek çok zordu.

Saçlarımı arkaya attım, derin bir nefes aldım ve kendimi sahneye çıkan bir aktris gibi düşündüm. Kendimi serbest bırakmam, rahatlatmıştı. Normalden farklı yürüyordum, kapıya doğru kendimden emin adımlar attım. Rol yapmak bir maske takmak gibidir ve maske taktığımda, hiç kimse içimden gerçekte ne geçtiğini anlayamaz.

Bekleme odasına girdiğim anda bu klinik için, yersiz bir korku duyduğumu anladım. Kusursuz görüldüğünden değil, yerler temizlikten parlıyordu, mobilyalar yepyeniydi. Çok sıcak, sevimli bir ortamdı, düşündüğümünden çok farklıydı. Ben, bütün pencerelerinde hapishane gibi demir par-maklıklarıyla, etrafta ruhsuzca dolaşan doktorları, hemşire-leriyle ve ümitsiz bir halde burada sonsuza dek kalacak, zihinleri iyice boşalmış hastalarıyla, karanlık olan bir hastaha-ne bekliyordum.

V.C. ANDREWS

Duvarlar hoş bir kır manzarası, canlı renkli çiçekler veya gülen insanları resmeden yağlı boya tablolarla doluydu. Her masanın üzerinde bir vazo taze çiçek, sehpaaltılarının altına düzenli bir şekilde yerleştirilmiş dergiler duruyordu. Diğer tarafta, televizyon için ayrılmış küçük bir bölüm vardı. Düzgün giyimli birkaç insan koltuklarda oturuyorlardı. Hasta mı yoksa ziyaretçi mi olduklarını ayırt etmek güçtü. Belki de hastalardı.

Buranın bir psikiyatri kliniğinden çok, lüks bir otelin lobisine benzediğini düşündüm.

Danışma masasında genç ve güzel bir hemşire oturuyordu. Yaklaştığımı görünce başını kaldırdı ve gülümsedi.

"Yardımcı olabilir miyim?". Nedense bana dişçimin asistanını hatırlattı. Dişleri, Colgate gülümsemesinin ardından parlıyordu. 'Diş sağlığını önemsiyor musunuz?' tarzı bir soruyla devam edecek gibi duruyordu.

"Evet, Amber Carlson'ı görmeye geldim."

Önünde duran koca defterin sayfalarını çevirdi ve annemin adını buldu.

"Sadece aileden olanları alabilirim."

"Ben onun kardeşiyim," dedim. "Los Angeles'tan uçağa bindim ve havaalanından direk buraya geldim."

"Anlıyorum."

"Amber nasıl?"

"Hastaların durumlarıyla ilgili bilgim yok ama bekleyin, baş hemşireyi arayıp geldiğinizi haber vereyim."

62

CINNAMON

"Teşekkür ederim." O, numarayı çevirirken ben de etrafa göz attım. Baş hemşireyi dinledi, teşekkür etti ve kapattı.

"Bayan Mendelson sizden, beş dakika beklemenizi rica etti. Kardeşiniz az önce rahatlatıcı bir banyo yapmış. Hazırlayıp odasına geri götürecektir" dedi.

"Güzel"

"Los Angeles. Yolculuğunuz nasıldı?"

"Rahattı," dedim. "Kışın buranın ne kadar yeşil olduğunu unutmuşum. Güney California'da yaşarken mevsimlerin değiştiğini unutuyorsunuz."

"Los Angeles'ta ne yapıyorsunuz?"

"Bir televizyon şirketi için çalışıyorum. P.A'yım."

"P.A?"

"Prodüksiyon asistanı. Televizyon dünyasına girebilmek için iyi bir yol."

"Ne olmak istiyorsunuz?"

"Akttris olmak istiyorum," diye cevap verdim, sanki çok aptalca bir soru sormuş gibi.

"Bence olabilirsiniz, eminim ixisinizdir."

"Umarım olurum" dedim. "Büyükanнем bana çok güveniyor. Orada yaşamam için para gönderiyor. P.A olarak çok para kazandığım söylenemez, ve orada hayat gerçekten çok pahalı. Size güvenen ve destek veren birine ihtiyacınız var."

63

V.C. ANDREWS

"Tahmin ediyorum..."

"Hemşire rolü için seçmelere katıldım," dedim. "Bir pembe dizi."

"Gerçekten mi? Hangisi?" diye heyecanla sordu. "Hiçbirini kaçırmam da..."

"Bu yeni bir dizi henüz başlamadı. İsmi Aktarmalar"

"Aktarmalar ?"

"Bir hastahanede geçiyor. Seçilecek miyim bilmiyorum, haftaya öğreneceğim. Sonucu heyecanla bekliyorum. Se-çilmesem bile, hiç değilse denedim derim.."

"Tabii," diyerek başını salladı.

"Kardeşimin durumunu duyunca çok üzüldüm. Bu bebeği çok istiyordu. Bu hale düşmesi çok şaşırtıcı gelmedi bana."

Nefesimi tuttum ve hemşirenin, anneme olanların alışılmadık olmadığını söylemesini bekledim.

"Eminim yakında iyileşecek," dedi yumuşak bir sesle. Belli ki annemin durumundan haberdar değildi. Telefon çaldı. 'Efendim' dedi, dinledi ve bana baktı. "Beşinci kata çıkın ve sola dönün. Kardeşiniz soldan ilk odada."

"Teşekkür ederim."

Çantamdan küçük aynamı çıkarttım ve kendime baktım. Bu tam annemin aktris kız kardeşinin yapacağı bir hareketti. Hemşire kıza baktım, bana tekrar gülümsedi. Ben de ona gülümsedim ve asansörlere doğru yürüdüm.

64

CINNAMON

Beşinci kata çıkıp sola döndüğümde, bana hızla yaklaşmakta olan bir hemşire gördüm.

"Ben Bayan Mendelson" dedi. "Kardeşiniz hâlâ ilacın etkisinde. Ama sizi görmek onu mutlu edecektir."

Bu hemşireye de kibarca teşekkür ettim. "Bu ilk ziyaretimde çok uzun kalamayacağım zaten, uçak yolculuğu yordu."

"Anlıyorum"

Odaya kadar bana eşlik etti, kapıya gelince durdu.

"Travmatik hafıza kaybı var. Hâlâ kafası karışık. Şimdilik söylediği her şeyi onaylayın ve sakın karşı çıkmayın. En iyisi bu. Fakat endişelenmeyin yakında atlatacak ve iyileşecek.

İçeri girdim.

Annem gözleri açık, başının altında kocaman beyaz bir yastıkla, yatıyordu. Gözüme ufalmış göründü. Rengi de solgundu. Bu manzara karşısında gözlerim doldu.

Yatağının yanındaki komodinin üzerinde bir vazo çiçek vardı. Babam yollamıştır diye düşündüm ama yakından bakınca üzerinde kart olmadığını gördüm. Demek ki her hastanın odasında böyle vazo ve çiçekler var dedim içimden.

Annem bir an, beni tanıımıyormuş gibi boş gözlerle baktı. Acaba demin oynadığım rolde bu kadar başarılı mı olmuştum ki annemi bile şaşırtmıştım? Ardından gülümsedi.

"Cinnamon," dedi.

65

V.C ANDREWS

"Merhaba anne," onu hızlıca öptüm ve sandalyeyi yatağının yanına çektim. "Kendini nasıl hissediyorsun, iyi misin?"

"Çok yorgunum," dedi. "Bugün Sacha'yı gördün mü?"

"Hayır, okuldan çıkıp buraya geldim anne."

"Tamam. Günleri karıştırdım. Bugün neydi?"

"Bugün perşembe anne"

"İyi, iyi. Kaç gün oldu Cinnamon? Doğumdan beri. Üç, dört?"

"Üç," dedim.

"Üç. İyi. Her geçen gün daha da umut getiriyor. Bir ara bizi çok korkutmuştu ama şimdi çok daha iyi. Ve giderek daha da iyi olacak değil mi?"

"Evet anne, iyileşecek."

"İyi. Güzel," gözlerini kapattı. Sonra birden hızla yataktan doğruldu, ve panik içinde "Babana söyle bebek monitörlerinden alsın bir tane... Ne olduğunu biliyorsun değil mi? Ağladığında sesini duyabileceğimiz ses monitöründen. Eve döndüğümüzde onu bir an bile yanımdan ayırmayacağım, ama yine de her türlü tedbiri almak istiyorum. Haksız mıyım sence? İyi bir fikir değil mi?"

"Haklısın," dedim.

"Babana hatırlatmayı unutma, sakın unutma. Bugünlerde çok dalgın."

Tam biz kendisinden bahsederken, babam aradı.

66

CINNAMON

"Cinnamon orada olmana çok sevindim. Annen nasıl?" diye sordu.

"Aynı," dedim.

"Tamam, endişelenme. Doktorla konuştum, bunun üstesinden geleceğini söyledi."

"Ne zaman geleceksin baba"

"Henüz bilemiyorum. Bir toplantı için Brooklyn'e gitmem gerekiyormuş."

"Erteleyemez misin?"

"Çok önemli bir görüşme olacak, çarpıcı bir teklif sunacaklar."

"Annemin durumu da yeterince çarpıcı baba," diye cevapladım. Bir an sessiz kaldı.

"Orada olup olmadığımı hatırlamaz bile Cinnamon."

"Önemli olan onun hatırlaması değil. Senin hatırlaman." Sesim gittikçe sertleşiyordu.

"Sen bana anneni ver ben onunla konuşayım. Bakalım bana neler diyecek."

"Babam seninle konuşmak istiyor." Telefonu annemin eline bıraktım.

"Merhaba Taylor."

Dinledi, babam durmadan konuşuyordu.

"Şey alman lazım..." dedi ve telefonu yanına koyup bana döndü. "Cinnamon ondan ne isteyecektim, unuttum."

67

V.C. ANDREWS

"Ben ona sonra söylerim anne, sen dert etme."

"Öyle mi, iyi." Tekrar telefonu kulağına dayadı. "Tamam Taylor, Cinnamon biliyor, o sana söyleyecek. Her şey yolunda mı?"

Dinledi ve babam onu görüyormuş gibi kafasını salladı. Telefonu bana verdi.

"Alo?"

"Oraya gelmeye çalışacağım," gönlümü almak istiyordu.

"Önemi yok," dedim.

"Nasılsın?"

"Harikayım baba. Sanırım, sevimli ve sevgili torun rolümle bu yılın en iyi performansı Oscarını alacağım. Büyükanne Beverly bu sabah da oturma odasını değiştiriyordu. Sırada banyolar var."

"Tamam, tamam," dedi bıkkın bir sesle. "Onunla bu hafta konuşacağım, merak etme. Söz veriyorum."

"Sen sözün ne olduğunu çok iyi bilirsin baba. Renkli kurdelelerle bağlanmış yalanlar. Görüşürüz." Telefonu kapattım.

Annem uzunca bir süre bana baktı. Bir an, bütün olan bitenin farkına vardığını, deliliğin karanlık kuyusundan çıkıp gücünü yeniden kazanmış, şeytanın tüm güçleriyle savaşmaya hazır bir masal kahramanına dönüştüğünü düşündüm. İşte, yeniden bir takım olmuştuk.

Sonra birden garip ve mesafeli bir şekilde gülümsedi.

68

CINNAMON

"Ne yapmanı istiyorum biliyor musun? Sacha'nın olduğu bakım odasına gizlice bir fotoğraf makinesi sokmanı ve benim için onun resimlerini çekmeni istiyorum. Sonra bana getir. Yapar mısın?"

Boğazımın sıkışmaması için derin bir nefes aldım ve dediğini yapacağımı söyledim.

"Çok iyi," dedi. Ardından yavaşça uykuya daldı. Elini tuttum ve yarım saat kadar hiçbir şey yapmadan, gözlerini açmasını bekledim.

Annem derin uyuyordu. Hemşire geldi, ayağa kalktım, gülümsedim, yorgun olduğumu, yarın tekrar geleceğimi söyledim.

"Birkaç gün içinde iyileşecek," dedi.

Güzel bir kurdele ile bağlanmış başka bir yalan daha diye düşünerek odadan çıktım ve asansöre doğru yürüdüm.

Danışmada duran hemşire gitmiş yerine başka bir genç kadın gelmişti. Bana baktı ama artık rol yapmak istemediğimi hissettim.

Arabaya girdim ve bir süre orada öylece oturdum. Eve gitmek istemiyordum. Sadece büyükanne Beverly'nin evin her yanını değiştirdiği için değil, annemin yokluğunun yarattığı sessizlik kaldırılması zor bir yük gibiydi. Yolda bir pizzacının önünde durdum ve kendime birkaç dilim sipariş ettim. Sessiz bir köşeye oturdum ve yüksek sesle, heyecanlı heyecanlı konuşan bir gurup gence bakarak, pizzaları-mı yedim. Bir grup erkek ortalarında duran on beş yaşlarında, kulağında kulaklıklarla vvalkman dinleyen güzel bir kızın ilgisini çekmeye çalışıyordu.

69

V.C. ANDREWS

Onların o saflığını, gördükleri her şeye merakla ve büyülenerek bakmalarını kıskandım. Nasıl bu kadar çabuk büyümüştüm ve olgunlaşmışım? Bir an hayret ettim.

Yemeğimi yedikten sonra Clarence'ı aradım. Biriyle konuşmak istiyordum.

Evden çıkıp yanıma geldi. Ona, hastahanedeki hemşireye kendimi Los Angeles'tan gelen kız kardeş diye tanıttığımı anlattım.

"Ve sana inandı öyle mi? Annenden çok daha gençsin," dedi.

"Hiç şüphe etmedi."

Clarence güldü.

"Sanırım bu işte iyisin."

"İçeri girmeme ve annemin yanına çıkabilmeme yardımcı oldu. Ama onun yarandayken hiç iyi değildim. Bazı şeylerde rol yapamazsın."

Bana hak verdi.

"Babandan ne haber?"

Aramızda geçen konuşmayı anlattım.

"Belki de gerçekten önemli bir toplantısı vardı."

"Belki de, sen olsan ne yapardın?"

"Bilemiyorum ki, herhalde atlatmaya çalışırdım. İnsanlar böyle bir durumda onu anlayışla karşılayabilirler."

"Bence de," dedim.

"Ne yapacaksın?"

70

CINNAMON

"Hiçbir fikrim yok,"

"Bugün tam okuldan çıkacaktım Bayan Hamilton beni yanına çağırdı. Senden bahsetmek istiyordu.

'Cinnamon ve sen yakın arkadaşsınız değil mi?' diye sordu."

Bana baktı.

"Öyleyiz değil mi?"

"Tabii ki öyleyiz. Sonra? Ne istiyormuş? Ne dedi?"

"Tiyatroda rol alman için seni ikna etmemi istedi benden. Sana iyi geleceğini düşünüyor."

"Ben zaten bir tiyatrodayım," dedim.

"Nerede?" gülüyordu.

"Evde, mutlu aile oyununda." Motoru çalıştırdım, "Eve gitsem iyi olacak, daha yetiştirmem gereken bir sürü ödevim var. Hem kim bilir belki büyükanne Beverly, odamdaki eşyaları da kilere taşımıştır."

Yine güldü ve kapıyı açtı. Bir an için, bana çok önemli bir şeye bir karar veriyormuşuz gibi ciddi gözlerle baktı. Sonra sol yanağımdan öpüp arabadan çıktı.

"İyi geceler," dedi.

Sol yanağıma dokundum.

Onun için bir öpücük bile takıntıydı ve soldan olması gerekiyordu.

Güldüm.

Gün boyunca güldüğüm tek şey bu olmuştu.

71

CINNAMON

4

BİR BABANIN YALANLARI

Büyükanne Beverly, bugünkü çalışmalarını, babamın çalışma odasına yoğunlaştırmıştı. Nasıl yaptı bilemiyordum ama tek başına koca bir yazı masasını odanın ortasından kaldırıp pencerenin önüne dayamıştı. Bunun üzerine de odanın geri kalanındaki her şeyin değişmesi gerekmişti: Lâmbalar, sandalyeler, küçük sehpa ve hattâ kitaplar.

Eve girer girmez üstüme atladı. "Neden yemeğe gel-medin?". Evin kapısını açtığımda, her zamanki filmlerinden birini izliyordu, bir kulağı da, babamın veya benim gelişimi duyabilmek için kapıdaydı. Kapıyı kapattığım an koridora çıkmıştı.

"Okuldan çıkar çıkmaz, annemi ziyarete gittim."

"Bu saate kadar orada mıydın?"

"Biliyorsun ki çok uzak bir yer," duyarsız bir sesle cevap verdim. "Nasıl olduğunu merak etmiyor musun?"

"Babanla konuştuk biz."

73

V.C. ANDREWS

"Babam mı? Hastahaneye hiç uğramadığını düşünürsek, eminim annemin sağlığı konusunda gerçekten çok bilgilidir."

"Doktorla konuşmuş, bence bu yeterli."

"Öyle mi? Sence kocanın gelip seni görmesi, yanında olması daha önemli değil midir?"

"Büyütme yine olayları. Bugünlerde siz gençler, her şeyi bir tiyatro oyunu sanıyorsunuz. Biraz daha gerçekçi olmalısınız. Sanırım bütün bunlar çok televizyon seyrettiğinizden dolayı oluyor. Ve tabii ki ayna karşısında çok vakit geçiriyorsunuz."

"İkisini de yapmıyorum büyükanne, bunu biliyorsun. İşin aslı sen benden daha fazla televizyon izliyorsun ve benden daha fazla makyaj yapıyorsun," diye çıkıştım.

"Küstahlaşma Cinnamon."

"Küstahlık yapmıyorum, gerçekleri söylüyorum."

"Neyse neyse," diye geçiştirdi. "Yapacak ve konuşacak daha önemli işler var. Bu evi yeniden düzenliyorum. Gel de babanın çalışma odasına bak."

Merakımdan büyükanne Beverly'yi takip ettim ve babamın çalışma odasına gittik. Odanın içini gördüğümde kendi kendime gülümsedim.

Eğer babam beğenmezse, çok gülerim dedim içimden.

"Bu odada genellikle hafta sonları, öğleden sonra saatlerinde çalışıyor. Bu şekilde gözüne güneş girmeyecek. Değil mi?"

74

CINNAMON

"Bence de," dedim. Sonra başımı ondan yana çevirdim ve gözlerimi gözlerine diktim. "Sakın benim odama girmeye kalkma büyükanne..."

"Senin mağarana girmeye hiç hevesli değilim merak etme," diyerek sözümü kesti. "Odanı kendin temizlemek ve düzenlemek zorundasın."

"Benim odamın düzenlenmeye ihtiyacı yok."

"Beni ilgilendirmez zaten." Eminim bir şeyler daha söyleyecekti ama ben arkamı dönüp yürümeye başladım. Arkamdan bağırdı: "Ödevini yaptın mı sen?"

Durdum, arkamı döndüm ve yüzüne baktım.

"Ödevimi yapmış mıyım? Sen ne zamandır bununla ilgileniyorsun?"

"Annen gittiğine göre, sanmıştım ki en iyisi ben..."

"Annemin gittiği falan yok!" diye bağırdım. "Sadece dinleniyor. Zor zamanlar geçirdi ve şimdi, sağlığına yeniden kavuşmak üzere dinleniyor!"

Büyük bir sinirle merdivenlerden yukarı fırladım. Büyükanne Beverly de tepkisizce, izlediği eski filme geri döndü.

Sakinleşmek ve kızgınlığımı geçirmek saatlerimi aldı. Ardından ödevimi yapmaya koyuldum. Bütün işlerimi bitirip yatağa girdiğimde neredeyse gece yarısıydı ve babam hâlâ eve gelmemişti. Düşüncelerle boğuşurken uyuyakal-dim fakat ayak sesleriyle uyandım. Merdivenler çok ses çıkarır ve bu, annemle benim için evin gizemli havasının bir parçası olmuştur. Babam ise pek hoşlanmaz. Büyükanne

75

V.C. ANDREWS

Beverly'ye kalsa tamir ettirmek gerekir. Zaten her zaman bu evin, yaşamak için çok eski olduğunu söyler. Duvarlarda lekeler, tavanda çatlaklar oluşundan yakınır durur. Onu, gecenin bir yarısı yatağında, evden gelen garip sesleri duyup korkudan titrerken hayâl ederim, çok eğlenceli olur.

Ayak sesleri evin her yanında yankılanmıştı ama nasıl olduysa büyükanne Beverly babamı karşılamak için kalkmamıştı.

Ben hızla yataktan çıktım ve kapının önüne geldim. Babam tam o sırada benim odamın önünden geçiyordu.

"Baba," diye hafifçe fısıldadım. Boş bulunduğu için, birden olduğu yerde zıpladı. Çok korkmuştu. Beni görünce derin bir soluk aldı.

"Neden uyanıksın bu saatte?" diye sordu.

"Geldiğini duydum. Annemi görmeye gittin mi?"

"Korkunç bir yolculuktu. Yolda bir sürü kaza oldu, ancak şimdi eve gelebildim," dedi. "Ama hemşireyi aradım, rahatça dinlendiğini söyledi."

"Zavallı kadını ilâçla uyutuyorlar. Rahat olup olmadığını nereden bilecekler baba?"

"Tamam Cinnamon," dedi. "Çok geç oldu. Bunu yarın konuşalım."

"Yarın ne zaman?"

"Ne zaman görüşürsek. Şimdi uyu. Olayları herkes için olduğundan daha zor bir duruma sokuyorsun." Yatak odasına doğru yürüdü.

76

CINNAMON

Orada durdum ve odaya girip yavaşça kapıyı kapatmasını izledim.

Değişti, diye düşündüm. Çok değişmişti. Onu annemin durumundan daha fazla ilgilendiren bir şeyler vardı. Bunu hissediyordum fakat, bana hiçbir zaman ne olduğunu söylemezdi. Acaba parasal açıdan zor günler mi geçiriyordu? Borçları mı vardı? Büyükanne'nin parasıyla mı geçiniyorduk? Bu yüzden mi yaptığı hiçbir şeye sesini çıkarmıyordu?

Kafamda bu sorularla uyumaya çalışmak buz tutmuş bir yolda yürümeye çalışmak gibiydi. Her daldığımda yeni bir problem ortaya çıkıp beni uykumdan alıkoyuyordu. Sonunda uyuyabildim. Saatin alarmini kurmamıştım, büyükanne kapıyı çalarak uyandırdı.

"Kalkacak mısın artık?" diye bağırdı. Kapının koluyla oynadığını duydum. Kapıyı açmaya çalışıyordu. Ama içeriden kilitlemiştim. "Kim yatak odasının kapısını kilitler ki? diye kendi kendine söyleniyordu. Benden cevap alamayınca kapıyı sertçe vurmaya başladı. "Cinnamon, kalksana artık!"

Uzandım ve saate baktım. Çok gecikmişim. Bir an okula gitmemeyi düşündüm ama dün gece uykuya dalmadan önce canımı sıkan sorular yeniden aklıma geldiler, çabucak bir karara vardım. Kalkıp aceleyle giyindim.

Büyükanne Beverly mutfaka adımımı attığım anda "Neden yatak odanın kapısını kilitliyorsun?" diye sordu. Cevap vermeden kahvemi aldım. Ağız tadıma göre kahveyi fazla hafif yapıyordu. Babam için de hafif bir kahveydi ama o şikayetçi olmuyordu. Kahveyi lavaboya döktüm ve yeni bir kahve için fincanı makineye koydum.

77

V.C. ANDREWS

"Ne yapıyorsun?"

"Bu çayı kahveye dönüştürmeye çalışıyorum."

"Senin yaşında bir kız bu kadar çok ve koyu kahve iç-memeli. Hiç iyi bir şey değil," diye ısrar etti.

Sabahları kahvaltı olarak yediğim gofretleri aramaya başladım. Dolapların içindeki her şeyin yerini değiştirmişti. Tuzluk bile eski yerinde değildi.

"Ortalığı karıştırıp durma, ne arıyorsan, benden iste"

"Kahvaltıda yediğim gofretler nerde?"

"O çöpler mi? Onları kahvaltı olarak nasıl yiyebiliyor-sun? Hepsini çöpe attım."

"Attın mı? Hepsini mi? Onları daha yeni almıştım. Onlar benimdi. Böyle bir şey yapmaya hakkın yok büyükanne ve bil ki onlar besin değeri oldukça yüksek şeyler. Senin ve babamın yediklerinden daha yararlı."

"Hiçbir anlamı yok. O paketlerin üstüne ne yazdıklarına bakma sen," dedi. "Şimdi sana tavada yumurta yapacağım," diyerek tavayı ocağın üstüne koydu.

Birkaç yudum kahve içtim ve arkamı dönüp mutfaktan çıktım.

"Cinnamon nereye gidiyorsun?"

"Kahvaltı etmek için geciktim. Benim yerime sen ye."

Evden çıktım, arabama atladım. Arabayı hızla çalıştırdım ve yola çıktım. Lastiklerden büyük bir gürültü koptu. Eminim büyükanne bunu duymuştur diye içimden geçirdim. Önce Clarence'a uğramaya karar verdim, yolda gi-

78

CINNAMON

derken onu tek başına boş boş dolaşırken buldum. Anlaşılan o da benim gibi, okulu asmıştı. Çok pahalı ve şık bir semtte oturuyorlardı, evleri bizimki kadar büyüktü ve okula çok yakındı. Arabayı kenara çekip korna çaldım. Beni görünce şaşırdı.

"Ne oluyor?" diye sordu.

"Bugün ben de okula gitmek istemiyorum," dedim. "Yapacak önemli bir işim var, benimle gelmek ister misin?"

"Nereye?"

"Şehre ineceğim. Manhattan'a."

Bir an düşündü. Bizi izleyen biri var mı diye etrafa bakındı. Kayıtsızca omuz silkti ve arabaya atladı.

"Gelirim."

Arabayı çalıştırdım ve sürmeye başladım.

"Ne yapacağız? Sakın alışveriş deme. Alışverişten nefret ediyorum, biliyorsun."

"Ne alışverişi? Şehre babamı izlemeye gidiyoruz."

"Ne? Neden?"

"İçimde bir his var. İşini kaybediyor olabilir. Hattâ işinden ayrılmış ve bize belli etmiyor olabilir. Bugünlerde çok garip davranıyor ve bu kesinlikle anneme olanlardan dolayı değil. Bizden sakladığı birtakım şeyler var. Bazen, 'bana ne ki bunlardan' demeliymişim gibi geliyor ama hayır, o benim babam, ilgilenmeliyim."

79

V.C. ANDREWS

"Bence de, sen de ilgilenmezsen kim ilgilenecek?"

Bana anlattığı kadarıyla, Clarence'ın da aile ilişkileri çok iyi değildi. Babası avukattı, annesi ise Kuzey Yonkers'daki yeni alışveriş merkezini yönetiyordu. Ve Clarence'a göre babasından daha meşguldü. Kız kardeşi Lindsay ise dokuzuncu sınıftaydı, birbirlerine yakın değildiler. Çoğu zaman okuldan eve beraber dönüyorlardı. Fakat aralarında tek kelime geçmiyordu. Clarence onun şımarık ve sıkıcı olduğunu söylemişti.

Düşününce komik geldi. İnsanın evinde, ailesiyle beraber yaşarken bile kendini yalnız hissetmesi ne garip. İnsanın ailesinin olması, yetim olmaması kendisini hiçbir zaman yalnız ve yabancı hissetmemesini sağlamıyor. Clarence'ın benimle olmasının, benim bütün sıkıntılarımı ve dertlerimi çekmesinin nedenini anlayabiliyorum. Kendini gerçek bir ailede hissediyor.

"Onu nasıl izlemeyi düşünüyorsun Cinnamon?"

"Çalıştığı yeri biliyorum. Oralara gidince bakarız."

"Sanırım bir plân yapmadın. Peki o zaman nasıl..."

"Eğer gelmek istemiyorsan..."

"Hayır, tamam. Tamam. Geliyorum, geliyorum."

Daha Wall Street'e gelmeden aptalca bir işe kalkıştığımı anladım. Trafik, kalabalık ve binaların büyüklüğü üstüme üstüme geldi ve bu işin Clarence'ın düşündüğü gibi saçma olduğunu fark ettim.

"İlk olarak ne yapacağız?" dedi.

80

CINNAMON

"Babamın çalıştığı binaya en yakın park yerini bulacağız," dedim. Daha önce şehre çok gelmiş ve buraları tanıyormuş gibi görünmeye çalışıyordum. Ama tabii ki gerçek bu değildi. Annem şehre inmekten hoşlanmaz. Gösteriler dışında. İlk Broadvay gösterimi annem ve babamla beraber izlemiştim. Operadaki Hayalet müzikaliydi. Çok etkilenmiştim. Müzikal bittiğinde dilim tutulmuştu.

Annem sahneyi göstererek: "Günün birinde burada olacaksın Cinnamon," diye kulağıma fısıldamıştı.

Ondan sonraki yıllarda da birkaç gösteriye gelmiştik a-ma sadece annemle ben. Babam çalışıyordu veya müşterileriyle meşguldü.

Park yeri bulmak işin kolay kısmıydı. Arabadan çıktık ve babamın binasına doğru yürümeye başladık.

"Buraya daha önce geldin mi?"

"Yıllar önce, daha beşinci sınıftaydım. Bir tatil günüydü, babam beni işyerine götürüp gezdirmeye karar vermişti. Annem de bizimle gelmişti ve sonra ikimiz yine bir gösteriye gitmiştik. Çok güzel bir gündü..."

"Babamın çok zor ve garip bir işi olduğunu düşünmüştüm. Bütün o bağırışlar ve heyecan. Oradaki insanların bu işi nasıl dikkatle izlediklerini ve o kargaşanın içinde nasıl çalıştıklarını anlayamamıştım. Babam içlerindeki en sakın kişi gibi görünmüştü."

Clarence dikkatle dinlemekteydi, anlattıklarım ilgisini çekiyordu. Şehre çok sık gelmiyordu. Çevredeki kalabalığı, insanları, hareketliliği, gürültüyü, rengarenk tabelaları şaşkınlıkla izliyordu. Tüm bu karışıklık bir anda insan beynine

81

V.C. ANDREWS

girdiğinde, hafızası dolmuş bir bilgisayar gibi beyin de bir anda durur mu acaba diye düşündüm.

"Şimdi?" diye sordu.

"Binanın girişinde kafeterya var oraya gidip biraz oturalım," dedim.

Hem giriş bölümünü rahatça görebileceğimiz hem de Clarence'ı memnun edecek bir masaya oturduk. Kahvaltı etmemiş olduğum için açtım. Hemen yumurta ve çörek ısmarladım. Clarence ise sadece bir kahve aldı ve benim yememi izledi. Gözüm, yukarı ve aşağı doğru sürekli hareket halinde olan dört asansördeydi. Birçok insan gelmiş, işe başlamıştı.

"Babanın tam olarak ne yaptığını düşünüyorsun?" diye sordu Clarence.

"Galiba yeni bir iş arıyor. Bu yüzden sekreterine nereye gittiğini söylemiyor ve çağrılarına cevap vermiyor."

"Evet, olabilir," dedi. "Büyük ihtimalle işinden ayrılmayı, başarısızlığa uğramayı gururuna yediremiyor. Benim babam yirmi yıllık hukukî geçmişinde tek bir hata bile yapmamıştır."

"Gerçekten mi?"

"Bilemiyorum bize böyle yansıtıyor. Annemin ise yanında çalışanların hepsinin aklı onunkinin yarısı kadar." Gülümsedi. "Bir nevi çifte deha çocuğuyum"

Beni güldürüyordu. Clarence yakışıklıydı sanırım. Bazen konuşurken gözleri parlıyordu ve bu onu çok çekici kılıyordu. En çekici noktası ise, çekici olduğunun farkında olma-

82

CINNAMON

ması ; ancak, insanlar hakkında hep kuşkucu olmuşumdur, özellikle de erkekler hakkında. Gülümsemeleri, konuşmaları bir sihirbazın elindeki küçük toplar gibidir. Bir vardır bir yoktur.

Yemeğimi bitirip hesabı ödedim.

"Şimdi ne yapıyoruz?"

"Babamın, yukarda, masasının başında olup olmadığını öğrenmeliyiz. Arayıp müşterilerinden biri gibi davranacağım. Eğer yukardaysa, burası kapanana kadar istediğimizi yapabiliriz. Buradan çıkıp nereye gittiğine bakarız."

Lobideki, ödemeli görüşme yapılan telefonlara gittik. Babamın numarasını çevirdim. Sekreteri açtı. Orada olup olmadığını sordum.

"Maalesef, şimdi çıktı. Sizi Bay Posner'a bağlayayım, o da ..."

"Hayır, gerek yok," dedim ve kapattım.

"Çıkmış," dedim Clarence'a. "Biraz önce!"

Hemen lobideki gazete dergi satan ufak dükkânın içine daldık. Bir şeyler bakıyormuş gibi yapmaya başladık. Bir yandan da asansörleri kontrol ediyordum. Birkaç dakika sonra babam göründü. Girişe doğru yürüdü ve binadan çıktı. Biz de hemen arkasından çıktık.

"Dikkatli olmalıyız. Yakalanmak istemiyorum."

"Televizyonda bu tür şeyleri çok izledim. Belirli bir mesafe bırakacağız ve bu mesafeyi koruyarak arkasından gideceğiz," dedi Clarence.

83

V.C. ANDREWS

Babam hızlı adımlarla kaldırımda ilerliyordu. Kalın, yün atkısı omuzlarında dalgalanıyordu. Şık görünüyordu. Büyükanne Beverly'nin bütün gün oturup izlediği eski filmlerdeki Cary Grant kadar şık ve yakışıklı görünüyordu. Hiç arkasına dönüp bakmıyordu. Caddeyi geçti, başka bir sokağa girdi. Biraz sonra yol üzerindeki bir cafeye girdi. Çok büyük bir yer değildi ama önü iki tane camdan oluşuyordu ve içerisi olduğu gibi görünüyordu.

"Adamcağız kahve molası veriyor," dedi Clarence. "Yeni bir şirkete falan gitmiyor."

Ama babam içeri girer girmez, önde duran boş masaları, kasayı ve servis yapılan yeri geçerek diplere doğru yürüdü. En gerideki masaya oturdu. Bizim bulunduğumuz açıdan, oturduğu masa ve babam görünmüyordu. Biraz sağa doğru kaydı ve orada çok hoş görünümlü, şık bir iş kıyafeti içinde sarışın bir kadının olduğunu fark ettik. Bu kadın selâmlaşır gibi babamın elini tuttu, birbirlerine uzunca baktılar, babam gülümsedi ve karşısına oturdu. Kadının elini hâlâ bırakmamıştı.

Çiğerlerimdeki hava olduğu gibi dışarı çıkmış ve yerine buharlar çıkaran sıcak bir sıvı akmıştı sanki. Bu sıvı göğsümü ve yukarı çıkarak yüzümü yakıyordu. Dakikalar geçmişti, babamla kadın hâlâ el ele oturuyorlardı.

Clarence durumumun farkına varmıştı. "Belki sadece bir müşterisidir."

Gözlerindeki umut dolu bakışı küçümser bir tavırla, "Müşterilerinle el ele oturmazsın," dedim.

84

CINNAMON

İkimiz de orada, camdan içeriye bakakalmıştık. Her ne konuşuyorlarsa, babamın hoşuna gidiyordu. Yüzünde mutlu bir gülümseme ifadesi vardı. Birden masanın üstünden uzandı ve kadını öptü.

"Hâlâ iş görüşmesi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Clarence başını önüne eğdi. "Üzgünüm," dedi.

"Ben de," dedim ağlamaklı üzgün bir sesle. Arkamı döndüm ve elimden geldiğince hızlı yürümeye başladım. Clarence arkamdan koştu.

"Bu kadar emin olma. Hâlâ masum bir şey olabilir."

"Kabil'in Habil'i öldürmesi kadar masum," diye cevap verdim. Gözlerimdeki yaşlar donmuş, kirpiklerime takılmış dünyayı bana sisli gösteriyorlardı.

Tek düşündüğüm, annemin hasta ve mutsuz, yalnız başına, bir hastahane odasında yatıyor olduğuydu. Gırtlığımı temizledim. Koşar adımlarla caddeyi geçerek park yerine yöneldim.

Clarence, beni yatıştırmaya çalışarak, "Şehre inip bu manzarayı görmek için doğru zamanı seçmen ne kadar ilginç. Sence de öyle değil mi?" dedi.

Öylesine ani durdum ki az daha bir yaya üstüme çıkıyordu.

"Hiç de sandığın kadar ilginç değil aslında."

"Ne demek istiyorsun? Bundan haberin var mıydı?"

"Hayır. Evdeki ruhlar beni buraya gönderdiler. Bu sabah uyandığım andan beri içimde bu his var. Dün de bütün ge-

85

V.C. ANDREWS

ce sanki biri kulağıma fısıldıyormuş gibiydi. Beni buraya ittiler."

"Dalga geçiyorsun herhalde. Değil mi?"

"Hayır dalga geçmiyorum. Beni koruyorlar," dedim. Yürümeye devam ettim. Clarence yine bana yetişmek için koştu.

"Evinizde ruhlar olduğuna mı inanıyorsun? Bunun sadece çevredeki insanları inandırmak ve eğlenmek için etrafa yaydığımız bir şey olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi ama artık değil. Ben inanıyorum." Otoparkın girişinin önünde durdum. "Bu hafta bir gece gel bize, beraber çatıya çıkalım sonra kendin karar verirsin evde ruhların olup olmadığına."

"Gerçekten mi?"

"Eğer korkmayacaksan."

"Hayır," dedi kafasını sallayarak. Arkasını dönerek babamı gördüğümüz cafeye doğru baktı. Sonra tekrar bana döndü ve hayır diye tekrar etti. Ama bu sefer sesi kulağıma inandırıcı gelmemişti.

"Kliniğe uğrayıp annemi, görmek istiyorum. Arabada bekler misin?"

"Tabii ki,"

"Sağol."

Donmuş gözyaşlarımdan biri yerinden kaydı ve yanağımdan aşağı süzölmeye başladı. Ağladığımı Clarence'a belli etmemek için başımı çevirdim.

86

CINNAMON

Kimsenin beni, babamın bu yaptığına ağlarken görmesini istememiştim.

Bazen üzüntü de aşk gibi gizli tutulmalıdır.

Hattâ bazen ikisi beraber hissedilir, aynı duyguyu yaratırlar.

Kliniğe geldik, park ettim. "Beni merak etme, burada oyalanırım. Zaten şu sosyal bilgiler dersinin notlarını okumam lâzımdı, onlara bakarım," dedi Clarence.

Bana cesaret ve umut verici bir şekilde gülümsedi. Şehirden buraya gelene kadar, yol boyunca hiçbir konuşma girişimine karşılık vermemiştim. Babamın o kadını, gün ortasında, halka açık bir yerde, utanmadan ve hiç çekinmeden öpmesi gözümün önünden gitmiyordu. Belki de kimseye yakalanma ihtimali olmadığını düşünüyordu. Veya yakalansa da umurunda olmayacaktı. Onu gören biri ne yapacaktı ki? Kliniğe telefon edip anneme mi anlatacaktı?

Arabadan çıktım. Sabahki parçalı bulutlu hava, daha da soğumuş, yüzüme çarpan dondurucu rüzgâr ve göğü kaplayan simsiyah bulutlarla kasvetli bir hal almıştı. Kışın, buz gibi parmaklarıyla, belimden boynuma doğru yavaşça süründüğünü ve boynumu kavradığını hissediyordum. Ceketimin fermuarını çekip, sağima soluma dikkat etmeden, bilinçsizce binaya doğru yürümeye başladım. Trans halinde biri gibi hareket ediyordum ve vücudum isteğim dışı taşıyor gibiydi. Park etmiş bir arabanın canımdan kendimi gördüm ve başımın ve omuzlarımın ağırlığını tekrar hissettim.

87

V.C. ANDREWS

Çok fazla kahvaltı ettiğim için pişmandım. Babamı o kadınla gördükten sonra, sinir mideme vurmuştu ve sabah yediğim her şey şimdi midemde kurşun gibi ağırlık yapıyordu. Boğazımdan geri gelip ağızımdan çıkmak istiyorlardı. Bacaklarım o kadar ağır geliyorlardı ki ön giriş kapısındaki birkaç merdiveni çıkarken zorlandığımı hissettim. Derin bir nefes aldım ve içeri girdim.

Yaşlı bir kadın asansörlere doğru yürüyordu, koluna girmiş ona yardım etmekte olan hemşire bana baktı ve gülümsedi. Kadın beni gördü, hemşirenin elini sıkıca tuttu ve durdu.

"Bu Ida," diye ağlamaya başladı. Gözünden mutluluk gözyaşları boşalıyordu.

"Hayır Rachel, hayır. Bu Ida değil."

"Tabii ki o. Ida bu. 1da nerelerdeydin? Seni o kadar merak ettim ki..."

Hemşire anlayışlı bir tavırla gülümsedi.

Sanki kafamda bir düğme vardı ve basıldığında gerçek dünyadan taklit dünyasına geçiyordum. Belki bütün oyuncular da, aktörler de ve aktrisler de olan şey de buydu.

"Uzaklardaydım," dedim duygusal bir sesle. "Elimden geldiğince çabuk geldim."

"Oh, canım, canım. Hep aklım sendeydi. Genç bir kadın tek başına koca Avrupa'da... Kız kardeşim sana iyi baktı mı?"

"Evet ve hep senden bahsetti."

"Öyle mi? Ne hoş, bana her şeyi anlatacaksın." . 88

CINNAMON

"Anlatacak," diye araya girdi hemşire. "Önce biraz uyu-malısın."

"Anlatacağım, söz. Sen dinlendikten sonra," dedim.

"Çok güzel. Sakın unutma ama." Bana doğru uzandı ve elimi tuttu. Yaşlılıktan kırılgan derisini hissettim. Parmakları çok inceydi ve derisiyle kemikleri arasında başka bir şey yok gibiydi. Bu mutluluk ona elimi sıkıca

tutacak gücü vermişti. "Eve döndüğün için çok mutluyum hayatım. Yine ikimiz baş başa olacağız. Yalnızca ikimiz."

Gülümsedim.

Hemşire bana teşekkür dolu gözlerle baktı ve asansöre bindiler.

Birden, annemin de yıllar sonra bu aklını kaybetmiş yaşlı kadıncağız gibi olabileceğini düşündüm ve tüm vücudumu bir ürperti kapladı.

Danışma masasında yeni bir kız vardı. Bu sefer annemin kardeşi rolünü oynamak istemiyordum. Daha doğrusu içimden gelmiyordu. Doğruyu söyledim, yukarıya telefon etti. Burada beklemem gerektiğini, başhemşirenin geleceğini söyledi. Bu lâfın üzerine paniğe kapıldım. Nefes almakta zorlanıyordum, boğazım tıkanıyordu.

"Ne oldu? Yolunda olmayan bir şey mi var?"

"Bayan Fogelman hemen geliyor, neden şu koltuğa oturup biraz rahatlamıyorsunuz?"

Oturmak istemiyordum ama bacaklarım öylesine titriyorlardı ki kendimi taklit deri koltuğa bıraktım. Asansörlere bakıyordum. Sonunda bir tanesi açıldı, içerden kısa boylu,

89

V.C. ANDREWS

tıknaaz, koyu renk saçlı bir kadın çıktı. Hızlı adımlarla bana doğru yürüdü. Ayağa kalktım.

"Bayan Carlson'ın kızı sen misin?"

"Evet," dedim. "Ne oldu? İyileşmiyor mu?"

"Ben bayan Fogelman. Doktor sabah erken saatte buradaydı. Aileden yakın birisine söylenmek üzere bazı talimatlar bıraktı. Ufak bir aksilik var."

"Aksilik mi?"

"Baban seninle gelmedi mi?" diye sordu. Benimle konuşmak istemediği açıktı.

Kendimi sonuna kadar gerilmiş bir halat gibi hissediyordum. Bu arada arkamdan kapıya doğru bakıyordu.

"Eğer görünmez değilse, hayır demek zorundayım. Anneme ne oluyor söyler misiniz?"

Kısa bir kararsızlık anından sonra "Koma durumuna girdi," dedi. "Ancak doktor bunun geçici bir durum olduğunu söylüyor. Onu yoğun bakım bölümüne aldık ve dikkatle izliyoruz. Ben doktorun babanla konuştuğunu, senin de o yüzden buraya geldiğini sandım."

"Hayır, babama şu anda ulaşamıyor," diye mırıldandım. "Onu görebilir miyim lütfen?"

"Evet bu çok iyi olur. Sesini duymak ona iyi gelecektir." Beraber asansöre yürüdük.

"Lisede misin yoksa Üniversitede mi?" Asansörün kapıları kapanıyordu.

90

CINNAMON

Çok fazla asansöre binmiş sayılmam, ama her zaman bu derin sessizlikten, insanların birbirine bakmaktan çekindiği, ve kapıların tekrar açılmasını beklediği bu gergin ortamdan nefret ettim. Bu sessiz dakikalar herkesi, sabırsız, endişeli ve sinirli bir hale sokar.

Bayan Fogelman'ın sorusunu zar zor duyabilmişim.

"Lise," dedim. Ona neydi? Sormuştu da ne olmuştu? Ne işe yaramıştı? Ne fark etmişti?

Kapılar açıldı. Yoğun bakım bölümüne girdik ve annemin yatağının yanına çöktüm. Gözleri sımsıkı kapalıydı.

"Canı yanıyor," diye mırıldandım.

Bayan Fogelman bunu inkâr etmedi.

"Zihinsel acı," dedi. Fiziksel acı kadar ağır olmadığını i-ma etmeye çalışmıştı ama gerçek ortadaydı. Annem şiddetli bir acı içindeydi.

Elini tuttum, uzanıp alnındaki saçları geriye attım.

"Anneciğim, benim, Cinnamon. Lütfen uyan. Hadi anne, lütfen."

Yüzü ıstıraptan donmuş gibiydi. Dudakları kurumuştı ve bembeyaz olmuştu.

"Onun için ne yapıyorsunuz?" diye sordum.

"Sabırlı olmalıyız, yakında atlatacaktır."

"Ya iyileşmezse?"

"İyileşecek." İsrar ediyordu ama gösterdiğim ilgi karşısında ne dese doğruluğundan şüphe etmek gerekirdi.

91

V.C. ANDREWS

"Bu durumdaki hastalarınız hep kendilerine gelirler mi?" Cevap vermiyordu.

"En kötüsünü düşünmek bize bir şey sağlamaz canım. Doktor annenin durumunu yakından takip ediyor. Sen onunla konuşmaya devam et," dedi ve çabucak odanın ortasındaki hemşire masasının kutsallığına sığındı ve kendimi meşgul göstermeye başladı.

"Anne." Yalvarıyordum. "Lütfen iyileş, iyileşip eve dönmelisin. Sana çok ihtiyacım var. Yeniden beraber olmalıyız. Büyükanmem, senin hep korktuğun şeyi yaptı evin her yerini değiştirdi. Eve dönüp her şeyi tekrar eski haline sokmalısın. Lütfen anneciğim, iyileş. Lütfen."

Başucuna çömelmiş, boğazım kuruyana kadar ona yalvardım. Sonra yanağını öptüm. Çok üzücüydü, her şey çok kötüydü.

Bayan Fogelman arkamdan yaklaştı. "Nasılsın hayatım?"

Cevap vermedim.

"Baban gelecek mı?"

Dönüp yüzüne baktım.

"Fırsat bulur bulmaz gelecek."

Bana bir garip bakıyordu. Yanlış bir şey mi söylemiştim?

Ya da bir anda yanaklarımdan aşağı süzülen yaşlara mı şaşırmıştı?

Yüzümü sildim, annemi tekrar öptüm, Bayan Fogel-man'a gülümsedim ve hızla orayı terk ettim.

92

CINNAMON

Clarence okuduğu şeye gömülmüştü, arabanın kapısını açana kadar beni görmedi. Ağlamayı kesmiştim ama kıpkırmızı gözlerimi fark etti.

"Ne oldu?"

"Daha da kötüleşiyor. Komada."

"Olamaz. Ne dediler?"

"Ne demeleri gerekiyorsa onu söylüyorlar. Hep aynı şeyler. 'Üzülme, iyileşecek,' deyip duruyorlar. Bunu düşünme diyorlar, kafana takma, kendi hayatını yaşa diyorlar. Her şeyi görmezden gel, sözlerini ezberle, rolünü oyna, sahne ışıklarının altında kal. Sahne ışıklarının altından ayrılma ki seyircileri görme."

Arabayı çalıştırdım.

Duyamadım ama Clarence'ın ağız hareketinden olan bitene lanet okuduğunu görebildim.

Onu evine götürdüm. Yol boyunca bana durmadan şimdi ne yapacağımı sordu ve de durmadan aynı cevabı aldı. "Bilmiyorum." Özellikle, babamla bugün gördüklerim hakkında konuşup konuşmayacağımı bilmek istiyordu.

"Sen yapar mıydın?" diye sordum ona.

Bir an düşündü.

"Buna senin kadar şaşırmazdım herhalde. Ama sana yardım etmek istiyorum. Benimle her şeyi konuşabilirsin." Evlerinin önüne gelmiştik.

"Teşekkürler Clarence."

93

V.C. ANDREWS

"Yarın akşam size gelip çatıdaki ruhlarla tanışabilir miyim?"

Güldüm.

"Tabii ki," dedim. "Yarın okulda konuşuruz bunu."

"Seni sonra ararım" dedi, sol yanağımdan öptü ve arabadan indi. Arkadan onu izledim bir süre. Kapının önünde durdu, dönüp el salladı. Ben de eve döndüm. Çok dalgın ve düşünceliydim. Nasıl oldu bilemiyorum, araba kendi kendine yolu bulmuş gibiydi. Gözümü kapattım ve yola çıktım, açtığımda evin önündeydim.

Ev, olduğundan daha da karanlık ve yalnız göründü gözüme. Hemen içeri girmedim. Arka tarafa yürüdüm ve De-merestlerin mezarlarının olduğu tepciğe çıktım. Mezar taşlarının önünde durup annemle beraber buraya geldiğimiz zamanları hatırladım.

Rüzgâr daha da sert esmeye başlamıştı. Gökyüzü sinirlenmiş ve kırılmış gibiydi. Benim ruh halim gökyüzüne yansıyor diye düşündüm. Soğuk bir yağmurun şimdiden, geleceğini haber verdiğini hissediyordum. Bu akşam sağanak bile olabilirdi ama benim umurumda değildi. İçimdeki öfke kanımı ısıtıyordu. Hiçbir zaman, Yunan Tragedyası'ndaki Medea'nın ona ihanet eden kocası Jason'a duyduğu öfkeyi anlayamamıştım. Fakat, şimdi anlıyordum.

Ağaçtan kırık bir dal koparttım ve saklı bir hazine arayan deli kadınlar gibi toprağı kazmaya başladım. Sonunda yoruldu ve durdu. Zaten kazmış olduğum çukur yapmak istediğim şey için yeterince büyük ve derindi.

Boynunum arkasına uzandım ve babamın on altıncı do-

94

CINNAMON

ğum günümde aldığı güzel kolyeyi çıkarttım. Çukura attım ve üstünü kapattım.

Babamın kendisini gömüyor gibiydim.

Dalı, mezar taşı gibi toprağa sapladım. Arkama dönüp bakmadan eve yürüdüm.
95

CINNAMON

5

ŞAŞIRTAN AŞK

Evdeki sessizlik suratımda bir tokat gibi patladı. Büyükanne Beveriy'nin arabası yerinde duruyordu bu da evde olduğuna işaretti. Ama televizyondan veya mutfaktan gelen hiçbir ses yoktu. Acaba uyumuş muydu? Bu iyiydi. Şu an onunla karşılaşmak istemiyordum. Başım önüme eğik, sessizce merdivenleri çıktım. Odamın kapısına geldim, kolu çevirdim ama kapının açılmadığını görünce şaşırdım.

Açamadım çünkü odamın kapısında bir asma kilit asılıydı ve ben bunu ilk anda fark edememiştim.

Şaşkınlıkla bir adım geri attım. "Ne?.." İnanabilmem için dokunmam gerekiyordu. Kapımda gerçekten de bir kilit mi vardı?

"Büyükanne!" diye bağırdım. Etrafa bakındım ama görünürde yoktu. Yatak odasına koştum ve bütün gücümle kapıyı ittim. Orada da değildi. Hızla merdivenlerden indim, oturma odasına daldım.

Orada ana kraliçe gibi rahatça koltuğa yerleşmiş, beni bekliyordu.

97

V.C. ANDREWS

"Odamın kapısında neden kilit var?"

Ateş püsküren gözlerle baktı.

"Bütün gün neredeydin? Sakın annenle olmak için has-tahaneye gittiğin gibi gülünç hikayeler uydurmaya kalkma. Kahvaltı etmeden evden çıktığın andan şu ana kadar bütün gün neredeydin? Söyle!"

"Bundan sana ne ayrıca ne hakla odamın kapısına kilit takarsın?" İkimizde de aynı öfke dolu bakışlar, kıpkırmızı gözler, karşı karşıya geçmiş birbirimize bağıryorduk.

Yüzünde soğuk, yapmacık bir gülümseme belirdi.

"İlk olarak, soruyorum çünkü okuldan aradılar. Görünüşe bakılırsa birisi nasıl olduğunu ve neden okula gelmediğini merak etmiş."

Bayan Hamilton, dedim içimden.

"Senin evde olmadığını ve nerde olduğun hakkında bir fikrim olmadığını söylemek zorunda kaldım. Bunun üzerine ne kadar utanç verici bir duruma düştüğümü biliyor musun?"

"Babanı aradım," diye ekledi. "Aramak zorundaydım."

"Gerçekten mi?" dedim. Kollarımı göğsümün altında kavuşturmuş ve bütün ağırlığımı sağ bacağıma vermiş duruyordum. "Babam ne dedi?"

"Şansına ona ulaşamadım."

"Hay aksi. Neden acaba? Sana ne söylediler? Müşteri-siyle miymiş? Toplantıya mı gitmiş?"

"Bunun şu an hiçbir önemi yok. Neredeydin?"

98

CINNAMON

Cevap vermek yerine, sorumu sormaya devam ettim. "Odamın kapısında neden bir kilit var?"

"Odanın kapısında kilit var, çünkü artık sana bir soru sorduğumda veya seninle konuşmak istediğimde, benden kaçıp kendini oraya kapatmanı istemiyorum. Bana gerçeği söylediğinde kapını açacağım. Neredeydin?"

"Bunu yapmaya nasıl cesaret edersin büyükanne? Orası benim odam!"

"Annen dönene kadar senin sorumluluğun benim üzerimde olacak. Hâlâ yetişkin biri sayılmazsın. Babanın da işi gücü var, meşgul bir insan."

"Evet çok meşgul bir insan. Annemi ziyaret etmekle meşgul, annemin komaya girdiğini öğrenmekle meşgul. Gerçekten çok meşgul bir adam," dedim.

"Anneler ve kız çocuklar, kocalarının ve babalarının her zaman onların üstlerine düşmeyecekleri, başka görevleri de olduğunu bilmelidirler. Bu zor ve çetin iş hayatında, sizi rahat yaşatabilmek, mutlu etmek için para kazanmaya çalışıyorlar. Yediğin yemeğin parası nereden geliyor sanıyorsun? Etrafta gezindiğin o arabanın benzinini kim ödüyor, hattâ o arabayı sana kim aldı..."

"Ve kimin umurunda?" ellerimle kulaklarımı kapatarak bağırdım. "Hepsini geri al! Her şeyi!"

Döndüm ve ondan kaçtım. Yine yatak odamın kapısına gelince, kilidi çıkarmaya çalıştım ama olmadı. Böyle bir şey yapacağı kimin aklına gelirdi? Alçaklık insanı yaratıcı mı kılıyordu?

99

V.C. ANDREWS

Onunla kavgaya devam etmek yerine çatıya çıkıp, o.a-daki kanepenin üzerine kıvrıldım ve gözlerimi kapattım. Gün boyunca hızla çarpmış olan kalbim normale dönmüştü. Duygularımın gerilmesi vücudumdaki bütün enerjiyi boşaltmıştı. Yün battaniyeyi üzerime çektim ve uyuyakal-dım.

Saatler sonra, birinin adımı seslendiğini duyarak uyandım. İlk birkaç dakika bu sesin içimden geldiğini, rüya gördüğümü sandım. Esnedim, ve birden birinin omzuma dokunduğunu hissettim. Gözlerimi açtım, bu babamdı.

"Cinnamon. Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Burada neler oluyor?"

Ona baktım, bu bir rüya mıydı? Çatıya o kadar az çıkmıştı ki onu burada görmek, hayalet görmek gibi bir şeydi.

Küçük bir kızken, ona bakıp benim babamın en mükemmel baba olduğunu düşünürdüm. En yakışıklı, en iyi, en sevgi dolu ve büyüleyici baba benimkiydi. O kahverengi gözlerinin içinde büyü var gibiydi. Parlayarak, üzüntüleri, mutsuzlukları, hastalıkları yok edebilirlerdi. Kahkahasını hatırlıyorum. Her güldüğünde evde çınlardı, benim ismimi söylemesi ise kulağa şiir gibi gelirdi. Şimdi tüm bunlar çok uzak, gerçekten bir rüya gibi.

Gülümseyişi sandığımdan daha kısa ve yüzeyseldi, sözleri umduğum gibi güvenilir ve sıcak değildi. Verdiği sözleri çoğunlukla unutuyordu. Herhangi, sıradan bir adamdı artık.

Doğrudum, gözlerimi ovuşturdum, uyku sersemliğinden kurtulmaya çalışıyordum.

100

CINNAMON

"Büyükanem odamın kapısına kilit takmış," dedim.

Ayağa kalktı.

"Biliyorum. Bana bugün okula gitmediğini söyledi. Neredeydin?"

"Büyükanem odamın kapısına kilit takmış dedim baba."

"Çıkarttım," dedi. "Kilidi açtım ve çıkarttım. Bütün gün ne yaptın? Neler oluyor?"

Ona baktım. Yine bütün düşünceler ve sözcükler bekliyordu. Küçük bıçaklar gibi onun üstüne atılmaya hazır bir halde bekliyorlardı. Ama yapamadım. Yapamadım çünkü bunları söylemek onun olduğu kadar benim de canımı yakacaktı. Peki bütün bu çirkin gerçekler ortaya çıktıktan sonra ne olacak? Bunun düşüncesiyle sinirden titremeye başladım.

"Kendini iyi hissetmiyor musun?"

"Hayır," dedim. Önüme bakıyordum.

"Neden bunu büyükanne söylemiyorsun?"

"O, benim kapıma kilit taktı," diye mırıldandım.

"Söyledim ya sana çıkarttım diye, neredeydin bugün?"

"Annem komada. Bunu biliyor muydun?"

Gözlerini kapattı ve beni doğrularcasına başını önüne eğdi.

"Biliyorum. İşten çıktığımdan beri oradayım. Doktor bana iyileşeceğini garanti etti. Geçici bir şey olduğunu düşünüyor. Yarın çok daha iyi olabilir."

101

V.C. ANDREWS

"Olabilir mi?"

"Evet. Artık bugün ne yaptığını söyle Cinnamon."

"Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı," diye yalan söyledim.

"Hepimiz zor bir dönemdeyiz, Cinnamon. Güçlü olmalıyız. Annen için güçlü olmalıyız," dedi.

Ona bakamadım. Gözlerim yere sabitlenmişti. Ruhlarımı duyuyor gibi oluyordum. Demerest kadınları, babama gülüyorlardı. Ben de onlarla beraber gülmeye başladım.

"Söylediklerimi gülünç mü buluyorsun? Cinnamon bu davranışlarını sürdürürsen seni de bir doktora göstermem gerekecek," adeta tehdit ediyordu.

İşte bu beni daha çok güldürdü ve babamı da daha çok sinirlendirdi.

"Odana git," diye emretti. "Yarın da okula gidersen iyi edersen, yoksa arabayı elinden alacağım."

"Yediğim yemeği, kullandığım benzini kim ödüyor..."

"Ne? Cinnamon saçmalıyorsun. Uyu dinlen biraz."

Arkasını döndü ve hızla çatıdan çıktı.

Benden biraz korktuğunu hissettim.

Orada oturup, bir süre, duvarlardan gelen fısıltıları, cümlelerindeki ahengi dinledim. Yüz yıl önce onlar da buraya dertlerinden kaçmak için geliyorlardı diye düşündüm.

Pek bir şey değişmemişti.

Babam kapıyı açmıştı ama asma kilit, büyükannemin gücünü ve öfkesini hatırlatmak için hâlâ duruyordu.
Ertesi
102

CINNAMON

sabah kahvaltı boyunca söylendi durdu. Evden çıkarken de arkamdan uyarılar ve tehditler savurarak, bahçeye çıktı. Aileye daha da karışıklık getirdiğim ve üzüntü yarattığım için kendimi suçlu hissetmem gerektiğini söylüyordu.

"Burada tek acı çeken sen değilsin, Cinnamon. Babanı düşün biraz da. Başkalarının onlar hakkında karar vermesi ve onlara sahip çıkması genç insanları ne kadar sıkıyor biliyorum. Hepsi bencil, düşüncesiz küçük yaratıklar. Ama ben senden daha fazlasını bekliyorum Cinnamon."

Dayanamadım ve dönüp "Bencil davranan ben değilim, büyükanne. Babamı gözden kaçırıyorsun," diye bağırdım. Duyduklarına inanmamış bir ifadeyle arabanın yanına kadar geldi.

"Bu da ne demek oluyor küçük hanım? Açıklar mısın? Ne demek şimdi bu?"

"Kendisine sor," dedim ve arabaya atladım. Motoru çalıştırıp gaza bastım.

Onu orada dumanlar içinde bıraktım.

Okula vardığımda Clarence'ı her zamanki gibi, dolapların önünde beni beklerken buldum. Yüzündeki ifadeden, yolunda gitmeyen bir şeyler olduğu belliydi.

"Ne oldu?"

"Dün annemi işten aramışlar. Okulda olmadığımı söylemişler. O da babamı aramış. Bana bir ay ceza verdiler. Hafta sonları hiçbir yere kıpırdayamayacağım."

"Çok üzüldüm," dedim. "Bizim evi de aramışlar. Bizi umursadıklarını nereden bilebilirdik?" diye ekledim ve dolaptan gereken eşyalarımı aldım.

103

V.C. ANDREWS

Clearance gülümsedi.

"Saçma sapan lâflara hazırlan. Kız kardeşim söyledi. Şimdiden hakkımızda konuşuyorlarmış."

"Güzel," dedim Clearance'ın koluna girerek. "O zaman onlara konuşacakları bir şeyler verelim."

Şaşırmış ama mutlu görünüyordu.

Sınıfa doğru ilerlerken bütün gözler üzerimizdeydi. Günün geri kalanında da öyle oldu. Hepsini aralarında fısıldaşırken, biri öbürüne bilmediği şeyleri anlatırken, şaşıırken görüyorduk. Clearance'ın bazen utandığını, kulaklarının kızarmasından anlıyordum. Utandığı zaman geri kalan her yeri bembeyaz ama kulakları kıpkırmızı oluyordu. Gözlerini aşağıya dikeyor, üst dudağını ısıırıyordu.

Sınıfımdaki kızlardan hiçbirinin benimle yüzleşecek, bana kafa tutacak cesareti yoktu. Fiziksel olarak benden çok daha iri olanlar bile benimle göz göze gelmekten kaçınırdı. Herkes düşmanca bakışlarımdan korkuyordu ve 'şeytan göz' diyorlardı. Ama erkekler daha farklıydı. Clarence'la sürekli dalga geçen Eddie Morris, "Naber Bay Viagra? Cin-namon'la işler nasıl? İyi becerebiliyor musun?" gibi muzip lâflar ediyordu.

Öğle yemeğinden önce, Eddie ve arkadaşları Clearance'ın peşinde gezip ilişkimiz hakkında sorular soruyorlardı. Ben biraz geç kalmıştım çünkü Bayan Hamilton beni koridorda yakalamış ve okumam için yeni oyunun senaryosunu vermişti.

"Başrol için deneme yapmanı istiyorum," diye ısrar ediyordu. "Oyunun hepsini okumadan bir şeye karar verme. Şu role bir göz at lütfen."

104

CINNAMON

Cafeteryaya gittiğimde Clarence, etrafını sarmış dört çocuktan kurtulmaya çalışıyordu. Bunlar Eddie'nin arkadaşlarıydı. Eddie de omzuna vurup duruyordu. "Biraz anlatsa-na, göğüs uçlarını da siyaha boyuyor mu?"

Clarence gözlerini kaldırıp benim geldiğimi gördü ve aniden hiçbir uyarıda bulunmadan, sınıksız yaptığı yumruğunu ortaya savurdu. Yumruk, Eddie Morris'in kafasına isabet etti, böyle ani ve güçlü bir darbe beklemeyen Eddie dengesini kaybederek yere düştü. Elinden fırlayan defterleri, kitapları yere saçıldı. Arkadaşları bu olaya şaşıp birer adım geri çekildiler ve nöbetçi öğretmen Bay Jacobs hızla atılıp Clarence ile Eddie'nin arasında girdi.

İkisini de, önümden geçerek idare odasına götürdü. Clarence önümden geçerken yüzüme baktığında gözlerinde neşeli bir gülümseme vardı.

"Bana bunu ruhlar yaptırdı," diye mırıldandı, ben gülmeye başladım.

Diğer çocuklar bana tek bir bakış atıp ortadan kayboldular. İdare odasından dönen Clarence direk olarak oturduğum masaya, yanıma geldi ve sert bir uyarıyla iki günlük okulda kalma cezası aldığını söyledi.

"Eve, sevgili anne ve babacığımıza bir mektup yollarlar. Aslında gerek yok. Kız kardeşim akşam yemeğinde bundan yeterince bahseder. Babam büyük ihtimalle sofrada nutuk atar."

Aynen düşündüğü gibi olmuştu. Clarence beni arayıp bunları anlattı. Ardından ne zaman gelmesinin uygun olacağını sorarak beni şaşırttı.

105

V.C. ANDREWS

"Cezalı olduğumu düşünmüştüm," dedim.

"Seninle matematik sınavına çalışacağımızı falan söylerim onlara. Bunu yerler. Bu tip bahaneler işe yarar. Herkesin kabullendiği yalanların üzerine kurulu bir evimiz var."

"Ne zaman istersen gelebilirsin," dedim ve büyükannemin yanına inip, yemekte ona katıldım. Annem gittiğinden beri ilk defa onunla yemek yiyordum.

Annemin sağlığı hakkındaki kaygılarım biraz hafiflemişti, çünkü bugün hastahaneyi aradığımda yoğun bakım bölümündeki hemşire, annemin komadan çıktığını ve normal odaya geri döndüğünü söyledi. Doktor ertesi güne kadar ziyaretçi yasağı koymuştu, iyice dinlensin ve toparlanabilsin diye. Olumlu bir ses tonuyla konuşuyorlardı. Bu telefon konuşması kalbimi umutla doldurdu ve büyükanneme bile katlanma gücü buldum. Nihayet sonu geliyordu. Evdeki bu delilik sona erecekti.

Babamla olanlar ise başka türlü bir şeydi. Şimdilik ertelenmesi gerekiyordu, ama kalbimin gizli bölmelerinde bu ihanetin mantıklı bir açıklaması olmasını ve bitmesi için yalvarıyordum. Bir anlık iyi haberlerin, insanı tekrar mutlu sonlara inanan saf bir çocuk yapması ne komik diye geçirdim içimden.

Saat sekizde kapı çaldı ve büyükanne Beverly'den önce kapıya varabilmek için odamdan fırlayıp merdivenlerden aşağı koştum. Babam arayıp önemli bir görüşme yapacağını ve yemeğe gelemeyeceğini hattâ geç kalabileceğini daha önce söylemişti.

106

CINNAMON

"Selâm," dedim kapıyı açıp karşımda Clarence'i bulunca. Orada durmuş, utangaç ve korkak gözlerle bakıyordu. Evine gittiği ilk kız ben miydim acaba?

Eve girmeden önce acaba kendisini izleyen biri var mı diye, şüpheli tavırlarla geriye doğru baktı. Geldiği yolu tekrar kontrol etti. Yolum boş olduğunu görünce içi rahatladı ve gülümseyerek içeri girdi. Gözleri, etraflarındaki her şeyi yutan aç, küçük yaratıklar gibi evin içinde dolanıyordu.

"Bu duvarda annemle benim en sevdiğimiz tablolar asılıydı," diyerek New Orleans'tan aldığımız iki tablonun boş yerlerini gösterdim. "Büyükanne Beverly onları daha neşeli ve iç açıcı resimlerle değiştireceğini söyledi. Annem eve döndüğünde onları yerlerine tekrar asacağız."

Büyükanne Beverly kapıyı çalanın kim olduğuna bakmak için girişe doğru geldi. Clarence'i görür görmez olduğu yerde durdu. Bu durumu onaylamadığı yüz ifadesinden ve gerginleşen dudaklarından okunuyordu. Clarence'in üzerinde eski püskü bir asker ceketi, içinde de Bach resminin altında Fugue me yazan bir t-shirt vardı.

"Bu da kim?"

"Bu Clarence Baron, büyükanne. Beraber yarınki sosyal bilgiler sınavına çalışacağız. Senin için problem olmaz değil mi?"

"Davet etmeden önce neden bana sormadın?"

"Onaylamaman için hiçbir neden olmadığını düşündüm." Elimden geldiğince sevimli bir sesle konuşuyordum. "Belki Clarence'in babasını biliyordur, Michael Baron, şehirdeki en tanınmış avukatlardan biri."

107

V.C. ANDREWS

Kafasını arkaya attı ve Clarence'ı baştan aşağı süzdü. Yeni yazdığı bir oyunda ona roi düşünür gibi bir hali vardı.

"Çok geç vakte kadar kalma." Clarence'a tehditkar bir bakış savurdu ve mutfığa geri döndü.

Birbirimize baktık.

"Şimdi neden Elm Sokağında Kâbus filmindeki Freddy karakterine ilham kaynağı olduğunu kendi gözlerinle gördün."

Clarence güldü, koluna girdim ve merdivenlere doğru yöneldim.

"Kolundan kan örneği almaya karar vermeden yukarı çıkalım." Hâlâ kapıda duran asma kilitten utandığım için yatak odama uğramadan, onu doğrudan çatıya çıkardım. İçeri girip tütsü yaktım. Kapıda durmuş gergin bir şekilde içeri bakıyordu.

"Meraklanma burada canını yakacak bir şey yok."

"Biliyorum," dedi. Yine de içeri temkinli adımlarla, yavaşça girdi.

"Annemle benim en sevdiğimiz yerdir burası," diyerek anlatmaya başladım. Sonra da ona annemin bulduğu eski fotoğrafları gösterip hepsinin ismini ezbere saydım. Bir kısmının gerçek ismini biliyorduk ama çoğunun adını annemle ben uydurmıştık.

Jonathan Demerest'in en küçük kızı Belva'yı göstererek "Bu benim en sevdiğim," dedim. Eline aldı ve dikkatle inceledi. Üzerinde hafif mürekkep lekesi olmasına rağmen Belva'nın kocaman gözleri net olarak seçiliyordu.

108

CINNAMON

"Genç bir kız için çok üzgün görünüyor."

"Babasının bölüğünde çalışan genç bir subaya âşık olmuş, Yüzbaşı Lance Arnold. Üstelik bu aşk karşılıklıydı, Yüzbaşı da, Belva on üç yaşında olmasına rağmen ona âşık olmuş."

"On üç mü? Gerçekten mi?"

"Evet. O dönemlerde kadınlar yirmi yaşından önce nişanlanıp evleniyorlarmış."

"Yüzbaşı kaç yaşındaymış?"

"Yirmi üç. Yüzbaşı Arnold kibarca Belva'ya kur yaptı, eninde sonunda babasının sevgisini kazandı ve evlendiler. Evlendiklerinde kız sadece on beş yaşındaydı ve bir yıl geçmeden hamile kaldı. Ama bebek de genç anne de doğumda öldüler. Yüzbaşı Arnold da bu acıya dayanamayarak kendini öldürdü."

"Dalga geçiyorsun?"

Yanağımdan aşağı doğru kayan damlayı sildim, fotoğrafı Clarence'ın elinden aldım ve daha yakından bakmaya başladım.

"Belva çok güzel ve hüzünlü şiirler yazardı. Şiirlerinde güzel şeylerin kısacık hayatlarından bahsetmişti. Tarlalardan, ormanlardan çok etkilenen, hayvanlarla konuşmayı düşleyen çok duyarlı bir kızdı."

Gözlerimi kapattım. Şiirlerinden bir tanesi hep aklım-daydı. "Güllerin rengi solup gittikten sonra bile gözlerimde kalır. Kokularını kalbime kilitlerim ve uyuduğumda bir kez daha açarlar."

109

V.C. ANDREWS

Derin bir nefes aldım ve Clarence'a baktım. O da ağlamak üzereydi. Gözleri buğulanmış, parlıyordu.

"Vay canına," dedi.

"Bazen onu yanımda hissediyorum. Üzgün ve yalnız anlarımda gözlerimi kapatıyorum ve parmaklarını benim parmaklarıma geçirdiğini hissediyorum."

Clarence'ın elini tuttum, hızla geri çekti.

"Sen ciddi misin?"

"Evet," dedim. "Bu gerçek. Buraya bıraktığı aşkı ve enerjiyi hissedebilirsin. Kapat gözlerini, rahatla ve aklındaki her şeyi bir yana at. Onun yüzünü hayâl et. Haydi." Uzandım ve yeniden elini tuttum. Bu sefer geri çekmedi ve onu kendime yakınlaştırmama izin verdi.

Gözlerimiz kapalı, el ele oturduk. Kalplerimizin çarpıntısı birbirine karışıyordu.

"Belva," diye fısıldadım ardından eğilip onu yanağından öptüm.

Arı sokmuş gibi bir anda geri çekilip gözlerini açtı.

"Bunu neden yaptın?"

"Elimde değil. Belva yaptırdı. Bazen beni ele geçiriyor. Bence şu an seni genç Yüzbaşı olarak görüyor. İlk tanıştıkları zamanlar da aynı böyleydi, yine heyecanlanıyor işte. İçinde bir şeyler hissediyor musun?"

"Ne hissetmem gerekiyor?"

"Garip, hoş bir sıcaklık. Bana baktığında ne görüyorsun?" yüzümü iyice yüzüne yaklaştırdım. "Gözlerime bak."

110

CINNAMON

"Evet, neden bahsettiğini anlıyorum sanırım."

"Evet, anlıyorsun. Ben de bunu hissediyorum. İçimizde-ler, bizi ele geçiriyorlar."

Onu dudaklarından öptüm, birbirimize iyice yaklaştık. Kollarını vücuduma doladı, beni kendine çekti. Geriye doğru yattım ve bluzumun düğmelerini açmaya başladım. Uzanıp başını tuttum ve kendime doğru çektim. Üstüme yattı ve uzun uzun arzuyla öpüşmeye başladık.

"Bekle," dedim ve doğrulup bluzumu tamamen çıkardım. İçimde sutyen yoktu.

"Tanrım, Cinnamon çok güzelsin. Bunu söylemekten hep çok korktum. Ama her zaman biliyordum. Seni ilk gördüğüm andan beri."

"Evet, Yüzbaşı Arnold da Belva'ya böyle şeyler söylüyordu. Görmüyor musun? Aynı onlara olanlar, bize de oluyor. Sevişmeliyiz. Bu geceyi hayatımızın en özel gecesi yapmalıyız ve sonsuza kadar kalbimizde saklamalıyız."

Soyunmaya başladı. Bende pantolonumu çıkartmaya başladım. Birkaç dakika sonra ikimiz de çırılçıplak birbirimize sarılmış halde nefessiz kalana kadar öpüşüyorduk. Birden içine doğuyor gibi Clarence kendini geri çekti.

"Başına dert açabilirim," dedi. "Bayan Miller'ın, yanımızda durmuş güvenli seks hakkında konuşma yaptığını görebiliyorum, sağlık dersindeki gibi. Böyle bir şeye hazır değilim."

Ona gülümsedim.

111

V.C. ANDREW5

"Sen her zaman anlayışlı, nazik ve düşüncelisin. Belva sevgilisine böyle diyordu."

"Seninle sevişmek istiyorum Cinnamon, her şeyden çok istiyorum bunu."

"Ben de Yüzbaşı, ama haklısın."

Güldü.

"Bekle," dedim. "Aklıma bir fikir geldi."

Kalktım, battaniyeyi çıplak vücuduma sardım, ve hemen geleceğimi söyledim. Parmak uçlarıma basarak çatıdan çıktım, merdivenlerden sessizce inip annemle babamın odasına girdim. Bir gün meraklı bir şekilde odalarını karıştırırken, babamın prezervatiflerini bulmuştum. Hâlâ aynı yerdeydiler. Bir tanesini aldığım gibi hızla çatıya çıktım.

Clarence bıraktığım yerdeydi. Kırırdasa büyüünün bozulacağını düşünmüş, beni orada öylece beklemişti. Yanına gittim, elimi uzatıp açtım. Gözleri parlayarak prezervatifi aldı ve takarken ben de battaniyeyi üstümden atıp yanına yattım. Yavaş yavaş üstüme uzandı

"Bunun, o kadar çok hayalini kurdum ki. Bir bilsen. Kendimi rüyada gibi hissediyorum."

"Bu gerçek," diye kulağına fısıldadım. Ensesinden tuttum ve dudaklarını kendime çektim.

Uzun, tutkulu ve muhteşem bir öpüşmeydi.

"Oh Yüzbaşı, benim özel, mükemmel Yüzbaşı. Beni cennete götür."

112

C1NNAMON

Bazı anlarda Clarence'ın haklı olduğunu düşündüm: Bu bir rüyaydı. O kadar gerçeküstü ve muhteşem geliyordu ki... Ama bu gerçektir, aşka, sıcaklığa, sevgiye ve şefkate aç olan kalbim yerinden oynayacak gibiydi. İnemelerimiz başımın içinde yankılanıyordu, ve nihayet birbirimize ulaşmıştık. Bitmesinden korkuyordum. Bittiğinde aldığım uyuşturucunun etkisi geçmiş gibiydi.

Yavaşladı, sakinleşti ve rahatladı. Nefes alıp veriş normalde döndü ve biraz sonra hafifçe doğrulup bana baktı.

"Cinnamon,"

"Hayır," parmaklarımı dudaklarının üstüne götürdüm. "Bana Belva de. Ben Belva'yım"

"Belva. Seni seviyorum."

"Çok mutluyum Yüzbaşı, şimdi beni götür buradan, beni sonsuza kadar mutlu olabileceğimiz bir yere götür."

Gülümseyerek "Tamam," dedi.

Biraz kımıldandım o da yana kaydı. Battaniyeyi üstümüze çektim, dinlenmesini ve sakince bu anın keyfini çıkarmasını söyledim. Gözlerini kapattı, birbirimize sarıldık ve çok geçmeden uykuya daldık.

Büyükanne Beverly'nin çığlıkları rüyalarımızı bölmüştü. Çatının kapısında dikilmiş, şaşkınlıktan gözleri sonuna kadar açılmış, ağzı çarpılmış, gördüklerine inanamıyor gibi bir hali vardı.

"Ne ahlâksızlıklar yapıyorsunuz burada" çığlık çığlığa bağırıyordu.

113

V.C. ANDREW5

Clarence öyle bir titredi ki evin bile sallandığını hissettim.

"Çık dışarı!" diye ona bağırdım. "Burası benim özel yerim, Çık buradan!"

"Bunu biliyordum. Hiçbir ses gelmeyince alçakça bir günah işlediğinizi anlamıştım. Hem de kendi evinde, hem de benim tepemde. İğrenç!"

Çıplak olduğumu umursamadan battaniyeyi üzerimden attım, ayağa kalkıp çatının kapısını yüzüne kapattım.

Clarence hızla giyiniyordu.

"Çok özür dilerim, uyuyakaldım. Gitsem iyi olacak."

"Özür dilemene gerek yok. Esas onun bizi gözetlemeye hakkı yoktu."

Ben de giyinmeye başladım.

Clarence ayakkabılarını giyip, ceketine uzanırken, "İyi olacak mısınız?" diye sordu.

"Her zamanki gibi harika olacağım. Lütfen benim için endişelenme. Burası camdan yapılmış bir ev, içerde kimse birbirine taş atamaz."

Kapının yanına gidip kolu tuttu. Korktuğu için onu suçlamamalıyım diye düşündüm. Çabucak giyinmemi tamamladım ve birlikte aşağıya indik. Kapının önüne çıktık. Yağmur yağmaya başlamıştı.

"Sabah dolapların önünde buluşuruz," dedi.

"Tamam."

114

CINNAMON

Beni öptü.

"İyi geceler, Cinnamon."

"İyi geceler Clarence. Clarence," diye seslendim arkasından.

"Evet?"

"Beni çok mutlu ettin Yüzbaşı Arnold."

Gülümsedi.

"Belki ben de oyunda rol almalıyım."

"Belki," dedim ve arabasına binmesini izledim.

Döndüm ve eve geri girdim. Büyükanne Beverly gölgeler içinde beni bekliyordu. Işığın altına geldi ve yüzü karanlıktan çıktı. Cildi fildişi gibi parlıyordu, gözleri öfke ile dolmuştu.

"Baban bunu öğrenecek," dedi.

"Evet," dedim. "Ona bunu söylediğinde bir de sor bakalım, benim yaptığım mı daha kötüyüm yoksa onun yaptığı mı?"

Ellerini göğüs kafesinin üzerine koydu.

"Bu bir yalan,... Hem, doğru olsa bile, o bir yetişkin..."

"Ben artık çocuk değilim büyükanne, eskiden benim yaşımda kadınlar evlenip çocuk sahibi oluyorlarmış. Ben bir kadını. Hem ayrıca akıl yaşta değil baştadır. Siz kendi deyiminizle yetişkinlerin bizim üzerimize yüklediği sorumluluklar yüzünden çabuk olgunlaşıyoruz. Çocuk olmamıza

115

V.C. ANDREWS

izin vermiyorsunuz, içimizdeki çocuğu hemen öldürüyorsunuz ve sizin gibi yetişkince davranmamızı istiyorsunuz."

"Bütün bu yaptıklarından sonra evin içinde rahatça dolaşıp, hiçbir şey olmamış gibi yüzüme bakmana nasıl tahammül edeceğim," diye homurdandı.

"Eğer evin içinde dolaşırken yüzümü görmekten hoşlanmıyorsan, ben de çatıda yaşamayı tercih ederim," diye bağırdım ve onu orada gölgeleriyle baş başa bıraktım. Kendine kolay bir av bekleyen baykuş gibi karanlıkta öylece duruyordu.

Yatağıma girip, gözlerimi tavana diktim ve kalp atışlarımın yavaşlamasını, vücudumun sakinleşmesini bekledim. Ardından Bayan Hamilton'ın verdiği senaryoyu elime aldım. Oyunun adı Ölüm Tatile Çıkıyor'du. Hikâye bana yabancı değildi. Annemin en sevdiği oyunlardan biriydi.

Genç bir kadın yakışıklı bir adam tarafından baştan çıkarılıyor. Bu adam tatil yapmakta olan bir ölüm meleği, ve gitme vakti geldiğinde, genç kadına kim olduğunu açıklıyor. Genç kadın da bunu baştan beri bilmesine rağmen, onunla gitmek istiyor.

Saçma bir romantizm.

Belki.

Bir anda ben de elimi ölüm meleğine verip gidebileceğimi hissettim.

Sanırım bu rolün altından başarıyla kalkabilirim.

O kadar iyi oynarım ki, kendim bile bundan korkabili-rim.

116

CINNAMON

6

SAHNEYE ÇIKIŞ

Büyükanne Beverly olanları babama söylememişti. Beni cezalandırmak için daha etkili ve alçakça bir plânı vardı. Şimdi sınıftan dışarı çağırılma sırası Clarence'taydı. Onu bekleyen kişi ise babasıydı. Annemi ziyaret etmek için gittiğim klinikten dönene kadar bunun farkına varmamıştım. Ama Clarence'ın öğleden sonraki derslere girmedikçe görünce, içimden bir ses kötü bir şeyler olduğunu söylüyordu. Ne zaman onu düşünsem, ne zaman hocanın onun adını seslenip müdüre rapor edeceğini söylediğini duysam kalbim yerinden çıkacak gibi oluyordu.

Kliniğin otoparkına arabayı bırakıp, binaya girdiğimde, içimdeki bütün kaygıları koca bir gülümsemenin altına sakladım. Yapmak isteyeceğim son şey, diğer problemleri annemin yatağına bırakmaktı. Onun iyiliği için her şeyin yolunda ve iyi görünmesi gerekiyordu. Kafası yeterince karışmış, ruh sağlığı yeterince bozulmuştu. Kendi problemlerimin ağırlığını da ona yüklersem bu dalgalı denizde zorlukla yüzmeye çalışan gemisi batabilirdi.

117

V.C ANDREWS

Çayını içmiş, yatağında oturuyordu. Kalbini kıran olaylarla şimdiki zaman arasındaki karanlığın gitmiş olduğunu, gözlerindeki parlaklıktan anlayabiliyordum. Hâlâ hassas ve kırılgan görünüyordu, dudakları ağlamak üzere olan birinin dudakları gibi hafifçe titriyordu. Ama halinde göze çarpan bir değişme vardı. Onun bu görüntüsü içimi aydınlattı ve hemen yanına gittim.

"Anneciğim, çok iyi görünüyorsun," diyerek ona sarıldım ve ağlamaya başladım. Yanaklarından öperken, o da ağlamaya başladı.

"Cinnamon, sana bir şey soracağım," dedi. "Bana, genç kız kardeşimin ziyarete gelmesiyle ilgili saçma sapan hikâyeler anlatıyorlar..."

Güldüm ve elini tuttum.

"O bendim anne. İlk geldiğimde senin kız kardeşin numarası yaptım."

"Neden?"

"Bilmiyorum," gözlerimi suçlu bir ifadeyle yere diktim.

Bana uzun uzun baktı. Annemin bakışlarında anlayış vardı.

"Anlıyorum Cinnamon. Kim annesinin böyle bir yerde olmasını ister ki? Seni anlıyorum." Gözlerini kapatıp, başını arkasındaki yastığa dayadı. "Bebeğimi kaybettim Cinnamon, kızımı kaybettim."

"Senin hatan değildi anne. Sen doktorun her söylediğini eksiksiz yerine getirdin."

118

CINNAMON

"Olmamalıydı. Hamile kalmamalıydım. Büyükanne Be-verly haklıydı."

"Hayır, haklı değildi. Hiçbir zaman haklı değil."

Annem başını salladı.

"Bu sefer, korkarım haklıydı. Belki de gerçekten yaşıma bunun için uygun değildi. Çocuk sahibi olmanın, bizi mutlu bir aile yapacağını düşünmüştüm. Babanla aramızın eskisi gibi olacağını ümit etmiştim. Ama bazen kaderin önüne geçemezsin. Bunu denemek günah gibi bir şey."

"Kes şunu anne. Kendini bu şekilde suçlamamalısın. Bunun yüzünden, şey oldun,, hasta..."

"Hasta? Evet sanırım böyle adlandırabilirsin. Çok iyi hatırlayamıyorum. Kendimi birden burada buldum ve bana hafif bir sinir krizi geçirdiğimi söylediler. Ama tamamen düzelme yolundaymışım. Bana neler oldu Cinnamon? Neden beni buraya yatırdılar?"

Boş gözlerle etrafa bakıyordum. Ona ne söylemeliydim?

"Lütfen hayatım. Bizim aramızda gizli saklı olmaz, hatırlasana."

"Bebeğini düşürdüğünü unuttun. Doğum sancıları çektiğini sandın."

Karnına yaptığı garip çizimden bahsetmemeye karar verdim.

"Öyle mi?"

119

V.C. ANDREWS

"Sonra da erken doğum yaptığını ve bebeğin bakım bölümünde olduğunu söyledin. Bana onun nasıl olduğunu sorup durdun."

Beni dinliyor, derin nefesler alıp gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu.

"Baban nasıl? Çok mu üzüldü?"

Eğer rol yapma yeteneğim varsa, asıl şimdi göreceğiz diye geçirdim içimden. Bir anlık tereddütüm bile annemde şüphe uyandırmıştı. Yüzüme soru dolu gözlerle bakıyordu.

"Üzüntüsünü unutup, kafasını boşaltmak için kendini işlerine verdi, gece gündüz çalışıyor. Onu çok fazla görmedim."

"Bunu yaptığı için onu suçlayamıyorum. O da bebeği çok istiyordu."

Onayladım ve tekrar elini tuttum.

"Eski gücüne ve sağlığına kavuşup eve dönmelisin anne. Sana ihtiyacım var."

Sesimden hissetmişti. Kaşlarını kaldırdı ve "Büyükanne Beverly işleri zorlaştırıyor galiba," dedi.

"Evet hem de çok. Eve döndüğünde yapacak çok işin olacak diyelim."

Gülüyordu.

"Bırak da biraz keyfini çıkarsın. Ne kadar haklı olduğunu düşünsün, bununla övünsün. Zavallı kadının elinde olan tek şey bu; haklı çıkmak," diye ekledi.

120

CINNAMON

İçim birden neşeye ve mutlulukla dolmuştu. Yeniden bir ikili olmuştuk. Dünya yine bizim sahnemizde dönüyordu, ışıkları istediğimiz yere koyuyorduk, dekoru istediğimiz gibi düzenliyorduk ve senaryoyu kendi kafamıza göre yazıyorduk.

"Yani eskisi gibi onu görmemezlik etmeyecek misin?"

"Aynen öyle. Tam tersini yapacağım. Çok fazla ilgi göstereceğim. Onunla her konuda hemfikir gibi görüneceğiz, ama tabii ki olmayacağız."

"Onu avlayacağız. Hattâ ona fikirlerini bile soracağız."

"Her şeyi, en ufak detayları."

"Onu kararlar ve sorumluluklarla boğacağız,"

"Evet. Sonunda bizden sıkılacak."

"Oh, anneciğim, eve gelmen için deli gibi sabırsızlanıyorum."

Okulun nasıl gittiğini sordu. Hazırlanan yeni oyunu anlattım ve Bayan Hamilton'ın bana senaryoyu verdiğini söyledim.

"O çok güzel bir oyundur Cinnamon. Bence kesinlikle denemelisin hayatım. Seni gerçek bir sahnede görmek çok hoşuma gider. Gerçek bir sahne, gerçek seyirciler... Bizim küçük çatı katımızdaki gibi değil."

"Düşüneceğim."

"İyi, düşün," gözlerini kapattı. "Düşün canım."

Uykusunun geldiğini fark ediyordum. Nefesi yavaşladı, elimi bıraktı ve uykuya daldı. Bir süre orada durup onu izledim.

121

V.C. ANDREWS

Eve dönüyordu. Annem eve dönüyordu.

Hastahaneden çıktım, sevinçten yerimde duramıyor-dum. Artık her şeyle yüzleşecek ve savaştığım gücüm vardı. Oyun için seçmelere katılacaktım. Yarışmaktan korkmu-yordum. Annem eve dönene kadar büyükanne Beverly'yi bile idare edebilirdim. Babamı da... Hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranıp, kendi vicdanıyla baş başa bırakacak ve sonunda acı çekmesini bekleyeceğim.

Büyükanne Beverly mutfakta akşam yemeğini hazırlıyordu. İtiraf etmek zorundayım ki kızarmış tavuk ve patatesin kokusu karnımı acıktırmıştı. Burnuma çok güzel geliyorlardı. Beni selâmladı ve babamın gelip yemek yedikten sonra annemi görmeye gideceğini söyledi.

"Yani baban gelir gelmez sofraya oturacağız," diye üstüne bastırdı. "Eşyalarını bırak ve gelip masayı kur."

"Annem düzeliyor," dedim. "Bugün çok daha iyi."

"Biliyorum, biliyorum," dedi. Önemsiz bir olay gibi geçiştirmişti.

Yukarı çıktım. Yemekten sonra babamla hastahaneye gitmek istemediğimi düşündüm. O kadar yolu onunla baş başa geçiremezdim. Bildiğimi saklayamamaktan korkuyordum. Her neyse, yarın tiyatro için seçmeler vardı ve rolü biraz çalışmalıydım. İnsanları etkilemek istiyordum.

Çantamı bırakıp, üstümü değiştirmeye başlamıştım ki telefon çaldı. Clarence'ti.

"Seni daha önce arayamadım, kusura bakma," dedim telefonu açar açmaz. "Hastahaneye gittim, annem düzeliyor. Yakında eve dönecek. İyileşiyor Clarence."

122

CINNAMON

"Çok sevindim," dedi. Sesinin tonundan çok kötü bir şey olduğu anlaşılıyordu.

"Ne oldu? Baban niçin okula gelmiş?"

"Büyükanne bu sabah onu iş yerinden aramış."

"Ne?"

Kalbim duracak gibi oldu.

"Gördüğü her şeyi anlatmış. Birçok şeyle tehdit etmiş, dava bile açabileceğini söylemiş," ve ekledi. "Sonra da okuldan gelen mektubu okudu, kavgayı da öğrendi. Tüm okul kırmaları ve işittiğim azarlar üzerine, bardağı taşıran son damla oldu bu. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Annem de en az onun kadar sinirliydi. Oturup düşünmüşler, beni Brooks Akademisine gönderme kararı almışlar. Babam hep söylerdi zaten."

"Yatılı okula mı? Ne zaman?"

"Hemen."

"Bunu nasıl yaparlar?"

"Babamı bilmezsin. Bir şeyi aklına koydu mu eninde sonunda yapar. Hiçbir şey onu engelleyemez," derin bir nefes aldı. "Yarın gidiyorum."

"Ne? Şaka yapıyorsun?"

"Keşke öyle olsa."

"Neden gidiyorsun? Gitme Clarence."

"Başka şansım yok. Okuldan kaydımı almışlar bile."

"Ama..."

123

V.C ANDREWS

"Brooks'a gitmek istemezsem, askerî liseye göndermeyi bile teklif etti."

"Aman tanrım, Clarence,"

"Arada sırada Brooks'a gelebilirsin. Buradan sadece iki buçuk saat uzaklıkta. Fırsat bulduğum her an seni ararım. Bilgisayar kurarsam her gün birbirimize e-mail atarız."

"Bütün bunlar büyükannemin suçu," diye mırıldandım.

"Babamı hiç böylesine sinirli ve korkmuş görmemiştim."

Susup kaldım. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Kimden yardım isteyebilirdim? Babamdan mı? Bu imkânsızdı. Bütün bu olanları henüz anneme bile anlatmamıştım. Kendimi hiç bu denli sıkıştırılmış hissetmemiştim. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Telefon kulağımdaydı. Clarence hattın diğer ucunda gitgide duyulmaz hale gelen bir ses, be-lirsizleşen bir yüz, uzak bir hatıra gibiydi. Karanlığın içinde süzülen bir tekneydi sanki.

"Özür dilerim." Ağzımdan çıkan tek şey bu oldu.

"Seni elimden geldiğince çabuk arayacağım." Zayıf ve ümitsiz bir cevaptı.

Telefonu kapattım. İçinde kapı ve pencere olmayan karanlık bir odaya hapsedilmiş gibi hissediyordum kendimi.

"Cinnamon!" Büyükannem bana sesleniyordu. "Masayı kur, geç oluyor."

Ne kadar geç olduğu hakkında hiçbir fikrin yok büyükanne diye geçirdim içimden.

124

CINNAMON

Yemekte Clarence hakkında konuşmamaya karar verdim. Büyükannemin, girişiminde başarılı olduğunu bilmesini istemiyordum. Ona bu mutluluğu yaşatmaya niyetim yoktu. Babam eve neşeli döndü. Annemin durumunu biliyordu, eve döndüğünde onun hoşuna gidecek şeyler yapacağımızdan bahsetti.

"Kendini iyi hissederse ufak bir seyahate çıkarız. Baharda. Her zaman Disneyland'i görmek istemiştir. Sizce nasıl olur?"

"Saçma."

Büyükanne Beverly'den beklediğim tarz bir tepki gelmişti.

"Yetişkin bir insanın çocuk gibi olup, oraya gitmek istemesi..."

"Sadece çocuklar için değil ki. Ayrıca içindeki çocuğu hiçbir zaman öldürmemelisin."

Şaşırmıştım. Babamın, büyükannemle fikir uyuşmazlığına düşmesi ender görülürdü.

"Senin de hoşuna gidecek anne,"

"Benim mi? Benim de mi Disneyland'e gelmemi istiyorsun?"

"Neden olmasın? Ne kadar eğlenceli olduğunu görünce sen de şaşıracaksın."

"Şaşıracığım bir gerçek," dedi.

Ardından bana dönüp gülerek "Bugün annenle konuştum, bana okulun oyununda rol alacağını söyledi."

125

V.C. ANDREWS

"Belki," dedim.

"Bu onu çok mutlu eder."

"Onu neyin mutlu edip etmeyeceğini en iyi ben bilirim baba. Herkesten daha iyi."

Hâlâ gülümsüyordu ama biraz bozulmuş gibiydi.

"Tabii ki öyle Cinnamon. Bunu biliyorum." Büyükanne Beverly'e döndü. "Sence de tiyatrodaki rol alması çok güzel bir şey değil mi?"

"Zaten sahnede gibi giyiniyor. Ve kendine meşgul olacak bir şeyler bulması gerek. Böyle boş gezmenin sonu iyi olmaz." Suçlama dolu bakışlarını üzerime çevirdi.

İçimden geçenleri bir bir dışa vurmak, sinirimi boşaltmak istiyordum.

Bunu yaparak ona istediğini verme dedim kendi kendime. Söylediği ve yaptığı hiçbir şey sana zarar vermiyor-muş gibi davran.

Ona ilgisizlik ve kayıtsızlıkla cevap ver. Ne kadar zor bir iş olsa da bu kontrolü sağlamalıydım.

İkisine de gülümsedim.

"Evet, haklısınız. Kararımı verdim, seçmeleri kazanacağım ve o oyunda oynayacağım."

"Harika," babam ellerini çırpı. "Bu akşam annene söyleyecek harika bir şeyim oldu."

Benim için bunu söylemek tabii ki kolaydı, ama Bayan Hamilton'ın cesaretlendirmesine rağmen oyuna seçilebilmek zorlu olacaktı. Baş rolü isteyen diğer iki kızı biliyor-

126

CINNAMON

dum, ikisi de okul tiyatrosunun tecrübeli oyuncularıydı. Biri son sınıfların en güzel kızı olan İris Ainsley'di. İtiraf etmeliyim ki o, bu role benden daha uygundu. Sapsarı, dalgalı saçları, Tanrı vergisi safir rengi gözleri vardı. Benden çok az kısaydı fakat rüya gibi bir vücuda sahipti. Yürümüyordu, süzülüyordu sanki. Ses tonu da son derece yumuşak ve hoştu. Okulun onur kurulundaydı. Bütün erkek öğretmenler ve okuldaki erkekler, İris'e hayranlıkla bakıyorlardı.

Eğer ondan üstün bir şeyim varsa, o da bu rolü alma is-teğimdi. Bunu annem için istiyordum. İris'in benimki kadar önemli bir amacı olduğunu, benimle aynı hırsı taşıdığını sanmıyordum. O hiçbir şey için böylesine şiddetli bir istek duymazdı. Oyunda rol alabilmek için İris Ainsley olmak ona yetiyordu. Diğerlerinin de benim gibi düşünmelerini ümit ediyordum.

Seçmeler derslerden sonra, okulun konferans salonunda yapılacaktı. Korkunç bir gün geçirmiştım. Clarence'ın okuldan ayrıldığı öğrenildiği andan itibaren, fısıltılar, dedikodular etrafımda ateşten bir çember yaratmıştı. Bol miktarda abartı ile karıştırılan çok az bir gerçek, utanç verici bir hikâye için uygun tarifti. Bu hikâyede benim payım özellikle erkeklerin dikkatini çekiyordu. Bazılarının söylediğine göre, ben, zavallı masum Clarence'a tecavüz etmişim. Bazıları ise onu satanist ayinlerimde kullandığımı düşünüyorlardı. Cafeteryada ve koridorda, herkes lâf atıyordu. Sıramın, üzerinde, dolabımın kapağında iğrenç notlar buluyordum. Tüm bunların hepsini görmezden geldim ve yapmam gereken şeye konsantre oldum.

Sahne ışıklarının altında kalırsam, seyircileri görmezdim.

127

V.C. ANDREWS

Rol kapmak isteyen diğer öğrenciler benim de orada olmama çok şaşırdılar. Bayan Hamilton oyundan bazı sahneleri dağıttı, hikâyeyi anlatmaya ve karakterleri belirlemeye başladı.

"Henüz hiçbir karakter üzerinde yoğunlaşmayın, sadece size verdiğimi okuyun, hangi karektere kimin uyacağına ben karar vereceğim. Buraya geldiğiniz için sizlere teşekkür ederim. Cesaretinizi de takdir ediyorum. Ve şunu belirtiyim ki oyunda rol alamayanlar da bizim ekibimizin bir parçası olacak, ışık ayarlarını, sahnenin dekorunu veya halkla ilişkileri düzenleyecekler. Benim size tavsiyem, öyle ya da böyle, bu işin içinde olun," dedi bana bakarak.

Bu bakış beni birden korkutmuştu. Yoksa benim istediğim rolü, Jris'in alacağı şimdiden belli miydi?

Okumalar başladı. İris de benim yaptığımı yapmıştı.-Başrolün sözlerini ezberlemişti. Diğer herkesin yüzünde, İris'in başrolde olacağından emin bir ifade vardı. Sıra bana geldiğinde bunun gereksiz bir deneme olacağını düşünmeye başlamıştım. İnsanlar küçük görme ve merakla karışık gözlerini bana dikmişlerdi. Hiçbiri beni daha önce izleyici topluluğunun önünde bir şey yaparken görmemişti. Sınıfta ders sırasında, bazı metinleri okuduğum veya sözlüye kalktığım oluyordu ama bu farklıydı. Bu gerçekten sahne ışıldan altında olmaktı.

Sahneye çıktım. Dell Johnson ölüm rolündeydi. Olgun bir çocuktı, derin, akli başında bir sesi vardı. Koronun başıydı ve üç tane okul müzikalinde yer almıştı. Erkeklerin hiçbiri ölümü oynamak için boş yere ümitlenmiyordu. Başka bir rol almaya gelmişlerdi.

128

CINNAMON

Bana baktı, gülümsedi. Benim İris'le yarışmaya cüret etmemin çocukça bir heves olduğunu düşünüyordu. Bütün vücudumu ateş basmıştı. Omuzlarımı dikleştirdim, gözlerimi kapattım, Bayan Hamilton'ın seçtiği sahneyi hatırladım.

Ve başladım. Ezberlediğim replikleri, canlı bir şekilde okuyordum. Guruptan şaşkınlık ve hayret dolu sesler geldi. Sadece kendine düşen replikleri duygusuz ve hızlı bir şekilde okuyacağını düşündüğüm Dell de kendini kaptırmış, rolünü başarıyla canlandırmaya başlamıştı. Daha önce Bayan Hamilton bana, sahnede çok iyi oynayan biri olduğunda, diğer oyuncuların da bundan ilham alarak, kapasitelerinin en üstüne çıktıklarını söylemişti.

Dell'e baktım. Okuduğum cümlelerden aldığım ilhamla ona doğru yürüdüm. Sesimi alçaltıp, yükselterek gözlerinin içine baktım. Onu iyice oyunun içine almıştım. Beraber çok uyumluyduk. Bize verilen sahne bitmişti, biz oyuna devam ediyorduk. Bir süre bayan Hamilton dahil, kimse fark etmedi. Sonra ellerini çırpı ve durduk.

"Evet Cinnamon, teşekkürler. Çok teşekkürler." Hoşuna gittiği belliydi.

İris ise şoka uğramıştı. Aynı zamanda sinirlenmişti. A-ma siniri, Bayan Hamilton'ın yüzündeki beğeni ifadesini gördükten sonra paniğe dönüştü. Önünden geçerken, üzerimde kıskançlık dolu bakışlarını hissettim. Soğukkanlılığımı koruyordum, yerime oturup diğerlerini izledim, kimin hangi karektere uygun olduğuna bakıp, kafamda rol dağılımı yapıyordum, Bayan Hamilton'la aynı mı düşünüyoruz diye merak ediyordum.

129

V.C. ANDREWS

Ertesi sabah listeler asılınca hemen hemen hepsini doğru tahmin etmiş olduğumu gördüm. Adım ilk sırada göze çarpıyordu.

Başrolü almıştım. Okulda en çok konuşulan konu bu oldu. Hocalarım beni tebrik etti, bazıları bu işe çok şaşırmıştı. Okul müdürü Bay Kaplan bile koridorda karşılaştığımızda durup bana şans diledi.

Okuldan çıkıp kliniğe gitmek ve anneme bu güzel haberi vermek için sabırsızlanıyordum. İlk provamız pazartesi günüydü. Bayan Hamilton çalışacağımız sahneleri işaretlemişti.

Ders bitiminde Dell Johnson yanıma gelip, "Seni seçmeyeceğinden korkmuştum, " dedi.

"Teşekkür ederim. Aslını istersen seçmelere katılmam için kendisi teklifte bulundu," dedim.

"Gerçekten mi?" Etrafa bakıp, konuştuklarımızı dinleyen kimse var mı diye kontrol etti. "Bence ona dikkat etmelisin."

"Neden?"

"Bazı şeyler duydum, seni uyarmalıyım...İris çok hayâl kırıklığına uğradı. Şimdiden imalı lâflar ediyor..."

"Ne ima ediyor?"

"Saçma sapan şeyler," dedi. "Bayan Hamilton ve seninle ilgili."

"Benim yanımda yapmasa iyi eder."

130

CINNAMON

"Merak etme, yapmaz. Onun tarzı bu değildir." Bana doğru eğildi, "Bunları kafana takma Cinnamon, sadece oyuna konsantre ol. Çok iyi olacaksın."

İçten konuşuyor gibiydi. Ama ona güvenip güveneme-yeceğimden emin değildim. Bu daha başlangıçtı, bütün küçük entrikaların başlangıcı. Benim içinde olacağım her oyunda mutlaka küçük entrikalar olacaktı. Her zamanki gibi, gerçek hayatta oynamak, tiyatrodaki rol yapmaktan çok daha zordu. Gerçekle hayâlin arasındaki çizgi çok inceydi. Bir kere daha anladım ki hayat, akıp giden bir tiyatro oyunu gibiydi. Shakespeare haklıydı: Dünya bir sahneydi ve bizler bu sahnede oyuncularız.

İşte şimdi oyun sırası benimdi, kesinlikle öyleydi. Oynayacaktım.

Haberler annemi çok sevindirdi ve heyecanlandırdı. Neredeyse kalkıp giyinecek ve benimle beraber kliniği terk edecekti.

"Seçileceğini biliyordum Cinnamon. Hocanın sendeki yeteneği görememesi için aptal olması lâzım."

"Bazen yetenek iyi rolleri almaya yetmez anne. Bunu bana sen öğretmiştin," dedim.

Bana baktı, bir an düşündü.

"Tabii ki öyle, haklısın hayatım. Ama bu genç yaşında böyle karamsar olmanı istemem. Bazen çocuğumuzdaki inancımıza ihtiyacımız olur. Sihire, mucizeye inanmaya ve saf, masum bir umuda bağlanmaya ihtiyacımız olur. Tüm bunları gözden çıkartırsak dünya karanlık, kırıcı bir yer haline gelir."

131

V.C. ANDREWS

"Sihire inanıyorum anne, bizim kendimiz için yaptığımız sinire inanıyorum. Ama sihire çok fazla güvenenler ve inananlar genellikle en fazla acıyı çekerler."

Yalnız bilmediği şey babamın yaptıklarıydı. Ona bu kadar güvenmesine rağmen bunları öğrendiğinde tepkisi ne olacaktı? Perişan olup buraya geri mı dönecekti? Sanırım bu yüzden babamdan daima nefret edecektim.

"Haklısın Cinnamon. Sadece senin iyi bir denge bulmanı istiyorum."

"Bulacağım."

Annem benden senaryoyu okumamı ve rolümü anlatmamı istedi. Acilen iyileşerek hastaheneden çıkıp bana çalışmamda yardımcı olmayı kafasına koymuştu.

"Ne zaman eve döneceksin anne? Doktor bundan bahsetti mi?"

"Birkaç gün daha burada kalmamı istiyor. Düzeldiğimden emin olmak için," dedi. "Baban da öyle düşünüyor."

"Öyle mi?"

"Evet. Bugünlerde çok dertli gözüküyor. Çok uzak bana. Onun için üzülüyorum, ona yaptıklarım için."

"Sakin böyle hissetme anne," diye karşı koydum.

"Neden hayatım?"

"Bütün acıları sen çektin! Bütün hayâl kırıklıklarını ve acıları sen çektin anne."

"Tamam canım. Artık benden bahsetmeyelim olmaz mı? Şimdi önemli olan senin oyunun. Seni sahnede görmek için sabırsızlanıyorum. Biraz daha okusana bana,"

132

CINNAMON

Biraz olsun yumuşadım ve dediğini yaptım. Aslında oyun, bir süre sonra benim tüm hayatım oldu. Geceleri hızla ödevlerimi bitirip, çatıdaki sihirli odaya koşuyor ve orada yüksek sesle okuyordum. Çalışmayı bu odada yapmak çok iyi hissettiriyordu. Bizim hikâye ve rüyalarla dolu odamız... Kısa zamanda bütün oyunu, diğer oyuncuların rolleri de dahil olmak üzere ezberledim. Kendi bölümümü okuyor, ardından sesimi alçaltıp, kalınlaştırarak Dell'in bölümünü de okuyordum.

Gerçekten çok iyi hissettiriyordu. Karakterler, zaman ve mekândan oluşan hayâlî bir dünyanın içinde emniyetliydim. Artık, duvarlara çarpan gözyaşlarıyla, akşama doğru gölgelerin sildiği gülümsemelerin, hayâl kırıklıklarıyla dolu eski seslerin duyulduğu, karanlık bizi sarmaladığında ve ay, gecenin kalın, ağır bulutlarının kurbanı olduğunda ruhumu karartan o evde değildim sanki.

Yeni dünyam oyundu. Bu oyun bir anda her şeyim olmuştu. Babamı o kadınla öpüşürken yakaladığım korkunç günden beri, içimde oluşan boşluk dolmuştu. Düşünecek, vakit harcayacak önemli bir şeyim vardı artık. Büyükanne Beverly'ye de katlanabiliyordum, kırıcı lâfları, yıkıcı eleştirileri artık rahatsız etmez olmuştu. Karşıma geçip söylenmeye başladığında, hemen aklıma oyundan sahneler getiriyor, kafamdaki sesleri dinliyor, ona bomboş gözlerle bakıyordum. Bir şekilde, annem gibi olmuşum.

Belki de hepsinden önemlisi bu oyun; annemin iyileşmesine yardımcı olacak, ona mutluluk ve sevinç getirecek, yaşadığı acı olayları unutturacak ve bizi tekrar bir araya getirecekti.

133

V.C. ANDREWS

Sonra birden büyükanne Beverly bunları fark etmiş gibi, oyundan çıkmam için eline geçen her fırsatı kullandı. Ayrıca İris Ainsley başta olmak üzere, bir sürü kız etrafımda aç arılar gibi dolaşıyorlardı. İris çok zeki ve güzel bir kızdı. Birçok kızın rüyasında bile göremeyeceği özelliklere sahipti. Ama kıskançlığı, gözlerindeki ender bulunur maviyi çürük yeşile, o mükemmel dudaklarını ise kıvrılmakta olan bir şişe açacağına dönüştürüyordu. Dönerek kelimeleri açıyor ve bayan Hamilton'la benim hakkımda suçlamalar, asılsız iddialar halinde dışarı atıyordu.

Kuzeyden gelen soğuk ve karanlık yüklü bulutlar, benim güneşimi kapatmaya çalışıyorlardı.

Buna izin veremezdim.

Vermeyecektim.

Duvarlardaki seslerden, eski fotoğraflardan ve ruhlarımdan güç alıyordum.

Evimdeki ve dışarıdaki kötülüklerle savaşılmaya hazırdım.

134

CINNAMON

7

PARLAK IŞIKLAR SÖNEBİLİR

Hayatımdaki ufak değişiklikler, Bayan Hamilton'ın, hafta sonları evinde küçük provalar yapmamıza karar vermesiyle başladı. Annem eve dönmüştü ama hâlâ doktorun verdiği ilaçları alıyordu. Hâlâ güçsüz, zayıf ve yorgundu. Eve girip büyükanne Beverly'nin yaptığı değişimleri görünce biraz sinirlendi ama babam hemen, sakın olmasını, kendisini fazla üzüp yormaması gerektiğini hatırlattı. Evde neyi düzeltmek istiyorsa, düzelterek dair söz verdi, bu arada ben de bodruma inip annemin en sevdiği iki tabloyu buldum ve büyükanne Beverly'nin astıklarını indirip, onları yerlerine tekrar astım. Annemin kontrolünde gelişen eski haline getirme işlemleri sırasında büyükanne Beverly oturma odasına tıklmış, öfke içinde televizyonunu izliyordu.

Mutfaktaki değişiklikleri düzeltme, evin geri kalanından çok daha zordu. Annem henüz ayağa kalkıp ev işlerine başlamış değildi, yani yemeklerimizi hâlâ büyükanne Beverly hazırlıyordu. Bu yüzden henüz mutfığa giremiyorduk. Annemle babamın yatak odasını elimizden geldiğince değiştirmiştik. Odaların eski perdelerini bulduk ve yeniden astık.

135

V.C ANDREWS

Ama eski, güllü yatak takımlarını bulmak için mağazaya gitmem gerekti. Büyükanne Beverly hepsini atmıştı.

Büyükanne Beverly yaptığımız her şeye karşı çıkıyor, tartışma yaratmaya çalışıyordu ama biz hiç ilgilenmiyorduk. Annemin karar vermiş olduğu gibi, onu onaylıyor, söylediklerine evet diyor fakat sonunda kendi istediğimizi yapıyorduk. Ev hayatı yeniden eğlenceli olmaya başlamıştı.

Annemi yürüyüşlere çıkartıyordum. Yüzüne yeniden renk gelmişti. İştahı da yeniden açılmıştı ve ben de haftalardır ilk defa bu kadar mutluydum. Ona Clarence'dan bahsetmek ve büyükanne Beverly'nin yaptığını anlatmak istiyordum. Clarence birkaç kere telefon etmişti. Çok uzun konuşmaktan korkuyordu. En yakın zamanda görüşmek için birbirimize sözler vermiştik ama bu plânların hayâl olduğunu ikimiz de biliyorduk. Onun ellerimden kaydığını hissediyordum.

Kalbim kırılmıştı. Bu, aşk konusundaki ilk hayâl kırıklı-ğımdı ve sonuncu olmayacağından da emindim. Artık annemin olanları öğrenecek kadar güçlü olduğunu, bu olayda onu üzecek veya kızdıracak bir nokta bulunmadığına karar vermiştim. Bu arada oyunumla çok meşguldük. Oyun baş başa geçirdiğimiz zamanın hepsini kaplıyordu. Annem diğer rolleri oynayıp benimle prova yapmaktan çok zevk alıyordu. Bazen çalışmak için oturma odasına gidiyorduk, bu da büyükanne Beverly'nin oradan çıkmasına sebep oluyordu. Gerçekten de, o içine girilemez, koruyucu ve görünmez duvarı oluşturmuştuk. Büyükanne Beverly bize bakmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Bayan Hamilton'ın evindeki ilk hafta sonu provamız tatmin ediciydi, oyunda rol alan iki çocuk ve Dell gelmişlerdi.

136

C1NNAMON

Sabah erkenden toplanmıştık ve öğleye kadar çalışmıştık. Sonra Bayan Hamilton bize pizza aldı ve bir saat daha çalışmadan önce yemek yedik.

Hafta sonu provaları daha iyiydi çünkü hepimiz dinç ve enerji dolu oluyorduk. Bunlar sıkıcı ve yorucu geçen bir okul gününün ardından yaptığımız provalar gibi değildi. Karakterler hakkında tartışmak, cümleleri incelemek ve oyun üzerinde düşünmek için daha çok vaktimiz oluyordu.

Bayan Hamilton'un iki katlı küçük bir evi vardı. Salonu annemlerin yatak odasından büyük değildi fakat önünde ve arkasında minik çimenlikleri olan, konforlu, Kraliçe Anne stili bir evdi. Dış cephesi porselen mavisi, kepenkleri ise siyahtı. Evin arka tarafında bir veranda ve mutfakın devamında camekânlı bir bölüm vardı. Daha geniş bir alan yaratmak için salondaki eşyaları kenarlara çekerek provamızı orada yapıyorduk. Sahnede nasıl davranılacağını, nereden girip nereden çıkılacağını, seyircilerle nasıl iletişim kurulacağını ve bunlar gibi bir çok şey öğreniyordum. Bayan Hamilton belki büyük bir tiyatrocu değildi ama tiyatronun temel kurallarını iyi biliyordu. Rolüme kattığım yorumu ve onu canlandırışımı beğeniyordu ki çoğunu annemle beraber çalışırken edinmişim.

Üçüncü hafta sonu Dell'in ailesiyle bir yere gitmesi gerekti ve provaya gelemedi. Bayan Hamilton'in çalışmayı iptal edeceğini düşündüm ama o benim gelmemi önerdi. Dell'in bölümünü oynayabileceğini ve benim rolüm üzerine yoğunlaşacağımızı söyledi. Oyun ağır bir oyun olmakla eleştiriliyordu. Öğrencilerin ilgi duyacağı ve hoşlanacakları bir oyun olmadığı düşünülüyordu. Ama Bayan Hamilton seçiminde kararlı kaldı ve oyunun çarpıcı bir tiyatro eseri olduğunu savundu.

137

V.C. ANDREWS

"Ayrıca, bizim öğrencilerimiz televizyonda ve filmlerde yeterince saçma sapan şey görüyorlar. Daha farklı daha değişik bir şeylere ihtiyaçları var."

Şimdiden okulda oyuna karşı bir önyargı oluşmuştu. A-ma Bayan Hamilton bunu önemsemiyor hatta herkesin böyle olumsuz düşünmesinin daha iyi olduğunu, onlara ne kadar iyi olabileceğimizi kanıtlamak için bir fırsat olduğunu düşünüyordu. "Onların saygısını kazanmalıyız, şaşkınlık içinde kalmalılar. Onlara gerçek yeteneğin neler yapabileceğini göstermeliyiz," diyordu.

"Herkes bir yerden başlar Cinnamon, bunu sakın aklından çıkartma."

Benim başarılı ve ünlü bir oyuncu olacağıma inanması beni hem eğlendiriyor hem de bana garip geliyordu. Kendisinin gerçekleştiremediği rüyaları, benim yaşamam için izin mi veriyordu? Bundan emin olmak için bir tek yol olduğunu düşünüyordum. Bu da, perde açıldığında ve kapandığında sahnede olmak.

Alkışlar her şeyi söyleyecek, diyordum kendi kendime. İnsanlar performansımdan bahsedecekler mi? Günler sonra hâlâ benim oyunumu konuşacaklar mı? Çok heyecan vericiydi. Bunların olması için elimden geleni yapacaktım.

Üçüncü hafta sonu Bayan Hamilton'ın evine gidip, diğer oyuncuların da gelmemiş olduklarını görünce biraz şaşırdım.

"Senin uzun ve önemli sahnelerini çalışacağız," diye açıkladı. " Bu yüzden diğerlerinin buraya gelmesine gerek yoktu."

138

CINNAMON

Bunun okuldaki dedikoduculara çok iyi malzeme olacağını düşündüm. Bu evde yalnız başıma olmaktan dolayı biraz gergindim. Dell, hayâl gücümün en derin ve karanlık noktalarına şüphe tohumlarını çoktan atmıştı.

"Neredeyse otuz yaşında," demişti. "Ve şimdiye kadar hiç kimse onu bir erkekle beraber görmedi. Neden bir erkek arkadaşı yok ki? O kadar çirkin bir kadın da değil."

"Hiç önemi yok," demiştim ona. "Özel hayatı yalnızca onu ilgilendirir ayrıca okuldan sonra kimlerle görüşüp neler yaptığını nereden bilebiliriz ki?"

"Ben sadece sana insanların düşündüklerini ve konuştuklarını söylüyorum," diye cevap verdi.

İnsanların ilgisiz ve masum maskelerinin altında kötü düşünceler taşımalarından ve dedikodu yaymalarından nefret ediyordum. Bunu anneme söylediğimde beni onayladı ve "Birçok insan için hayat o kadar sıkıcıdır ki, diğerlerini incitmek pahasına kendilerine eğlence ararlar," dedi. "Sırf kıskanç insanlar değil, yapacak daha iyi bir şey bulamayan normal insanlar da bunu yapar. Bence onlar daha kötüdür."

Bayan Hamilton provaya her zaman yaptığımız gibi başlamıştı; senaryoyu okuyup nerede kaldığımıza baktık ve çalışacağımız bölümü tartıştık.

"Ölüm'le yalnız olduğunda izleyenleri, onun gerçekte kim olduğunu bilmediğine inandırılmalısın. Onu herhangi bir yakışıklı ve etkileyici erkek gibi düşüneceksin ve gerçeği bildiğin ortaya çıktığında izleyenler hem şaşırarak hem de büyülenecekler."

139

V.C. ANDREWS

Bunu biliyordum, ama bilmiyormuş gibi dinledim. Ardından provamıza başladık. O, Deil'in sözlerini okuyordu.

Birkaç dakika sonra durdu ve "Bana bakıp yakışıklı bir adam hayal etmen çok zor biliyorum. Ama yapman gereken bu," dedi.

Şüpheli bir bakış attım ve konuşmaya devam etti. "Oyuncu bir arkadaşım başına gelen bir olayı anlatmıştı. Oyununda aşk sahnesi varmış ve arkadaşım diğer oyuncudan hoşlanmamakla kalmıyor, nefesinden ve vücut kokusundan, da rahatsız oluyormuş. Hatta bu düşünmek bile midesini bulandırıyormuş. Oyuna konsantre olmakta o kadar zorlanıyormuş ki, bu sahnenin oyunculuk karakterini berbat edebileceğini düşündüğü bile olmuş."

"Sonra ne olmuş?"

"Yaşlı bir oyuncu ona iyi bir tavsiyede bulunmuş. O adamı, sevdiği hatta âşık olduğu biri olarak düşünmesini söylemiş. Kendini bu fikre kaptırırsa ne bir koku duyacağını ne de başka bir rahatsızlık hissedeceğini söylemiş. Arkadaşım yaşlı oyuncunun tavsiyesi üzerine aynı dediği gibi yapmış ve başarılı olmuş."

"Neden sadece koktuğunu ve yıkanmasını söylememiş adama?"

Bayan Hamilton güldü, başını eğdi ve sol yanağındaki gamzesi belirdi.

"Cinnamon, bir düşün, bunu nasıl söyleyebilir ki? Sahnedeki ilişkileri çok yüzeysel iki insan. Dürüstlüğüne takdir eder gibi davranırsa da kendine olan güveni sarsılmaz mı? Şu haberci hakkında okuduğumuz deneme yazısını hatırla-

140

CINNAMON

sana. Haberci, getirdiği haberden daha da nefret toplamıştı."

"Sanırım gerçek acı vericiyse, onu hayale dönüştürmek gerekir," dedim.

"Evet," gülümsedi. "Ama sakın gidip de insanlara, sana yalan söylemeni öğütlediğimi anlatma," dedi ve ikimiz de güldük.

Tekrar provaya başladık. Gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Bana, dudaklarıma çok yaklaşmıştı kalbimin panik halinde atmaya başladığını hissettim. Sanırım o da bunu fark etti ve durdu.

Utlanmış gibi gözüküyordu.

"Haydi kısa bir ara verelim. İçecek bir şey ister misin? Mesela... çay?"

"Olur," dedim.

Çayı hazırlamasını beklerken salona göz attım. Çok güzel vazoları, kristal bibloları, Paris'in ve başka Fransız şehirlerinin yağlıboya tabloları, İtalya olduğunu düşündüğüm bir sahil resmi vardı. Buralara gitmiş miydi yoksa gitmeyi hayâl mi etmişti? Dikkatimi çeken bir şey de hiç aile fotoğrafının olmayışındı.

Bir tepside çay ve bisküvilerle döndüğünde dayanamadım ve sordum. "Bu yerleri gezdiniz mi?"

"Hayır, ama bir gün oralara gideceğim. Belki bu yaz bile olabilir. Para biriktiriyorum.

"Nerelisiniz Bayan Hamilton?"

141

V.C. ANDREWS

"Yani,... Birçok yerdenim maalesef."

"Neden? Babanız orduda falan mıydı?"

"Hayır," çayından bir yudum aldı, bir an doğruyu söyleyip söylememekte kararsız kaldı. Ve hemen sonra gerçeği anlatmayı seçti. "Annemi ve babamı hiç tanımadım."

"Nasıl?"

"Ben kimsesizim Cinnamon. Evlâtlık olarak büyüdüm."

Özel sorular sorduğum için kendimi korkunç hissettim.

"Çok özür dilerim, ..."

"Önemli değil. Sanırım kimsesiz oluşumun, önce tiyatrocusu sonra da öğretmen olmak isteğiyle büyük bir bağlantısı var. Bir oyundayken, bütün oyuncular senin ailen gibidir, özellikle uzun bir turneye çıktığında kocaman bir ailen vardır. Oyuncu arkadaşlarına, aileden bile yakın hissedersin kendini. En azından bana böyle söylendi. Şimdi ise öğretmenlik yapmayı seviyorum, öğrencilerime yakın olmayı, onların hayatının bir parçası olmayı... Bazen düşünüyorum da, ailem olmadığı için bu işe daha sıkı sarılmış vaziyeteyim."

"Hiç evlendiniz mi?"

Tekrar gülümsedi.

"Günümüzde benim yaşımda olup da evlenmemiş veya ilişkisi olan kadınlara karşı daha hoşgörülü davranılacağını sanırsın, ama bazı fikirler bizim sosyal bilincimize o kadar derinden işlenmiş ki, bu kalıplara uymayan insanlara hâlâ şüphe ve eleştiriyile bakılıyor. Benden büyük hocalar ve yöneticilerim, beni aile kurmaya ve düzenli bir hayata geçir-

142

CINNAMON

meye zorladılar. Sanki doğru erkeği bulamamak benim ha-tammış gibi..." diye ekledi ve devam etti;

"Bir keresinde neredeyse evlenecektim, ama ikimiz de düşündük ve bu işin yürümeyeceğine karar verdik. Duyarlı, olgun ve şanslıydık. Birçok insan çok kısa sürede birbirleriyle içli dışlı olup, ilişkilerini sürdürebilecek istek ve heyecanı hemen tüketiyorlar. Ve sonra işler tatsızlaşıyor. Kadın veya diğeri çekip gidiyor..."

"Bunun doğru zaman ve doğru insan olduğundan emin olmalısın. Belki de ben diğer insanlardan daha dikkatli ve seçici oldum çünkü hiçbir zaman gerçek bir anne-baba ve çocuk ilişkim olmadı."

Durdu ve gülmeye başladı.

"Kendi kendinin psikoterapisti olmak iyi oluyor. Ama çoğu zaman Ella Hamilton'ı kaderinin akışına bırakmayı tercih ederim."

"Ella?"

"Evet," çayını yudumlamaya devam ediyordu.

"Peki, anneniz ve babanız yoksa bu ismi size kim verdi?"

"Sanırım yetimhaneden biri. Adımı hiçbir zaman ciddiye almadım. Doğaüstü bir güzelliğe sahip bir kadın demek. Nasıl?"

"Çok hoş."

"Aslında bu isim sana benden daha çok yakışır Cinna-

mon."

143

V.C. ANDREWS

Garip bir sıcaklığın boynumdan yukarı doğru çıktığını hissettim, öyle bir sıcaklık ki gözlerimi ondan kaçırmama sebep oldu.

Rahatsız olduğumu fark ederek ekledi; "İnsanların sana iltifat etmelerine alışmalısın Cinnamon. Çok yeteneklisin ve kendine has bir görünüşün var. Diğer sınıf arkadaşlarından farklı olman çok hoşuma gidiyor. Çok daha olgusun. Söylediğin her sözün ardından kıkırdamıyorsun ve kendine güvenin var. Korkuların olduğunu biliyorum. Herkesin vardır. Ama sen bunlarla yaşamayı ve bunları kontrolün altında tutmayı öğrenmişsin. İşte bu nedenle sahnede çok başarılı olacağına inanıyorum."

Gözlerimi kaldırdım ve ona baktım. Şimdi birbirimiz hakkında çok şey öğrendiğimize göre onunla aramızdaki duvarı indirebiliriz diye düşündüm. Ona güvenmek istiyordum. Neden arkadaş olmayalım ki? Dürüst, sadık iki arkadaş. Dedikodular umurumda değil. Ona dostça sarılmak istersem, sarılırım.

"Çalışmaya geri dönelim mi?" diye sordu?

"Evet,"

Sahneye baştan başladık ve bana söylediği gibi yaptım. Onun yerine Dell'in yakışıklı yüzünü ve etkileyici sesini duydum. Birbirimize çok yakın duruyorduk ve rolüme tam konsantre olmuştum ki ikimiz de bir anda pencereden gelip aynadan gözümüze giren parlak ışıkla irkildik. Sokağa bakan pencereye döndük.

"Bu neydi?" diye sordum.

CINNAMON

"Bilmiyorum," diyerek pencerenin yanına gitti ve dışarı baktı. "Burada kimse yok," Omuz silkti.

"Belki geçen bir araç güneş ışığını yansıttı."

"Bayan Hamilton, bugün hava bulutlu," ben de, diye düşüncemi belirttikten sonra gidip, pencereden dışarı baktım. Sokak bomboş ve sessizdi. "Bence bunu birisi yaptı," diye mırıldandım.

"Herkimse artık yok, boş ver."

Çok saftı.

Geçmiş böyle olan birinden beklemeyeceğim kadar saf ve güvenilirli.

Ben bir aileden geliyorum. Annem ve babam var.

Ama buna rağmen, paylaştığımız görünmez duvarın arkasındaki sır kalbimde korkunç bir şekilde kendini hatırlatıyordu. Zorlu deneyimler bana bu duvarın korumayla ilgili olmadığını söylüyordu.

İkinci belirti, iki gün sonra okulda ortaya çıktı. Okula yeni gelmişim ve sınıfa doğru yürürken, büyük koridorda haber panosunun altında toplanmış bir grup öğrenci gördüm. Birçoğu gülüyordu. Yanlarına yaklaştıkça kalabalık daha da sesli gülmeye başladı. Biraz daha yaklaştım, bir yandan da kalbim hızla çarpmaya başladı. Panonun etrafındakiler ben iyice yaklaşıncaya, iki yana açıldılar.

Orada, panonun en üstünde Bayan Hamilton ile benim onun evinde prova sırasında tam birbirimize yaklaşmış, dudaklarımız bir saniye sonra öpüşecekmiz gibi yakinken

145

V.C. ANDREVVS

çekilmiş bir resmimiz asılıydı. Resmin altında büyük siyah harflerle: ÖĞRETMENİN KÖPEĞİ YOKSA DAHA FAZLASI MI? yazılıydı.

"Bunu kim yaptı?" diye çığlık çığlığa bağırdım.

"Biz senin yaptığını düşünmüştük," dedi iris Ainsley. Herkes kahkahalarla gülüyordu.

Ona doğru döndüm. Vücudum nefretten titriyordu. Et-rafımızdakiler bunu gördü ve geri çekildiler.

"Seni iğrenç, kıskanç kız. Cumartesi günü bizi prova yaparken gözetledin. Bu resmi de çeken sensin. Çalışma yapacağımızı biliyordun."

Başka biri araya girdi. "Bunun için çalışma yapmanıza gerek yok ki,"

"Neyi yapmak?" diye haykırdım, iris' e alaycı bir bakış attım.

"Birinin itibarını zedelemek mi? Hayır bunun için çalışmasına gerek yok. Zaten o yeteri kadar çökmüş ve mahvolmuş. Sen bu yaptıklarına ve gülmeye devam et, ama eğer buradaki tek bir kişi bile Bayan Hamilton' a başka bir adilik yapacak olursa, size, sizden daha zalimce davranacaktır."

"Neler oluyor burada?" Bay Kaplan'ın sorusunu hepimiz duymuştuk. Bize doğru geliyordu, bütün öğrenciler koşar adımlarla sınıflarına dağıldılar, iris bir an bana baktı, yapmacık, itici bir gülümseme yaptı ve o da kayboldu.

"Ne oldu Cinnamon?"

146

CINNAMON

"iris Ainsley veya arkadaşlarından biri, biz Bayan Hamil-ton'la oyunun provasını yaparken gizlice fotoğrafımızı çekmiş ve buraya asmış," dedim panoyu göstererek.

Başını kaldırıp baktı, tekrar bana döndü; "Derse geç kalacaksın sınıfına git haydi," dedi. Ardından bir hademeyi çağırttı ve fotoğrafla yazıyı kaldırttı.

Ama olan çoktan olmuştu. Bay Kaplan, Bayan Hamil-ton'ı odasına çağırdı ve resmi gösterdi. Fotoğrafların karşısında eminim yüzü renkten renge girmiştir. Günün geri kalanında da yüzü bembeyaz ve kederli bir ifadeyle dolaştı. Onun için çok üzüliyordum bir yandan da ilgi ve sevgi göstermekten korkuyordum. Herkesin gözü üzerimizdeydi, birbirimizi teselli etmemizi bekliyorlardı. Ama Bayan Hamilton okuldan sonraki provaya kadar okulda kimseyle konuşmadı.

"Bu sabah olanlardan bir çoğunuzun haberi var. Bazı kötü düşünceli insanlar terbiyesiz ve alçak bir şey yapmışlar. Bu yüzden, evimde yaptığımız hafta sonu provalarına son vermem istendi. Bunun bizi etkileyeceğini sanmıyorum. Hepiniz bu oyuna emek veriyorsunuz ve hepinizle ne kadar gurur duyduğumu bilmenizi istiyorum. Herkese göstereceğiz," dedi.

Sonra direk olarak bana döndü.

"Eğer bu iğrenç olayı önceden fark edemediğim için herhangi birinize zarar verdimsem, özür dilerim. Şu andan itibaren gözüm açıldı, yapılabilecek çirkin saldırılara karşı daha dikkatli olacağım. Size söz veriyorum," dedi ve ekledi; "Sakin bu olayın hevesinizi kirmasına, coşkunuzu söndürmesine izin vermeyin. Daha fazla çalışalım, Büyük bir başarı yakalayalım. Tamam mı?"

V.C. ANDREWS

"Kesinlikle!" Dell haykırdı. Geri kalanlar da alkışladılar ve çalışma başladı. Bayan Hamilton bana her yaklaştığında veya koluma değdiğinde bilincimin silindiğini hissediyordum, iris Ainsley ve o soyтары arkadaşlarından nefret ediyordum ama onların kazanmasına izin vermeyecektim. Hayatımı renklendiren böyle bir şans yakalamışken, elimden gitmesine izin veremezdim.

Ama beklediğimden daha zordu, fotoğraf olayı sadece başlangıçtı. O gün birisi telefon edip, büyükanne Beverly'e terbiyesiz lâflar etmişti. Büyükanne Beverly bunu, anneme, Clarence'la aramda geçenleri anlatmak ve annemi uyarmak için fırsat bilmişti. Benimle konuşmak ve bunun yanlış olduğunu söylemek istediğinde de ona bu yaptıklarımın suçunu annemin beni serbest yetiştirme tarzına attığını ileri sürmüştü. Eve döndüğümde annem perişan görünüyordu.

Yatak odasında, sandalyesine oturmuş beni bekliyordu, yüzünün halini görür görmez bir şeyler olduğunu anladım.

"Okul müdürü evi aradı mı bugün?"

"Hayır hayatım, neden arayacakmış?"

Ona iris Ainsley'in ve diğer kıskanç öğrencilerin yaptıklarını anlattım. Beni dinledi ve ardından büyükanne Beverly ile yaptıkları konuşmayı söyledi.

"Neden bana hiç Clarence Baron'dan bahsetmedin Cin-namon?"

"Bitmişti ayrıca klinikten döndüğünden beri senin kafanı karıştıracak ve seni üzecek en ufak şeyden bile kaçınıyorum biliyorsun."

148

CINNAMON

Onayladı.

"Yine de bana söylemeliydin diye düşünüyorum."

"Belki de, haklısın."

"Baban da bu konuyu hiç açmadı. Biliyor değil mi?"

"Sanmıyorum," dedim. "Büyükanne Beverly savaşa girerken yardımcı kuvvetlere gerek duymaz."

"Yani babanın haberi yok mu?"

Başımı iki yana salladım.

"Ne garip," dedi, düşünceliydi. "Belki de haklısın. Büyükanne Beverly zorba bir kadın. Hepimizin hayatını düzenlemek ve kontrol etmek istiyor. Ama bugün olanlar biraz kafamı karıştırdı hayatım. Bayan Hamilton ne yaptı?"

"Hafta sonu provalarımızı bitirdi. Sanırım bunu yapmaya müdür zorladı. Çok üzüldü, onun adına kendi adıma ol-duğundan daha fazla üzülüyorum."

"Evet, bazen ima etmek bile yeterli olur." Annem bana baktı. "Bu çirkin hikâyede bir parça bile olsun gerçek yok değil mi?"

Yaşlar gözlerimden süzölmeye başlamıştı.

"Bunu nasıl sorabilirsin?"

"Haklısın hayatım, seni üzmem istemedim. Ama şüphenin gücünü görüyorsun değil mi? Ben bile bir an için endişelendim. Yapmamalıydım biliyorum. Yine de sanırım bu doğal, çünkü senin annenim ve endişelenmem gerekir."

149

V.C. ANDREWS

"Nefret ediyorum onlardan, hepsinden nefret ediyorum. Keşke gizli güçlerim olsa ve hepsini lânetleyebilsem."

Gülümsedi.

"Merak etme canım, böyle şeyler yapmaya devam ederlerse onlar kendi kendilerini lanetlerler zaten. Belki biraz zaman alır ama sonunda bu tip insanlar kendi kazdıkları derin kuyuya düşerler. Gel buraya," dedi ve kollarını açtı.

Öne atıldım, bana sıkıca sarıldı.

"Seni seviyorum Cinnamon, sana güveniyorum ve inanıyorum."

"Sağ ol anne,"

"Clarence'a ne oldu? Onu artık görmek istemiyor musun?"

"Başka bir okula yolladılar anne. İyi arkadaşlık ve belki de öyle kalmalıydık."

"Anlıyorum. Tahmin ettiğinden daha iyi anlıyorum," diye ekledi gözlerinde çözemediğim bir bakışla.

Babamın gerçekten hiçbir şeyden haberi yoktu veya inkâr etmeyi seçiyordu. Büyükanne Beverly akşam yemeği sırasına üstü kapalı lâflar etti, ama babam bambaşka yerlerdeydi. Kendi düşüncelerine gömülmüş, masada konuşulanların farkında değildi. Annemin de dikkatini çekti.

"Canını sıkın bir şeyler mi var Taylor?"

"Ne? Hayır," hızla cevap verdi.

"Bana böyle, kırılabilir cam muamelesi yapmaya devam edemezsin. Bu beni daha da kötü yapar."

150

CINNAMON

Büyükanne Beverly'e dik dik baktı ve anneme dönerek gülümsedi.

"Bazı müşterilerim beni çileden çıkartıyor. Hele şu şirketteki araştırma görevlileri... Herkesin işine karışıp, herkesi sinirlendiriyorlar."

"Keşke başka bir işe girsen, Taylor. Bir aralar maddi destek bulup kendi işini kurmaktan bahsediyordun. Bu borsa denen tımarhanede her gün savaşıp, emlak şirketi işini gerçekleştirsen ne iyi olur."

"Belki, yakında," dedi.

Büyükanne Beverly gırtlığına bir şey takılmış gibi, şüpheli bir ses çıkardı ve bana bakıp, başıyla sofrayı toplayabileceğimi işaret etti.

Annemle göz göze geldik. Birbirimizin ruh kardeşiydik. İkimiz de bir şeylerin yolunda olmadığını sezebiliyorduk. Ben daha fazlasını biliyordum ve sanırım bunu ona hissettirme hatasına düştüm. O gece daha geç bir saatte beni yatak odasına çağırırdı.

"Bildiğin ve benim bilmediğim bir şeyler mi var Cinna-mon? Babanın bana söylemek istemediği bir şeyler?"

Başımı iki yana salladım. Gördüklerimi ona nasıl anlatabilirdim ki?

"Korkunç bir şeylerin olduğunu bilmek ama ne olduğunu bilmemek, insanı bilmekten daha fazla hasta eder."

Haklıydı. Zor durumda kalmıştım, gözlerimi aşağı dikmişim.

151

V.C. ANDREWS

"Tamam hayatım, biliyorum bugünlerde kafanda çok fazla dert var. Okulun, sınavların ve oyun. Bu konuyu bir daha açmayacağım. Güzel şeylerden bahsedelim olmaz mı?"

Gülümsedim.

"Tamam anneciğim."

Oyundan önceki hafta çok gergin geçti. Bütün bu kargaşanın içinde üç kostümlü prova yaptık, ışıkların, dekorun, sahne donatılarının yani her şeyin artık problemsiz ve düzenli olması gerekiyordu. Ama çok fazla hata yaptık. Bu oyunun tam bir felâketle sonuçlanmasından korkuyorum. Bayan Hamilton'ın kariyerini de tehlikeye atıyorduk. İris Ainsley gibi insanlar istediklerine kavuşmuşlardı işte, tatlı intikamlarını alıyorlardı. Bu rolü alarak ne büyük hata yapmışım diye düşündüm. Ne korkunç bir sorumluluk almışım üzerime. Bayan Hamilton bizi sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Şimdi bütün hatalarımızı yapalım ki seyircilerin önünde mükemmel olalım," diyordu.

Oyundan bir gece önce kâbusumda sesimi kaybettiğimi gördüm. Sahneye adımımı atıyordum, ağzımı açıyordum ve hiç ses çıkmıyordu. Seyirciler bir anda kahkaha krizine giriyorlar, beni parmakla işaret edip gülüyorlardı. İris'in yüzünü kocaman, mutlu bir gülümseme kaplıyordu. Annem ise gözyaşlarına boğuluyordu. Bir anda gözlerimi açıp yatağın içinde doğruldum, kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Tekrar uyuyabilmek imkânsız gibiydi, bu beni daha da gergin ve sinirli yaptı. Sahneye uykusuz ve yorgun

152

CINNAMON

çıkarsam sözlerimi, hareketlerimi unutacağımdan korkuyordum. Sabah saatin alarmı çaldığında, panik içinde uyandım. Gözlerim kanlıydı. Evde kalıp dinlenmek istedim ama okula gitmezsem müdür beni akşam oyuna çıkartmazdı.

Annem de kalkıp benimle kahvaltı etti ve moral verdi.

"Bugün büyük gün Cinnamon. Biliyorum bütün gün boyunca gözün hiçbir şey görmeyecek. Ama hayatım, kendini sakinleştir biraz. Her şey çok güzel olacak. Çok iyi olacaksın."

Daha yeni duygusal bir krizden çıkmıştı, sağlığı hâlâ tam olarak düzelmemişti ama bana güç veriyordu. Onu ne kadar çok seviyorum diye düşündüm ve evden çıkmadan önce sıkıca sarıldım. Bugün hakkında doğru söylemişti. Bütün gün gözüm saatteydi, kulağım öğretmenin dediklerini duymuyordu, zil sesini bekliyordu. Neyse ki hiçbirisi bugüne sınav koymamıştı. Kafeteryada diğer oyuncularla beraber oturdum. Hepimiz karşılıklı geçip birbirimizin heyecanını ve gerginliğini arttırdık. Hepimizi gece uykusu tutmamıştı ve hepimiz sözleri unutmaktan çok korkuyorduk.

"Merak etmeyin." Dell hepimizi sakinleştiriyordu.

"Bu gece o sahneye çıktığınızda, korkunuzu ve yorgunluğunuzu unutacaksınız. Gevşeyip kendinizi oyuna bırakacaksınız."

Okul bittiğinde Bayan Hamilton beni koridorda durdurdu ve eve gidip dinlenmemi söyledi, bizi hazırlıklar için çağıracaktı ve her şey başlayacaktı.

Ya da bitecekti.

153

V.C. ANDREWS

Evde, annem kendini mutfığa attı, yemeğimizi hazırlamaya koyuldu. Kendisi hazırlıyordu çünkü hafif bir şeyler yememi istiyordu. Babam eve erken geleceğine söz vermişti. Büyükanne Beverly de oyunu izlemeye gelecekti bütün bunların bir 'vakit kaybı' olup olmadığını görmek için.

Annem eskisi gibiydi, etrafta koşuşturuyor, hazırlanmama yardım ediyordu. Tek düşündüğüm, oyunu berbat edersem annem tekrar üzüntüye kapılacak ve kötü olacaktı. Bu, üzerimdeki baskıyı artırıyordu.

"Hayatım, başarılı olacağına eminim. Ayrıca böyle bir olayın parçası olmak bile bence muhteşem," diyordu.

Hazırlık ekibimizden Miriam Levy arayıp beni almaya geldiğini söyledi, babam hala eve gelmemişti ama o da arayıp yolda olduğunu bildirdi. Kapıya çıkıp Miriam'ı beklemeye koyuldum. Geldi, gergin bir nefes aldım, anneme el salladım ve arabaya atladım.

Makyaj odasında çok kargaşa vardı, Bayan Hamilton detaylarla ilgileniyordu. Konuşacak vaktimiz yoktu. Sonunla perdenin açılmasına yirmi dakika kala, bizi etrafına topladı.

"Bilmenizi istiyorum ki şimdiden sizinle gurur uyuyorum. Kısa tiyatro hayatımda şunu öğrendim ki önemli olan mükemmel olmak değil, mükemmel olmak için harcanan çabadır. Hatalar her zaman olabilir. Onlardan korkmayın, a-ma kendinizden emin görünün seyircilere hiçbir şey hissettirmeyin. Hepinize çok teşekkür ederim. Bol şans!"

Pozisyonlarımızı aldık. Biri fısıldadı.

Bu salon ağzına kadar dolu!"

154

CINNAMON

Kalbim bu sefer gerçekten göğüs kafesimi zorluyordu ve midemin içi hareket halindeydi. Annem bana hafif bir şeyler yedirmemiş olsaydı kusardım diye düşündüm. Perde açıldı kısa bir alkış oldu ve oyun başladı.

Yüzebildiğinin farkına varan bir yavru ördek gibi, ışıkların altında süzülüyordum. Ağzımdan çıkan her sözle, yaptığım her hareketle kendime olan güvenim ve sahnedeki rahatlığım artıyordu. Dell her zaman olduğundan da iyiydi. Karşılıklı geçirdiğimiz her saniye, daha da iyi oynadığımızı hissediyordum. Hayatım sahnede geçmiş gibiydi. Hiçbir sözümü unutmadım. Annemle çatıdaki oyunlarımızı, hikâyelerimizi, canlandırdığım karakterleri düşünüyorum, bu başarıyı onlara borçlu olabilirim.

Dell'ie en önemli sahnemiz gelmişti. Seyircilerin sahneye kilitlenmiş, heyecan içinde takip ettiklerini hissedebiliyordum. Ama onları düşünmüyordum. Tek düşündüğüm, rolümdü. Kimi canlandırdığım, ne dediğim ve neler olacaktı. Canlandırdığım karakterin sakinliğinin bende de olmasını o kadar çok isterdim ki. Duyduğu aşk onu ne kadar cesur yapmıştı. Oyunun acı ve trajik sonu gözyaşlarını adeta çağırıyordu. Perde kapandı ve inanılmaz bir alkış koptu.

Oyun sırasında izleyenlerin yüzüne bakmamak için elimden geleni yapmışım. Işıklar da yardımcı olmuştu zaten. Ama perdeler yeniden açılıp selâm vermek için sahneye çıktığımızda ayağa kalkmış, delice ılık çalıp alkışlayan insanları görünce çok etkilendim. Bayan Hamilton'a baktım. Mutluluktan gözleri parlıyordu, küçük bir kız gibiydi.

Sahnedan iner inmez kucaklaştık.

155

V.C. ANDREWS

"Teşekkür ederim," dedim.

"Hayır Cinnamon, ben sana teşekkür ederim, tahminlerimde beni haklı çıkardığın için çok teşekkür ederim. Bu senin için daha bir başlangıç."

Sonra arkadaşlar ve aileler sahne arkasına geldiler. Annem çok güzel ve sağlıklı görünüyordu. Babam benimle gurur duyuyordu ve etrafındakilerin kızına yaptıkları iltifatları kabul ediyordu.

"Kızınız çok yetenekli."

"Tiyatro için doğmuş."

"Ne kadar gurur duysanız azdır."

Arkadan kalabalıktan bunalmış bir halde büyükanne Be-verly duruyordu. O bile övgülerden etkilenmişti, yüzünde bu ailenin bir üyesi olmaktan memnun bir ifade vardı.

"Bunu biliyordum hayatım, bir kere bile endişe etmedim. Çünkü ruhlarımız bana söylemişlerdi," diye fısıldadı annem kulağıma.

"Ve biliyor musun bu gece buradaydılar," dedi. "Alkışlarını duydum."
Güldük.

Bütün olanlardan sonra dünya nasıl bu kadar güzel olabiliyordu?
156

ONNAMON

8

PARLAMA SIRASI BENDE

Kalabalık yavaş yavaş dağılmaya başlamıştı, Bayan Ha-milton yanıma geldi. "Tanışmanı istediğim biri var."

Annem, babam ve büyükanne Beverly ben makyajımı silip üstümü değiştirirken çıkmış beni lobide bekliyorlardı. Tuvalet masasından geriye döndüğümde karşımda uzun ince bir adam vardı. İlk dikkatimi çeken küçük koyu renk gözleri, düzgün burnu ve köşeli çenesiydi. İnce dudakları, düzgün taranmış koyu renk saçları vardı. Gri ince çizgili takım elbisesinin içinde kusursuz gözüküyordu. Ağzının kenarındaki kıvrımdan gururlu ve kibirli bir insan olduğu açıkça belliydi.

"Cinnamon, seni yakın bir arkadaşım ile tanıştırmak istiyorum, Edmond Senetsky."

"Merhaba," dedim, bir yandan da Bayan Hamilton'a bakıyordum. Davranışlarından ve ses tonundan, bu adamın onun için önemli biri olduğunu anlamıştım.

Uzun parmaklı ince elini uzattı. Parmaklarından birinde pırlantalı, altın bir yüzük vardı. Evlilik yüzüğü değildi, sadece pahalı bir mücevherdi.

157

V.C. ANDREWS

Hızla ayağa kalkıp elini sıktım. Yumuşak, güçsüz bir şekilde el sıkışı vardı. Karşısındakini dikkate almaz bir tavırdıydı.

"Edmond bir tiyatro ajanı Cinnamon. Bir zamanlar beni keşfedip, ortaya çıkarmasını hayâl ediyordum," dedi ve gülmeye başladı. Ama adam gülmüyordu.

"Birisine yapılabilecek en kötü şey, onu boş yere umutlandırmaktır," dedi adam açıkça. Ardından Bayan Hamil-ton'a bakarak ekledi: "Yapabilenler yapar; ve yapamayanlar, öğretmen olur."

Bayan Hamilton gülümsemeyi kesmedi ama sanırım bu lâf onu iğnelemek ve gülümsemesini durdurmak için söylenmişti.

"Haklı Cinnamon. Ama öğretmen olmakta da utanılacak bir şey yok. Öğrencilerin için yaşamayı tercih ediyorsun."

"Tabii ki de," dedi Edmond. İngiliz değildi ama düzgün konuşmaya çalışıyordu. Çok kibar bir İngiliz taklit ediyor gibiydi.

"Her neyse hayatım, sana Edmond'un annesinden bahsetmiştim, Madam Senetsky, bir zamanlar Rusya'nın en ünlü tiyatrocularındandı. Şimdi ise batı yakasındaki en tanınmış gösteri sanatları okulunun sahibi ve her yıl seçmeyle az sayıda öğrenci alıyor. Edmond senin de onlardan biri olabileceğini düşünüyor."

"Tam olarak böyle söylememiştim aslında," diye hemen düzeltti. "Bu akşamki performansın, lisede okuyan birisi için hiç fena değildi."

158

CİNNAMON

"Fena değil miydi? Edmond?" Bayan Hamilton üzerine gidiyordu.

"Evet, belki de fena değil biraz haksızlık oldu. Ama seni şimdiden uyarayım, annem tarafından seçilebilmek için mükemmelin de üstünde olmak gerekir. Ülkenin en iyileriyle yarışmak bu okuldaki öğrencilerle yarışmaya benzemez."

"Yavaş ol Edmond, gözünü korkutacaksın."

"Biraz korkması gerekir ama," dedi. Bir adım yaklaştı, gözlerimin içine baktı.

"Size gösteri dünyasıyla ilgili bir gerçeği söyleyeyim Bayan..."

"Cinnamon," diye araya girdi Bayan Hamilton. "Cinna-mon Carlson."

"Evet, Cinnamon. Bu işin yüzde otuzu azımdır. Geri kalan yüzde otuzu da şanstır, doğru zamanda doğru yerde doğru insanlarla karşılaşmak gibi. Gerisi yetenek. Eğer içinde varsa, başarısın. Yoksa..."

"Öğretmen olurum," diye sözünü kestim.

Bayan Hamilton güldü .

"Veya gişeden bilet alırsın." Bayan Hamilton'a döndü.,

"Gereken bilgileri sana ulaştıracağım." Ardından bana baktı.

"İyi şanslar."

"Yüzde otuzu," dedim.

159

V.C. ANDREWS

Neredeyse yüzündeki kibirli ifadeden sıyrılıp gülümse-yecekti. Gözlerindeki bakıştan benden hoşlandığı belliydi. Bayan Hamilton'a daveti için teşekkür etti ve gitti. Arkasından bir süre baktım.

"Bu da neydi?"

"Cinnamon bu çok önemli bir ajan. Ve annesinin okulu da ülkedeki en iyi tiyatro okulu. Bütün mezunları dünya çapında başarı kazanıyorlar. Bence seçmelere katılmayı düşünmelisin. İki hafta sonra New York'ta olacak. Ben de seninle gelirim. Ailen için, bütün bilgileri öğreneceğim."

"Bilemiyorum, Bayan Hamilton."

"Bu konuyu bir de ailenle konuş. Şimdi annene ve babana bu işten biraz bahsedeceğim. Cinnamon, inanmıyor musun, gerçekten çok iyidim."

Beni soru işaretleri arasında bırakmıştı. Bütün arkadaşlarım şimdiden geleceklerini planlamış, gitmek istedikleri üniversitelere başvurmuşlardı. Babam benim de kendisi gibi NYU'ya gitmemi istiyordu. Bense hâlâ herhangi bir okula başvuru yapmamıştım. Annemin Bayan Hamilton'ın önerisine vereceği tepkiyi merak ediyordum.

Lobide sadece birkaç kişi kalmıştı. Annem, babam ve büyükanne Beverly hâlâ Bayan Hamilton'la konuşuyorlardı.

"İşte yıldızımız," dedi babam ve yanağımdan öptü. "Hepimiz seninle gurur duyuyoruz."

Bayan Hamilton mutluluktan yerinde duramıyordu. Tabii büyükanne Beverly'nin ona odaklanmış suçlama dolu bakışlarını hemen fark ettim.

160

CINNAMON

"Yorgunum," dedim.

"Tabii ki yorgunsun hayatım." Annem kolunu omzuma attı. Bayan Hamilton'a iyi geceler diledim ve etrafımda kutsal bir ışık gibi parlayan başarımla, binadan çıktık. Lobide ve otoparkta beni gören herkes arkamdan tebrikler, övgüler yağıyorlardı, iris Ainsley ve arkadaşlarının nerede olduklarını merak ettim.

"Bayan Hamilton bize şu Edmond Senetsky'den söz etti," diye söze başladı annem yola çıkar çıkmaz. İkimiz arkada oturuyorduk. Büyükanne Beverly de öndeydi çünkü arkada oturmaktan nefret eder. Taksideymiş gibi hissediyor-muş. Neden limuzinde gibi hissetmediğini sormuştum, cevabı ondan da nefret ettiği olmuştu.

"Bu okul hakkında iyice bilgi edinmeliyiz," dedi babam.

Büyükanne Beverly fikrini ortaya koymakta gecikme-di: "Tam bir saçmalık. Yaşlı bir kadının yönettiği bir okulda ne tip bir eğitim alınabilir ki?"

"O sadece yaşlı bir kadın değil, dünyaca tanınmış bir aktris," dedim.

Annem gelişmelerden memnun görünüyordu.

"Çok heyecan verici bir şey bu."

"Çok sıkı bir rekabet olacak anne. Nasıl kazanabileceğimi bilemiyorum."

"Tabii ki kazanabilirsin hayatım. Bu akşamki başarını hepimiz gördük."

161

V.C. ANDREWS

"Bakacağız. Ama çok zor görünüyor," Babam her konuda olduğu gibi burada da önceden heveslenmek istemiyordu. Büyükanne Beverly'e baktı.

Bir anda o ikisinin, annemle benim düşlerimize karşı komplo kurdukları gibi bir hisse kapıldım. Gururum, bir meydan okuma bayrağı gibi yükseldi.

"Ne olursa olsun deneyeceğim," dedim, sesimde istekten çok inat vardı.

Annem ellerimi sıkıca tutmuştu. "Dene hayatım, seninle ne kadar gurur duyduğumu bilemezsin."

Ben de kendimle gurur duyduğumu söylese miydim? Yoksa kendini beğenmişlik mi olurdu?

Söylememe gerek kalmadan annem yüzümden anlamıştı. Duygularımı okuyabilen tek kişiydi.

Ertesi akşam, ikinci gösterimiz de ilki kadar başarılı olmuştu. Perde kapandıktan sonra, alkışlarla tekrar sahneye çağırıldık ve öğrenci birliği başkanı bana, kırmızı ve beyaz güllerden oluşan koca bir buket verdi. Seyirciler ayaktaydı. Annemle babam yine gelmişlerdi ama büyükanne Beverly evde kalıp film izlemeyi tercih etmişti.

Pazartesi günü okula döndüğümde övgüler ve iltifatlar devam ediyordu. Bütün öğretmenlerim teker teker yanıma gelip tebrik ediyorlardı, İris Ainsley ise hiç bu kadar sessiz ve arka plânda kalmamıştı. Arkadaşlarıyla beraber cafeter-yanın en dip köşesine oturmuşlar kendi aralarında konuşup duruyorlardı. O kadar önemsiz ve anlamsız gözüküyorlardı ki onları ciddiye alıp, yaptıklarından dolayı üzüntü duyduğum için kendime kızdım.

162

CINNAMON

Oyun kadrosu hep beraberdi. Beraber yemek yiyor, konuşuyor, eğleniyorduk. Çarşamba günü Bayan Hamilton bana seçmeler hakkında bilgi verdi. Bir hafta içinde, Madam Senetsky'nin her yıl bu amaçla kiraladığı Broadvay dışındaki ufak bir tiyatrodaki olacaktı. Detayları öğrenmek için kâğıdı iyice inceledim. Annemlerin arayıp randevu almaları gerekiyordu.

"Eğer istersen, seninle gelirim," diyordu Bayan Hamilton.

"Ama bu ailenle beraber yapmanız gereken özel bir şey olabilir, ailece gitmeniz bence daha anlamlı. Karışmak istemem."

"Eminim annem benimle gelmek ister."

"Git şansını dene Cinnamon. Eğer denemezsen, her zaman merak edeceksin, aklında hep bir soru işareti kalacak. İnan bana. Bu tip sorular hayat boyu insanın aklından çıkmaz."

Onayladım, ama bu olay beni öylesine gerginleştiriyor-du ki, akşamüstü eve döndüğümde neredeyse anneme söylemeyecektim. Odasında oturmuş müzik dinleyerek kitap okuyordu. Yüzündeki çizgilerden ve oturuş şekliinden anladım, onu üzen bir şeyler olmuştu. Acaba büyükanne Beverly ters bir şey mi söylemişti? Merak ettim.

"Merhaba hayatım," dedi kitabını indirerek.

Yüzünden her şeyi okuyabiliyordum. Hemen sordum; "problem ne anne?"

163

V.C. ANDREWS

Gülümsedi.

"Birbirimize ne kadar da benziyoruz. Senden hiçbir şey saklayamıyorum değil mi? Baban başarını kutlamak için bizi yemeğe götüreceğine söz vermişti, ama yarım saat önce arayıp çok önemli bir toplantısı olduğunu saat on'dan önce eve gelececeğini söyledi. Büyükanne Beverly de meşhur tatsız köftelerinden yaptı."

Anneme belli etmemeye çalışıyordum ama yine çok si-nirlenmişim.

"Haydi çıkıp pizza yiyelim."

"Gerçekten mi?"

"Haydi anne. Biraz daha pizzacı işi bir kıyafet giyeyim ve baş başa çıkalım."

"Evet, neden olmasın? Büyükanne Beverly tek başına yemeye alışık zaten. O, bizimleyken de tek başına yiyor," dedi annem.

Gülüştük. Ben üstümü değiştirirken annem de büyükanne Beverly'e çıkacağımızı söyledi.

Annem büyükanne Beverly'nin tepkisizliğine şaşırmıştı.

"Tek kelime bile etmedi," dedi arabaya binip en sevdiğim pizzacının yolunu tuttuğumuzda.

"Sessizliği bir kılıç gibi kullanıyor," dedim

"İnanmayacaksin ama bazen ona üzülmekten kendimi alamıyorum Cinnamon. Hiç gerçek dostu yok, oysa Büyükbaba Carlson hayattayken bir sürü arkadaşları vardı. Şimdi ise insanlar onunla sadece dedikoduları öğrenmek için gö-

164

CINNAMON

rüşüyorlar. Babanın üstüne düşmekten ve benimle yarışmaktan, insanlarla dostluk kuracak ne gücü kalıyor ne vakti. Ama şu da var ki baban bugünlerde bizimle hiç ilgilenmiyor," diye üzgünce ekledi.

Ona gördüklerimi söylemeli miydim? Bunu duymaya hazır mıydı? Ya bu onu derinden etkiler ve tekrar kliniğe dönmesine sebep olursa? Babamın yüzüne nasıl bakardım? Şu an söylemek yanlış olurdu.

Bütün aklımdan geçenleri ve hikâyeyi geri yuttum ve kalbimin en derin köşesine itip üzerine siyah bir örtü örttüm.

Annem bu pizzacıyı çok sevmişti. Ona çocukluğunu ve genç kızlığını hatırlattığını söyledi. Hiç ara vermeksizin, heyecanla konuşması beni biraz korkuttu. Ama daha önce anlatmamış olduğu, gençlik arkadaşları, erkek arkadaşları ve kendi hayalleri ile ilgili hikâyeler anlatıyordu.

"Oyuncu olmak istemiyordum. Asıl istediğim şarkıcı olmaktı. Yaşlı bir teyzem vardı, Büyükanne Gussie'nin kız kardeşi Ethel, o bana sesin yankı yaptığı bir yer bulup orada ses çalışması yapmamı söylemişti. Evimizden yarım mil uzakta küçük bir kanyon buldum, her gün oraya gidip çalışma yapıyordum. Sesimden sadece kuşlar ve sincaplar değil böcekler bile korkmuştur. Koroya seçildim ama şarkılara eşlik etmekten başka bir görev verilmemişti..."

"Hayâller çabuk ölüyor, sessiz sedasız. Tıpkı kiraz çiçekleri gibi, dallarından kopup yere düşer ve sürüklenirken bile hâlâ renklerini, yumuşaklıklarını ve güzelliklerini korurlar. Fakat, eninde sonunda soğuk bir rüzgâra kapılıp toprağa karışırlar..."

165

V.C. ANDREWS

"Kendi düşlerine de bunların olmasına izin verme Cin-namon," diye uyardı. "Bu düşten fazla bir şey, sana verilmiş bir hediye bu. Kimsenin seni durdurmasına izin verme. Bana söz ver, kimsenin senin yoluna çıkmasına izin vermeyeceğine söz ver."

Söz verdim ve Bayan Hamilton'ın verdiği kâğıtları gösterdim.

"Tanrım bu gerçek, bu çok büyük bir fırsat!" diye bağırdı. Benden daha mutlu görünüyordu. Kararsızlık yaşadığım için kendimden nefret ediyordum. "Bunlarla sabah ilgileneceğim."

"Bayan Hamilton da, eğer istersek, bizimle gelebileceğini söyledi," dedim.

Annem heyecanı ve sevinci biraz sönmüş gibiydi. Keşke ona söylemeseydim dedim kendi kendime.

"Sen istiyorsan tabii ki gelebilir."

"O kadar da önemli değil anneciğim. Sadece benim için çok hevesli. O bir öksüz, biliyorsun."

"Öyle mi?"

Pizzalarımızı yerken anneme Bayan Hamilton hakkında bildiklerimi anlattım.

"Hayır," detayları duyduktan sonra kararını vermişti.

"O da bizimle gelmeli. Senin üzerinde emeği çok. Hem ayrıca bütün bunları bize o sağladı. Evet bizimle gelmesi çok iyi olur. Hakkınızda çıkan saçma dedikodulara inansay-dım, en az onları yayanlar kadar suçlu olurum."

166

CINNAMON

Pizzamızı yemeye devam ettik, konuştuk, güleştük. Genç kız kardeşler gibiydik. Klinikten döndüğünden beri beraber geçirdiğimiz zamanların en güzeliydi.

Sonra eve geri döndük, ödevlerimin başına oturdum ve yarınki matematik sınavına çalıştım. Annem de kitabına kaldığı yerden devam etti. Babam hâlâ gelmemişti. Merdivenlerde ayak seslerini duyduğumda saat on bir buçuğu geçiyordu. Sessize odamın önünden geçti ve yatak odalarının kapısını kapattı. Sessizliğin hüznü etrafımı sardı ve beni uykunun kutsallığına doğru götürdü.

Ertesi gün annem Madam Senetsky'nin idari danışma-nıyla görüşüp gereken tüm bilgileri toplamıştı. Hırçın kız oyunundan bir bölüm hazırlamamı istiyorlardı. Shakespeare-are'in bütün oyunları bizde vardı, annem sayfaları bile bulmuştu.

"Cumartesi günü gidiyoruz. Saat on'da."

"Cumartesi mi? Sadece iki gün var!"

"Endişelenme. Çok çalışacağız. Bayan Hamilton'a da haber ver ve ondan biraz tavsiye iste."

O akşam çalışmaya başladık. Annem, tiyatro ile ilgili her şeyin gerçek anlamda başladığı çatıya çıkıp orada çalışmamız gerektiğine karar verdi.

"Ayrıca," diye fısıldadı, "Ruhlarımız bizimle ve seçmeler sırasında da yanında olacaklar."

Bundan kuşku yoktu.

Akşam yemeğinden sonra yukarı çıktık. O kadar uzun süre kaldık ki babam meraklanıp bize bakmaya geldi. Biraz

167

V.C. ANDREWS

oturup izledi ve yüzünde bu işe inanmadığını söyleyen bir ifadeyle gitti. Cuma akşamı büyükanne Beverly, kendini tutamamıştı.

"Neden seçilmeyecekmiş ki? Öyle sandığınız kadar zorlu bir rekabet yok. Kâğıtlara baktım. O sözde tiyatro okulunda okumanın ne kadar pahalı olduğunu gördüm. Büyük bir para kaybı. Onun yerine düzgün bir okulda, doğru düzgün bir eğitim alabilir."

"Evet pahalı," annem büyükanne Beverly ile hemfikirdi. Hemen başımı kaldırıp babama baktım. O da yemeyi kesmiş, anneme bakıyordu. Annem konuşmaya devam etti: "Ben de sizden büyükbaba Carlson'la beraber Cinnamon için biriktirdiğiniz paranın bir kısmını rica edecektim."

Büyükanne Beverly'nin gözleri açılmıştı.

"O paraya yirmi bir yaşına gelmeden dokunamaz."

"Biliyorum, ama bence çok yanlış bir mantık. Gençlerin eğitim için paraya ihtiyacı vardır ve bu ihtiyaç yirmi birden önce doğar."

"Ama bu...Bu bir eğitim...Bir üniversite değil ki, bu aptalca bir heves. Böyle boş bir iş kesinlikle para yatırmam."

"Gerçekten de okul taksidi oldukça ağır," diye mırıldandı babam.

"Evet, ama bunun içinde her şey var. Okulda yaşayacak. Madam Senetsky'nin kanatları altında."

"Okulda mı kalacak?" Büyükanne Beverly anlamlı anlamlı gülüyordu.

168

CINNAMON

"Eski bir New York evi orası. O Madam Senetsky, bu saçmalığı harcamalarını karşılarsın diye yapıyordu. Tanrı bilir, bir sürü borcu vardır."

"Hiç de öyle değil," diye bağırdım. "Onun hakkında olumlu yazılar okudum ve her şeyi öğrendim. Çok ünlü bir oyuncuymuş. Her yerden gelen insanlar, onun okuluna girmeye çalışıyorlar. Zaten şansım yok denebilecek kadar az."

"Senin için ne iyi,"

Annem, kan beynine çıkmış gibi görünüyordu.

"Evet büyükanne," dokunaklı ve yumuşak bir sesle devam ettim. "Eğer başaramazsam benim için iyi olacak, böylelikle aptalca bir düşün peşinden sürüklenip yıllarımı boş yere harcamayacağım. Çok haklısın büyükanne."

Bunun üzerine annem yavaşça kaşlarını kaldırdı ve bana baktı. Göz göze geldik ve bir anda babamla büyükanne Be-verly'yi şaşkınlığa uğratan bir gülme krizine tutulduk.

Cumartesi sabahı babam, korkunç bir baş ağrısıyla uyandı. Bizimle gelip dönüşte bizi Greenvvich Village'a öğle yemeğine götüreceğine dair söz vermişti. Ama annem evde kalmasını ve dinlenmesini söyledi.

"Çok rahatsız olacaksın, Cinnamon'un da dikkatini dağıtacaksın. En iyisi evde kalman."

Babam da hiç ısrar etmedi ve büyükanne Beverly tabii ki onayladı.

"Ben sana bakarım," dedi.

"Sen bizimle gelmiyor musun?" annem şaşırılmıştı. "Şehirde güzel bir gün geçirirdik."

169

V.C. ANDREWS

"Ben mi? Şehirden nefret ederim." Annemin bu samimi sorusundan emin olamıyordu, sanki aslında gelmek istiyor gibi bir hali vardı. İlk defa olarak annemin dediği şeyin doğru olup olmadığını düşündüm. Çok yalnız bir yaşlı kadındı, ona acımalı mıydık?

Evden çıktık ve Bayan Hamilton'ı aldık. Yolda bize, oyunculuk günlerinde katıldığı seçmelerden bahsetti.

"Herkes gergin ve heyecanlı olur. Zaten değilsen, yeterince önemsemiyorsun demektir."

"Çok doğru," dedi annem. "Soğukkanlı ve fazla sakın görürsen, jüri seni kayıtsızlığından dolayı seçmeyebilir."

"Eğer bu işin bir püf noktası varsa, o da sahnedeysen kendini düşünmemektir. O küçük sahneye çıktığın anda her şeyi unutup, oyunu ve rolünü düşüneceksin. Bunu yapmayı çok iyi biliyorsun." Anneme dönüp, "Sınıfta bu konuyu işlemiştik," dedi.

"Evet, biliyorum Cinnamon bunu çok sevmişti. Son zamanlarda da zaten evin içinde Kate'in bölümlerini okuyup duruyordu."

"Ne güzel, demek ki olacağı varmış."

Gördükleri oyunlardan bahsetmeye başladılar. Tiyatroya vardığımızda iki eski dost gibi gülüp şakalaşıyorlardı. Bu sahne hoşuma gitti ve biraz gerginliğimi atmama sağladı. Ama hâlâ korkuyordum, sahneye çıktığım an dizlerimin titreyerek birbirine çarpacağını düşünüyordum.

İçeri girdik. Oda çok karanlıktı. Tek ışık kaynağı sahneye çevrilmiş, sahnenin üzerinde yuvarlak bir şekilde belli bir

170

CINNAMON

noktayı aydınlatan spottu. Ama en garibi odanın içinde hiç kimsenin olmayışındı. Ne başka bir aday, ne jüri hiç kimse.

"Edmond bana, böyle olacağını söylemişti." diye fısıldadı Bayan Hamilton. "Madam Senetsky adayların etrafta dolaşıp, birbirlerini izlemelerinden hoşlanmıyormuş."

Annem şaşkınlık içindeydi. "Aday mı? Ama burada hiç kimse yok ki!"

"Hayır var," diplerden gelen, güçlü, derin bir kadın sesi işittik.

Salonun en dibinde, karanlığın içinde oturmuş bir kadın vardı. Kurşun grisi saçlarını sıkıca topuz yapmış, kafasının tepesinde kocaman siyah bir tokayla tutturmuştu.

Bayan Hamilton kadına yöneldi.

"Madam Senetsky?"

"Başka kimi bekliyordunuz? Lütfen adayınız hemen sahneye çıksın. Çabukluk tiyatrodaki çok önemlidir. Hayatta da öyle olmalı."

"Haydi Cinnamon," dedi Bayan Hamilton. Sıradan ikinci sandalyeyi çekti, oturdu annemi de yanına çağırdı.

"En azından bir merhaba diyebilir, karşılayabilirdi..." diye söyleniyordu annem otururken.

Sahneye yürüdüm. Nefes alamıyordum. Neden bu kadar heyecanlı olacaktım ki? Bu salonda sadece bir tane seyirci var diyordum kendi kendime. Okuldaki gibi yüzlerce kişinin karşısına çıkmıyordum ki. Beni izleyen bir çift göz ve kulak olacak.

171

V.C. ANDREWS

Annem haklıydı. Neden bizi selâmlama nezaketini göstermemişti ki? Ne kendini beğenmişlikti bu böyle? Sahneye yaklaştığım her adımda sinirim biraz daha arttı.

Kendini kim sanıyor? Oscar ödülünü mü kazandı? Birçok insan kim olduğunu hatırlamaz bile. Annemle Bayan Hamilton'a selâm vermemek ne biçim bir terbiyesizlikti. Bir anda geri dönüp ona haddini bildirecek şeyler söylemek istedim.

Bunun yerine sahneye çıkıp derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım. Öyle bir oyunculuk sergilemeliydim ki bu gururlu kadın bize olan kaba davranışından utanç duymalıydı.

"Eee?" diye bağırdı.

Eğer bunu, moralimi bozup, beni sinirlendirip sahneden kaçırmak için yaptıysa başarılı olamamıştı.

"Haydi bakalım," diye fısıldadım.

Öne doğru bir adım atarak, Kate'in ilk sözleriyle başladım.

"Aman, aman..."

Kate karakterini seviyordum. Her şeye meydan okumasını, asi davranışlarını ama aynı zamanda Petruchio'ya olan bağlılığını, aşkını ve boyun eğişini de çok seviyordum. Sonunda ikisi, dünyanın en romantik, en duygulu ve en güzel çifti oluyorlardı. Ben de bir gün böyle bir romantizm ve böyle güzel bir evlilik yaşamayı hayâl ettim.

172

CINNAMON

Bölümüm bittiğinde Bayan Hamilton ve annem alkışlamaya başladılar. Sahnede durmuş, bir şeyler duymayı bekliyordum ama hiç ses yoktu.

Derken sahneyi aydınlatan spot da söndü.

"Bu da ne..."

Salonda sadece çıkış kapısını bulacak kadar bir ışık vardı. Madam Senetsky'e baktık, o da ortadan kaybolmuştu.

"Anlamıyorum," diyordu annem. "Nerede bu kadın? Şimdi ne yapmamız gerek?"

Bayan Hamilton başını sallıyordu.

"Ben de bir şey anlamadım."

"Bu ne biçim bir davranış? Kendini ne sanıyor?" Annem bağıırıyordu. "Kimse yok mu?"

Bir süre bekledik ve sonra çıkıp gitmeye karar verdik. Dışarıya adımımızı atar atmaz, birden karşılaştığımız gün ışığından gözlerimiz kamaştı.

"Yine çok başarılıydın Cinnamon. Bu işlerden anlayan biri sendeki yeteneği hemen fark eder," dedi annem.

"Evet, çok iyidim," dedi Bayan Hamilton da. "Ed-mond'u arayacağım."

"Boşuna vaktini harcama," dedi annem. "Bu kadının çatlak bir tip olduğu belli. Haydi keyfimize bakalım."

Çok eğlendik. Restoranda annem Madam Senetsky'nin taklidini yaptı. Saçlarını sıkıca tepesinde topladı, ses tonu-

173

V.C. ANDREWS

nu taklit etti. Bayan Hamilton ve ben çok güldük. İkisnin de beni iyi hissettirmeye çalıştıklarının farkındaydım ve bu çabaları çok hoşuma gidiyordu.

Ama o tiyatro binasını utanç ve hayâl kırıklığı içinde bırakmıştım. Sanki bir doktor benden soyunmamı istemiş ve muayene odasında çırılçıplak kalmıştım.

Eve dönerken annemle, büyükanne Beverly'e, bugün olanlardan bahsetmeme kararı aldık. Eğer anlatırsak, durmadan, böyle okullar hakkında ne kadar doğru düşündüğünü, bütün bunların para ve zaman kaybı olduğunu, sonunda kendisinin haklı çıktığını söyleyecekti. Babama da kısaca iyi oynadığımı ama pek umutlu olmadığımı, sonucu bekleyeceğimizi söyledik. Baş ağrısı geçmemişti ve erkenden yattı.

Ertesi gün Bayan Hamilton arayıp Edmond Senetsky'le konuştuğunu, annesinin seçmelerde hep böyle yaptığını, insanlarla anlamsız konuşmalar yapıp zaman kaybetmekten hoşlanmadığını söyledi. Kadın için önemli olan tek şey performanstı. Edmond'ın dediğine göre bu hafta bir sürü aday gelmişti. Sırf benim çıktığım gün altı kişiyi izlemişti.

Sonraki hafta başında NYU ve birkaç devlet üniversitesi için bir başvuru hazırladım. Sınavlara ve testlere çalışmak bütün zamanımı alıyordu. Oyunculuk yavaş yavaş aklımda hayâller ve düşler için ayırdığım yere

geri dönüyordu. Her gün sınıfa girdiğimde Bayan Hamilton meraklı gözlerle yüzüme bakıyordu. Uzun süre benden haber alamayınca bu beklentisini kesti.

Sonunda büyükanne Beverly haklı çıktı diyordum kendi kendime. Her şeyi sert, azarlayıcı bir tavırla söylemesi

174

CINNAMON

doğru konuşmadığı anlamına gelmezdi. İşin aslı şuydu ki; gerçek, büyükanne Beverly gibi mutsuz ve yaşlı bir insandan gelince kabul etmek zorlaşıyordu. Şu an ne düşünüyor olabilir? Merak ediyordum. Başını yastığa koyup gözlerini kapattığında ne düşünüyor? Uyumasına yardımcı olan şey ne? Gizli dilekleri ve umutlan neler? Yoksa kafası sürekli bize yansıttığı gibi şüpheler ve uyarılarla mı dolu?

Babam için, "Acı ona," diyordu annem. İçindeki şeytanlarla ve sıkıntılarıyla yaptığı savaş, annemi daha şefkatli ve anlayışlı bir insan yapmıştı. Artık eski kızgınlıkları ve gerginliği gitmiş, yerine merhamet ve bağışlama duygusu gelmişti. Kalbimin derinliklerinde öyle bir his vardı ki, benim bildiklerimi bilseydi, babama kızmaktan çok acıyabilirdi.

Hâlâ bir şeylerden şüpheleniyordu. Babam da her geçen gün biraz daha uzak davranıyordu. Yakında her şeyi itiraf etmesinden ve ailemizin zarar görmesinden korkuyorum.

Ardından mektup geldi. Mektup, ailemizi içinde olduğu gerçekleri su yüzüne çıkarmaya zorlayacaktı. Okuldan döndüğümde, annem elinde zarfla, salonda beni bekliyordu.

"Geldi," dedi.

"Neden açmadın?"

"Bu senin mektubun hayatım. Açacak olan kişi sensin."

Zarfı yırttım ve kağıtları çıkardım.

Mektup çok küstah ve kendini beğenmiş bir dille yazılmıştı, kesin Madam Senetsky'nin elinden çıkmıştı veya kendisi yazdırmıştı.

175

V.C. ANDREWS

Sayın Bayan Carlson,

Senetsky Gösteri Sanatları Okulunun tüm taksitleri 7 Temmuz tarihinde saat 10:00'a kadar ödenecektir.

Aşağıda gerekli olan giysiler ve okulda kalındığı süre boyunca uyulacak kuralların listesi vardır. En ufak kuralı çiğnemek okuldan atılma ile sonuçlanır ve ödenen taksit üzerindeki hak kaybolur.

Zarftaki kontrat bu mektubun alınışından itibaren iki gün içinde, bir ebeveyn veya yasal veli tarafından imzalanarak geri gönderilecektir.

Saygılarımla,

Madam Senetsky.

Mektubu anneme verdim, hızla okudu, koca bir kahkaha attı ve birden düşünceli bir şekilde durdu.

"Bu kadın deli midir nedir anlayamıyorum. Bize bir hiç-mişiz gibi davrandı ve şimdi seni okuluna istiyor."

"Ne yapmalıyım?"

"Ne demek ne yapmalıyım? İstedğin bu değil miydi?"

Başımı iki yana salladım.

"Bilemiyorum. Kafam çok karışık."

"Tabii ki bu okula gireceksin hayatım. Bu çok büyük bir fırsat."

176

CINNAMON

Telefona sarıldım ve Bayan Hamilton'ı aradım. Çok mutlu oldu, ağlamaya başladı. Annem de gözyaşlarını tutamıyordu. Bu bir sevinç ve mutluluk anıydı fakat hepimiz ağlıyorduk.

Biraz sonra kapının açılıp kapandığını duyduk ve babamı karşılamak için çıktık.

"Ne oluyor?"

Annem ona mektubu verdi.

Babamın mektubu okuduğunda verdiği tepki ve hemen ardından bana söyledikleri, onun bu başarıyı hiç beklemediğini ve hatta kazanmamı istemediğini gösterdi. Heyecansız ve alçak sesle "Ne hoş," deyşi, annemi şaşırttı.

"Hoş mu? Bütün söyleyebileceğin hoş mu?"

"Demek istediğim, birçok yerden kabul edilmek, birçok tercih hakkı olması iyi bir şey."

"Tercih hakkı mı? Bu bir şirket değil Taylor. Bu senin kızının geleceği."

Hiçbir şey söyleyemiyordu. Onu hiç bu kadar rahatsız ve gergin görmemiştim. Annemi ziyarete kliniğe giderken bile böyle değildi.

"Ne kadar önemli olduğunun farkındayım. Ama düşünmek gerekir. Doğru seçimi yaptığından emin olmalısın Cin-namon," diyordu bana.

"Her şeyi baştan düşünelim ve öyle karar verelim."

Annem zorla gülümsedi ve bir adım geri çekildi.

"Annene çok fazla kulak asıyorsun Taylor.

177

V.C. ANDREWS

"Bazı konularda haksız sayılmaz. Eğer dikkatli bakarsan Cinnamon, günümüzde bütün büyük oyuncuların, başka bir meslekle başladıklarını görürsün. Tiyatro, rekabetin çok olduğu, güç bir alan. Bence, düzgün bir devlet üniversitesinde veya bu ayarda başka bir okulda, iyi bir eğitim almalısın. Bunu yaparken tiyatroya gitmene ve tecrübeni arttırmaya engel olacak bir şey yok değil mi? Hâlâ oyunculuk için ısrarlı olursan, yine seçmelere katılabilirsin,"

Annem araya girdi.

"Bunları neden şimdi söylüyorsun Taylor? Neden en başında fikirlerini açıkça belirtmedin? Neden seçmelere katılmadan gerçek düşünceni söylemedin?"

Babam sıkıntılı görünüyordu.

"Bana söylediklerinizden, itiraf edeyim, bu işin olmayacağını düşünüyordum," mektubu tutmuş sallıyordu.

Annem hızla elinden aldı.

"Daha çok güvenin olmalıydı." Arkasını döndü ve mutfığa doğru yürümeye başladı. "Yemeği hazırlıyorum. Annen gittiği dışçıden henüz dönmedi."

"Randevusu saat dörtte sanıyordum. Şimdiye kadar çoktan gelmiş olmalıydı. Nerede kaldı acaba?"

"Bize yeni bir yatak takımı alıyordun.." diye kendi kendine mırıldandı annem.

Babama baktım. Gözaltıları çökmüş, rengi solmuştu. Ona üzölmek istemiyordum ama elimde değildi, çok kötü görünüyordu. Gözlerimde yabancı bir bakış olduğunu fark etti.

178

CINNAMON

"Söylediklerimle seni üzdüysem özür dilerim Cinna-mon. Bunları asla büyükannenin etkisinde kalarak söylemiyorum. Sadece daha hassas davranmaya çalışıyorum."

Merdivenlerden çıkmaya başladı. Bacaklarını, her biri vücudu kadar ağırmış gibi zorlukla kaldırıyordu. Yolun yarısında durup derin bir nefes aldı ve tekrar devam etti. Anneme yardım etmek için mutfığa doğru gidiyordum aniden yukarıdan büyük bir güröltü geldi. Bir saniye orada durup dinledim, sonra annem içeriden meraklı bir sesle bağırdı.

"Bu neydi?"

Merdivenlere koştum. Yukarı çıktığımda babamı yerde uzanmış yatarken buldum. Ayağa kalkmaya çalışırken sağ bacağı kasılıp kalmıştı.

"Baba!" diye bağıarak yanına gittim. Annem de yanıma geldi.

Gözleri heyecan ve korkudan kocaman açılmış, babama sesleniyordu.

"Ne oldu Taylor?"

"Bir an başım döndü," dedi. Tekrar ayağa kalkmaya çalıştı ama başaramadı. Göğsünü tutup yüzünü ekşiterek "Biraz canım yanıyor," dedi.

Annem hemen bir ambulans çağırarak için yatak odasına koştı. Babamın başını yavaşça kaldırıp kucağıma koydum. Dudakları masmaviydi. Gözlerini bana dikmiş, zorla gülümsemeye çalışıyordu.

179

V.C. ANDREWS

"Önemli bir şey değil," diyordu ama sesinden çok acı çektiğı belliydi. "Bir şeyim yok,"

Gözlerim yaşlarla dolmuştu. Onun bu halini görmeye dayanamıyordum.

"Dinle," diyerek, yanına eğilmemi istedi.

Eğitebildiğim kadar eğildim.

"Söylediklerimin hepsi için özür dilerim. Seninle gurur duyuyorum, seni istedikleri için gurur duyuyorum. Ne kadar pahalı olursa olsun, seni o okula göndereceğim, bir yolunu bulup göndereceğim."

Annem, "Acil servis yolda," diye bağıarak yatak odasından çıkıp yanıma geldiğinde babam kendinden geçmişti.

"Nasıl?"

"Bilmiyorum," dedim.

"Taylor, dayan. Buradayız, yanındayız," diyerek, yanıma çöktü. Babamın ellerini tutmuş, ovuşturuyordu. Alındaki saçları düzeltti. Babamın gözleri titreyerek bir kere daha açıldı.

"Özür dilerim," dedi.

Bu özürün içinde ne vardı merak ediyordum.

180

C1NNAMON

SON

Babam ölmedi, ama ciddi bir kalp problemi teşhisi kondu ve birkaç gün hastahane de kalp cihazına bağlı kaldı. Büyükanne Beverly bu olayın suçunu anneme attı tabii ki. Açık açık söylemedi ama her fırsatta üstü kapalı bir dille, iğneleyici lâflar etti.

"Hiç şaşırmadım," dedi, teşhis konulduğunda. "Bugünlerde o kadar çok şeyle uğraştı ki... Onun yaşadığı sıkıntıları yaşayan herhangi bir adam, çoktan öldü..."

"Her zaman sağlıklı ve kuvvetli bir adamdı. Ama buraya taşındığımdan beri gördüm ki yavaş yavaş ufalıyor ve gücünü kaybediyor."

Sonunda babamın eve dönüşünden bir gece önce annem çatalını tabağına çarparak bıraktı ve Büyükanne Be-verly'e dönüp çok ciddi bir bakış attı.

"Beverly," dedi. Devamında ağır bir şeyin geleceğini anlamıştım çünkü ona, nadiren Beverly diyordu.

"Bence ciddi olarak bu evden taşınmayı düşünmelisin."

"Ne? Ciddi olamazsın," Büyükanne Beverly böyle bir şeyi hiç beklemiyordu. "Neden ki? Şimdi bana çok ihtiyacın olacak."

181

V.C. ANDREWS

"Aksine sana hiç ihtiyacım yok. Hiçbir müdahale olmadan, kimsenin bize karışmasına izin vermeden kendi hayatımızı yaşamaya ihtiyacımız var. Bu evi sevmiyorsun ve bu evde yaşamaktan sen de mutlu değilsin biliyorum. Ve kendin mutlu olmadığın için hepimizin hayatını berbat ediyorsun."

"Belki daha fazla hoşlanacağın bir evde, tek başına ya-şasan daha mutlu olursun. Akşam yemeklerini bizde yersin, istediğin zaman bize gelebilirsin."

Büyükanne Beverly onayladı. Düşünceli görünüyordu.

"Gitmeliyim. Bu evden ayrılıp sana iyi bir ders vermeliyim."

"Lütfen bana ders ver," dedi annem yavaşça.

Büyükanne Beverly önce bana baktı sonra da başını yere çevirdi.

"Pekala, o zaman Bayan Saks'ın yaşadığı bahçeli apartmanlardan alalım."

"Çok iyi bir seçim," dedi annem ve çatalını yeniden eline aldı.

"Ama Taylor bu işe çok üzülecek," dedi büyükanne.

"Ona bunu senin de istediğini ve bunun, hepimiz için daha iyi olacağını söyleriz. Beverly, biliyorum sen de taşınmak istiyorsun."

Büyükanne Beverly dudaklarını birbirine bastırıp, başıyla onayladı.

182

CINNAMON

"Seninle, benim isteklerime karşı çıkarak evlendi; sonuçlarına katlanıp acısını çekmek zorunda."

"Hepimiz verdiğimiz kararların ve attığımız adımların sonuçlarına katlanırsız Beverly, "

Büyükanne Beverly kalktı, yüzümüze baktı, ve odasına çıktı.

İki gün sonra, evden ayrılmıştı. Bundan bir gün sonra da babam döndü.

Bütün bu karışıklığın içinde annem Madam Se-netsky'nin yollamış olduğu kontratı imzalayıp geri göndermeyi unutmadı.

Diğer yandan ben de kendimi biraz kötü hissediyordum çünkü babam açıkça problemin para olduğunu söylemişti. Madam Senetsky'nin okulu, ortalama özel üniversite ücretlerinin iki katıydı. Ayrıca başka masraflar da doğacaktı.

Bir öğleden sonra, babamın dönüşünden hemen hemen bir hafta sonraydı. Okuldan eve döndüm, babam arka bahçede bir şezlonga uzanmış güneşleniyordu. Annem alışverişten henüz dönmemişti. Babamın yanına gittim. Gözleri kapalıydı ama uyumuyordu.

"Hey," dedi.

"Hey."

"Nasıl gidiyor? Okul da bitti artık."

"Hmm..."

"Mezuniyetler hep heyecanlı olur," dedi. Bir an gözleri uzağa dalar gibi oldu ve başını bana çevirdi. "Sana söylemem gereken bir şey var Cinnamon. Ameliyat odasına alınırken birden büyük bir korkuya kapıldım."

"Ne korkusu baba?"

"Sana bir şeyi söylemeden ölürsem diye. Annenin bilmemesi gereken bir şey bu. Onu incitebilir."

Nefesimi tuttum.

"Ben yanlış bir şey yaptım Cinnamon. Bundan çok utanıyorum ama sen babanın mükemmel bir insan olmadığını bilecek kadar büyüdün. Kimse mükemmel değildir Cinnamon. Gençken, sevdiğin insanların hata yapabileceklerine inanmazsın, onlar senin gözünde kusursuzdur. Bu, dünyayı senin için daha güvenli bir yer yapar. Ama artık gerçek dünya ile tanışmak üzeresindir. Zalim, acımasız dünya ile."

"Biliyorum baba,"

"Evet, ben de senin ne kadar olgun bir genç kız olduğunun farkındayım. Yaşıtlarına göre daha zeki ve akli başındasın. Bunun büyük bir bölümünü annene borçluyuz tabii ki. Ben kafamı borsa işlerine gömmüşken o seninle ilgilendi ve harika bir genç kız yetiştirdi."

Durdu, düşündü ve yumuşak bir sesle anlatmaya devam etti.

"Bir süre önce, bir müşterimin yatırım parasıyla, kendi adıma hisse senedi aldım. Aldığım hisselerin değerlenip, büyük bir kâr getireceğinden emindim. Ama işler plânladığım gibi yürümedi ve hisselerini aldığım şirketin ürünü, Bakanlık tarafından geri çekildi. O kadınla yüzleşip parasının çoğunu kaybettiğimi söylemem gerekiyordu."

CINNAMON "Kadın mı? Bu müşteri kadın mıydı?"

"Evet, genç, sağlıklı bir dul. Bu olaya, beklenmedik bir tepki vererek garip bir istekte bulundu. Ben, evi ve sahip olduğum her şeyi göstererek, hayat sigortamdan borç almaya hazırdım fakat o beni kapana kısırdığını biliyordu. Yaptığım şey, lisansımı kaybedip, işten atılmama sebep olabilirdi..."

"Ne istedi baba?"

"Benden kendisine... Âşıkılmışım gibi davranmamı istedi. Böyle bir fantezisi varmış, ben de bir süre için bu fantezinin bir parçası olmak zorunda kaldım. Sonunda yatırım fonunu düzeltip zararını giderdim ve yakamı ondan kurtardım. Tuhaf olansa bana kızmamıştı. Yaşadığı bu fanteziden memnun olarak, başka bir fanteziye daldı. Hâlâ bizim şirketle iş yapıyor."

"Bunları bana neden anlattın baba?"

"Ölümle yüz yüze gelince, vicdanımı rahatlatmam gerektiğini hissettim. Bir gün büyükanne Beverly, hastahane-ye geldiğinde bana, senin hakkımda suçlayıcı bir konuşma yaptığını söyledi. Bu da beni düşünmeye itti. Büyükanne ne söyledin Cinnamon?"

Şimdi uzaklara dalıp düşünme sırası bendeydi. Gözyaş-larım gözlerimde birikiyordu.

"Bir gün okulu kırdım..."

"Evet bunu hatırlıyorum,"

"Clarence Baron'ı da alıp seni gözetlemek için şehre indim, senin maddî bir sıkıntın olduğunu ve başka bir iş aradığını zannediyordum."

"Öyleydim,"

"Ama sandığım gibi değildi. Seni bir cafeye kadar takip ettim. Ve orada bir kadını öptüğünü gördüm."

"Belki buna inanmayacaksın ama içimde birinin beni gözetlediğine dair garip bir his vardı. Annenin ve senin ruhlarınız, bu ev.... Demek ki senmişsin."

"Evet baba."

"Bu konuşmayı yaptığımız için çok rahatladım. Sevdiğim insanlardan bir şeyler saklamaktan nefret ediyorum. Bana ne kadar kızdığını ve korkunç hissettiğini tahmin ediyorum ama inan bu durumlara düştüğüm için ben, kendimden daha çok nefret ettim."

"Hiçbir zaman senden nefret etmedim baba," dedim, sesim titriyordu. "Ama sana çok kızdım."

"Tabii ki kızmışsındır. Dediğim gibi ben de kendime çok kızdım. Ve inan sırlardan nefret ediyorum ama bunu annene söylemek ona zarar verebilir..."

"Bu sana kalmış birşey baba. Seninle onun arasında bir şey"

Onayladı ve gülümsedi.

"Çok olgun ve anlayışlı bir kızsın. Seni o okula göndereceğim için çok memnunum."

"Okul taksidi ne olacak?"

"Büyükanne Beverly ile güzel bir konuşma yaptım. Ve senin için biriktirilen parayı vermeyi kabul etti."

"Gerçekten mi?"

"Evet," gülüyordu. "Annen onun hakkında doğru söyledi. Başka bir yerde yaşamak ona iyi geldi. Bu evde olduğundan çok daha mutlu."

"Evimizden nefret ediyor musun?"

"Nefret mi?" bir an düşündü. "Hayır. Eskiden biraz korkardım. O meşhur ruhlarınızın beni de etkileyeceğinden korkardım... Belki de yaptılar. Eğer öyleyse, ben bunu hak ettim."

Kalktı.

"İçeri girsem iyi olacak. Annen birazdan eve gelir. Ve ben ona yardım etmek istiyorum."

"Ben de geliyorum..."

"Yoo, boş ver, ben hallederim." Durdu ve bana baktı.

Koşarak kendimi kollarına attım. Ve uzun değerli bir an boyunca birbirimize sarıldık.

"Seni seviyorum hayatım. Senin gibi bir kızım olduğu için çok şanslıyım."

Alnımdan öptü ve içeri girdi.

Derin bir nefes alıp tepeye doğru koştum. Ulaştığımda mezar taşlarına baktım ve toprağa saplamış olduğum dalı bulup deli gibi kazmaya başladım. Sonunda babamın hediyesi olan güzel kolyeyi buldum, temizledim ve boynuma taktım.

Bir kere daha mezar taşlarına baktım. Eve doğru yürümeye başladım.

Geleceğe doğru...

Yeni bir sahnede ve yeni seyircilerin önünde olacağım yarınlara doğru...
Işıkların altında.